

க. கனகரத்தினம்

K. KANAGARATNAM

K. KANAGARATNAM

பெரியார் க. கனகரத்தினம்

28 - 7 - 1892

—

3 - 10 - 1962

CONTENTS

	PAGE
PUBLISHER'S NOTE	
EDITOR'S NOTE	
LIFE STORY—TAMIL	4
DIARY OF EVENTS	13
LIST OF PLATES	17
CONTRIBUTORS:—	
1. HIS EXCELLENCY V. V. GIRI, Bar-at-Law, former High Commissioner for India in Ceylon, Governor, Kerala State, India	19
2. HON. MATRIPALA SENANAYAKE, M.P., Minister of Industries, Home and Cultural Affairs	20
3. S. NATESAN, B.A., B.L., M.R.A.S., F.R.E.S. (<i>Tamil</i>)	21
4. HON. T. S. FERNANDO, Q.C., C.B.E., L.L.B., Puisne Justice, Supreme Court	23
5. G. G. PONNAMBALAM, Q.C., M.A., L.L.B., Bar-at-Law, President, All-Ceylon Tamil Congress	24
6. T. P. MEENADCHISUNDARAM, Prof. of Tamil, Annamalai University (<i>Tamil</i>)	26
7. K. ALVAPILLAI, O.B.E., B.A., C.C.S., Permanent Secretary to the Ministry of Commerce, Trade, Food and Shipping (<i>Tamil</i>)	28
8. HIS HOLINESS SRI-LA-SRI SOMASUNDARA SWAMIGAL, Madurai Aadheenam	32
9. W. DAHANAYAKE, M.P.	33
10. S. HANDY-PERINPANAYAGAM, B.A., Advocate, retired Principal, Kokuvil Hindu College	34
11. K. P. RATNAM, Vidwan Pundit, M.A., B.O.L., President, Thamir Marai Kalagam (<i>Tamil</i>)	36
12. RAJAH SIR MUTHIAH CHETTIAR, Pro-Chancellor, Annamalai University, Annamalai, India	38
13. M. P. PERIYASAMY THOORAN, Editor, Tamil Encyclopaedia, Madras	39
14. COL. R. SABANAYAGAM, O.B.E., E.D., J.P., President, Colombo Vivekananda Society and Kathirgama Pilgrims Thondar Society (<i>Tamil</i>)	40
15. THIRUPUGALMANI T. M. KRISHNASWAMI AIYER, Advocate, former Chief Justice, Trivendrum	42
16. MUDALIYAR C. VENACITAMBY, former Maniagar, Jaffna	43

CONTENTS—Contd.

	PAGE
17. PROF. R. SRINIVASAN, former Director of Broadcasting, Travancore	45
18. R. N. SIVAPERAGASAM, Editor, Hindu Organ (<i>Tamil</i>)	46
19. L. NARAYANAN CHETTIYAR, Industrialist, Madurai	49
20. M. A. CHIDAMBARAM, President, Thamiz Isai Sangam, Madras	50
21. THAMILANPAN, Research Worker, Madras (<i>Tamil</i>)	51
22. S. SIVAPATHASUNDARAM, M.A. (Cantab), Principal, Parameshwara College	60
23. M. SRI KANTHA, O.B.E., B.A., C.C.S., Additional Permanent Secretary, Agriculture, Lands, Irrigation & Power (<i>Tamil</i>)	61
24. K. A. SELLIAH, M.A., Principal, Jaffna College, Vaddukoddai	63
25. E. P. CHELLIAH, Manager, Isai Kalai Manram Music and Dance School, Wellawatte	65
26. S. JEGASUNDARAM, B.SC. (<i>Tamil</i>)	68
27. K. S. ARULNANDY, M.SC., retired Deputy Director of Education	71
28. DR. V. RAGHAVAN, Secretary, The Music Academy, Madras	73
29. VEERA SIVASUBRAMANIAM, Adtheena Vidwan, Thiruvaduthurai (<i>Tamil</i>)	74
30. K. P. HARAN, Editor, Eelanadu, Jaffna (<i>Tamil</i>)	76
31. K. VAIRAMUTHU, Secretary, Isai Kalai Manram, Wellawatte (<i>Tamil</i>)	78
32. LYMAN & KULATUNGAM, Vice-Principal, Jaffna College, Vaddukoddai	81
33. M. VAIRAVAPILLAI, Assistant Auditor-General, President, Colombo Thamiz Sangam (<i>Tamil</i>)	84
34. M. P. PERIYASAMY THOORAN (<i>Tamil</i>)	86
35. S. AMBIKAIPAKAN, B.A., Principal, Vaideeswara Vidyalaya, Jaffna (<i>Tamil</i>)	87
36. S. THILLIAR, C.C.S. (retired)	90
37. POET M. CHELLIAH (<i>Tamil</i>)	92
EXTRACTS FROM THE HANSARD	99
EXTRACTS FROM APPRECIATIONS	118
HIS LAST LETTER TO THE PRESS	137
DEVOTIONAL SONGS	

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முன்னுரை	
பதிப்புரை	
வாழ்க்கை வரலாறு	4
வாழ்க்கைக் குறிப்பு (ஆங்கிலம்)	13
படங்கள்	18

விஷயதானஞ் செய்தவர்கள் விபரம்

மதிப்புரைகள்

1	மாட்சிமைதங்கிய வி. வி. கிரி, Bar-at-law (முன்னே நாள் இலங்கை-இந்திய ஸ்தானிகர், கேரள தேசாதிபதி)	19
2	கனம் மைத்திரிபாலா செனராயகா, M.P. (கைத்தொழில், உள்நாட்டுக் கலாச்சார அலுவல்கள் அமைச்சர்)	20
3	சு. நடேசன், B.A., B.L., M.R.A.S., F.R.E.S.	21
4	கனம் ரி. எஸ். பேர்னாண்டோ, Q.C., C.B.E., LL.B. நீதியரசர்	23
5	ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம், Q.C., M.A., LL.B. Bar-at-law, அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் தலைவர்	24
6	த. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் (தமிழ்ப் பேராசிரியர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்)	26
7	கோ. ஆனுவாப்பிள்ளை, O.B.E., B.A., C.C.S. (வந்திக, வியாபார, உணவு, கப்பல் தொழில் அமைச்சு நிரந்தரக் காரியதரிசி)	28
8	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமகந்தர சுவாமிகள் (மதுரை ஆதீனம்)	32
9	டபிள்யு. தகனாயக்கா, M.P.	33
10	எஸ். ஹன்டி-பேரின்பநாயகம், B.A. அப்புகாத்து, (முன்னே நாள் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி அதிபர்)	34
11	கா. பொ. இரத்தினம், வித்துவான், பண்டிதர், M.A., B.O.L., தலைவர், தமிழ் மறைக் கழகம்	36
12	டாக்டர் இராசா சேர் முத்தையாச் செட்டியார் (இணை வேந்தர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்)	38
13	எம். பி. பெரியசாமித் தூரன் (தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியம், தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை)	39
14	கேனல் இரா. சபானாயகம், O.B.E., E.P., J.P. (தலைவர், கொழும்பு விவேகானந்த சபை, கதிர்காம யாத்திரிகர் தொண்டர் சபை)	40
15	திருப்புகழ்மணி ரி. எம். கிருஷ்ணசாமி ஐயர் (அப்புக்காத்து, முன்னே நாள் பிரதம நீதியரசர், திருவனந்தபுரம்)	42
16	முதலியார் செ. வினாசித்தம்பி, (முன்னே நாள் மணியகாரர், யாழ்ப்பாணம்)	43
17	பேராசிரியர் ஆர். ஸ்ரீநிவாசன், M.A., (முன்னே நாள் திருவனந்தபுரம் வானொலி ஒலிபரப் பதிகாரி)	45

பொருளடக்கம் தொடர்ச்சி

18	நம. சிவப்பிரகாசம் (ஆசிரியர் இந்து சாதனம்) ..	46
19	எஸ். நாராயணன் செட்டியார் (கைத்தொழிலதிபர், மதுரை) ..	49
20	எம். ஏ. சிதம்பரம் (தலைவர், தமிழிசைச் சங்கம், சென்னை) ..	50
21	தமிழன்பன் ..	51
22	எஸ். சிவபாதசுந்தரம், M.A. (CANTAB). பரமேஸ்வரக் கல்லூரி அதிபர் ..	60
23	ம. ஸ்ரீகாந்தா, O.B.E., B.A., C.C.S. (விவசாய காணி, நீர்ப்பாசன, மின்சார அமைச்சின் கூட்டு நிரந்தரக் காரியதரிசி) ..	61
24	கே. ஏ. செல்லையா, M.A., யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர்	63
25	ஈ. பி. செல்லையா (இசைக்கலை, மன்ற இசை, நடனக் கல்லூரி, முகாமைக்காரர்) ..	65
26	ச. ஜெகசுந்தரம், B. Sc. ..	68
27	கே. எஸ். அருள்நந்தி, M. Sc. (முன்னாள் துணை வித்தியாதிகாரி) ..	71
28	டாக்டர் வி. இராகவன் (செயலாளர், சென்னை சங்கீத வித்துவச் சபை)	73
29	வீரா. சிவசுப்பிரமணியம் (ஆதின வித்துவான் திருவாடுதுறை) ..	74
30	கே. பி. ஹரன், ஆசிரியர் "ஈழநாடு" ..	76
31	க. வயிரமுத்து, செயலாளர், இசைக்கலை மன்றம்	78
32	லைமன் S. குலதுங்கம் (யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி உதவி அதிபர்) ..	81
33	மு. வயிரவப்பிள்ளை (அரசாங்க உதவிப் பிரதம கணக்குப் பரிசோதகர், தலைவர், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்) ..	84
34	எம். பி. பெரியசாமிதாரன் (தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை) ..	86
35	எஸ். அம்பிகைபாகன், B.A. (அதிபர், வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம்) ..	87
36	எஸ். தில்லையர், C.C.S. (Retired) ..	90
37	அல்வா யூர், மு. செல்லையா, கவிஞர். ..	92

பாராளுமன்ற விவாதங்களில் (ஹன்சாட்)

இருந்து எடுக்கப்பட்டவை ..

99

பெரியாரைப்பற்றி மற்றவர்கள் அபிப்பிராயம் ..

118

பத்திரிகைக்கு எழுதிய கடைசிக் கடிதம்

137

பிரார்த்தனைப் பாடல்கள்

முன்னுரை

இலங்கைத் தமிழர்கள் சரித்திரத்திலே திரு க. கனகரத்தினம் அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறு சிறந்த ஓர் இடம் பெற்று விட்டது எனலாம். திரு கனகரத்தினம் அவர்களுடன் நான் முப்பத்திமூன்று ஆண்டுகளாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். அவரும் நானும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் கொண்டிருந்த அன்பு ஒரு தந்தைக்கும் மகனுக்கும் உள்ள அன்பைப் போன்றது. அப்படியான என் தந்தை போன்ற திரு கனகரத்தினத்திற்கு நான் செய்யும் கடமையாக பலரின் கட்டுரைகள் கொண்ட இந்த நூலை, நடராசா அச்சக உரிமையாளரான திரு R. A. நடேசனின் உதவி கொண்டு வெளியிடுகிறேன்.

தான் பிறந்த பொன்னாட்டிற்கும், கல்தோன்றி மண்தோன்றிக் காலத்திற்கு முன்தோன்றி மூத்த குடியாகிய தமிழினத்திற்கும், உலகில் சிறப்போடிருக்கின்ற உயர்ந்த மொழிகளில் ஒன்றாகிய தமிழ்மொழிக்கும், அதன் பாகுபாடுகளாகிய இயல், இசை, நாடகத்திற்கும், மற்றும் சைவ சமயத்திற்கும் திரு கனகரத்தினம் செய்த அரும் பெரும் சேவைகள் யாவரும் அறிந்ததே. திரு கனகரத்தினம் அவர்கள் சாதிக் கண்கொண்டும் சமயக் கண்கொண்டும், கட்சிக் கண்கொண்டும் காணாமல் சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போன்ற சிறந்த பண்பட்ட உள்ளத்தைக் கொண்டவர்.

பல கட்டுரைகளைக் கொண்ட நினைவு நூலாக இது வெளிவருகிறது. இங்கு இந் நூலில் கட்டுரை எழுதியிருப்பவர்கள் திரு கனகரத்தினம் அவர்களின் உள்ளத்தின் ஆழத்தையும் விரிவையும் அறிந்த நண்பர்களேயாவார்கள். இங்கு கட்டுரை எழுதியிருப்பவர்கள் திரு. கனகரத்தினத்துடன் ஒவ்வொரு வாயிலாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். அதன் அனுபவத்தைக் கொண்டே இங்கு இந்தக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்கள்.

இலங்கையிலே, நமது மொழிக்கும், நமது சமுதாயத்திற்கும் புத்துயிர் அளித்தவர் திரு கனகரத்தினம். தமிழின் மறுமலர்ச்சியைத் தனது ஒவ்வொரு முச்சிலும் தோற்றுவித்துப் பாடுபட்டு, நமக்கெல்லாம் வாழிகாட்டியாக விளங்கினார். நாம் அனைவரும் அவர் வாழ்க்கையைப் பின்பற்றி நமது தனி வாழ்க்கையிலும், சமூக வாழ்க்கையிலும் நற்பயன்பெறுவது நமது கடமையாகும். அவருடைய வரலாற்றைக் கற்பதால் அவரைப்போலவே தாங்களும் மாண்புறும் வகையில் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி தோன்றும்.

இந்நினைவு நூலுக்கு கட்டுரை யெழுதியவர்களுக்கும், இந்நூலை வெளியிட்டு உதவிய நடராசா அச்சக உரிமையாளர் திரு R. A. நடேசனுக்கும் என் நன்றி உரியதாகுக.

மேலும், இந்நினைவு மலரை வெளியிடுவதற்குப் பல வகையில் பிரதியுபகாரம் எதுவும் எதிர்பாராது எனக்குப் பெரும் உதவிபுரிந்த தமிழன்பனுக்கும் திருவாளர்கள் க. வைரமுத்து, G. A. தவத்துரை, ந. சிவகுமார் ஆகியோருக்கும் இன்னும் பலருக்கும் என் மனங்கனிந்த நன்றியுணர்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். இன்னும் நடராசா அச்சக முகாமையாளர்கள் திரு ஏ. இராமநாதன் அவர்களுக்கும் திரு S. N. பாலசுப்பிரமணியத்திற்கும் மற்றய தொழிலாளருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

க. சங்கரசிவம்

18, செல்சீயா காடின்,
கொள்ளுப்பிட்டி,
கொழும்பு 3.
16—12—62.

பதிப்புரை

எமது மதிப்பிற்குரிய பெரியார் க. கனகரத்தினம் அவர்கள் மறைவு அவரை நன்கு அறியாதவர்களையும் துக்கத்தில் ஆழ்த்திவிட்டதென்றால் அவருடன் நன்கு பழகியவர்களையும் அவர் அன்பில் திளைத்தவர்களைப் பற்றியும் பேசவும் வேண்டுமோ! அவர் பிரிவு தமிழ் மக்களுக்கும், அவர் நண்பர்களுக்கும் ஈடு செய்ய முடியாத பெரும் நட்டமாகும். அவரின் பல நண்பர்களில் நானும் ஒருவன். எனக்கு அவரது நட்புக் கிடைத்து இற்றைக்கு 30 வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. திரு கனகரத்தினம் அவர்கள் பிதாவைப்போல் என்மேல் அன்பாகவிருந்தார். நான் அவரிடத்தில் அநேகந்தடவைகள் எனது தொழிலிலும், வாழ்க்கையிலும் ஏற்பட்ட சிக்கல்களை எடுத்துரைத்துப் பரிசாரம் தேடியதுண்டு. எனக்கு அறிந்த நண்பர்களிலோ, உறவினர்களிலோ அவர் ஒருவரே ஒரு விதமான பிரதி உபகாரமும் கருதாது நல்ல உருப்படியான யோசனைகளைக் கூறி என் வாழ்வு வளம்பெற உதவினார்.

அவர் வாழ்நாளில் பல பொதுசன சேவைகளிலீடுபட்டிருந்தார். அப்பணிகளில் அவர் நண்பர்கள் பலருடன் நானும் என்னவியன்ற பணி புரியுமாறு என்னையும் ஊக்குவித்தார். அவர் பிரிவினால் நாமெல்லோரும் பெறற்கரிய பெரும் தனத்தை இழந்து விட்டோம்.

அவர் ஞாபகார்த்தமாக ஓர் வெளியீடு கொண்டு வரவேண்டுமென்று எனது நண்பர்கள் சு. சங்கரசிவம் அவர்களும், க. வயிரமுத்து அவர்களும் எனக்குச் சொன்னபோது, நான் அதைப் பூரணமாக ஆதரித்து, அப்படியான வெளியீடு கொண்டு வருவதாகவிருந்தால் அதை அச்சடித்து வெளியிடுவதே நான் பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்களுக்குச் செய்யக்கூடிய கைங்கரியமாக இருக்கும் என்றும் கூறினேன். அதன்படியே நண்பர் சங்கரசிவம் அவர்களின் முயற்சியால் இப்பதிப்பு வெளிவரக்கூடியதாக விருக்கிறது.

இதை அச்சிட்டு வெளியிடுவதில் நான் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

ஆர். ஏ. நடேசன்

நடராஜா அச்சகம்,
கொழும்பு 3.

16-12-62.

பெரியார்

க. கனகரத்தினம் அவர்களின்

வாழ்க்கை வரலாறு

— க. சங்கரசிவம் —

பிறப்பும், குழந்தைப்பருவமும்,
கல்விப் பயிற்சியும்

பல்வளமும் செழித்தோங்கும் இலங்கைத் தீவின் சிரசென விளங்கும் யாழ்ப்பாணத்தில், கல்விக்குப் பிறப்பிடமாகிய யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அமைந்திருக்கும் வட்டுக்கோட்டையில், கார்கார்த்த வேளாளர் குலதிலகமாகிய கந்தையாவிற்கும் அவரின் பாரியார் செல்லம்மாவிற்கும், தமிழினம் செய்த தவத்தால், ஈழத்தில் முத்தமிழும் சிறக்க வேண்டி, 1892-ம் ஆண்டு ஆடித் திங்கள் 28-ம் திகதி கனகரத்தினப் பெரியார், புதல்வனாக அவதரித்தார். “வினையும் பயிரை முனையிலே தெரியும்” என்பதற்கொப்ப பெரியார் சிறுபிள்ளையாக இருக்கும் பொழுதே மிகுந்த சுறுசுறுப்புடையவராகவும், பரோபகார சிந்தையுடையவராகவும்; பெற்றோர், சுற்றத்தார், கூடி வினையாடும் நண்பர்கள் முதலியோரிடத்து அன்புடையவராகவும் காணப்பட்டார்.

இவர் தமது பிள்ளைப் பராயத்திலே தந்தையை இழந்துவிட்டபடியால், இவரது தாயாரே இவருக்கு தந்தையும் தாயுமாக இருந்து இவரை வளர்த்ததுமன்றி, இவர் ஓர் சற்புத்திரனாக மிளிர்வதற்குப் பெரும் காரணமாகவும் இருந்தார். இவருடைய ஐந்தாம் பராயத்திலேயே முறைப்படி வித்தியாரம்பம் செய்வித்து, சித்தங்கேணியிலுள்ள ஆசிரியர் சின்னத்துரையின் திண்ணைப் பள்ளியிலே முறையே கல்வி கற்கும் வண்ணம் சேர்த்து வைக்கப்பட்டார். பின் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் சேர்ந்து ஆங்கிலம் பயின்று சீனியர் பரீட்சையில் சிறப்புடன் சித்தியடைந்தார். பின் தொடர்ந்து கல்வி பயில அந்நாட்களில் வசதியின்மையால் பள்ளிப்படிப்பிற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டி வந்தது.

உத்தியோகம்:

1911-ம் ஆண்டு அரசாங்கம் நடத்திய கிளறிக்கல் சோதனையில் தேறி, 1-4-1911 தொடக்கம் அரசாங்க கணக்குப் பரிசோதகர் கந்தோரில் கணகரத்தினம் குமாஸ்த்தாவாக நியமனம் பெற்றார். கிளறிக்கல் சேவிஸ் சோதனையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களில் முதலிடம் பெற்றோரையே திறைசேரிக்கும், கணக்குப் பரிசோதகர் காரியாலயத்திற்கும் நியமிப்பது அந்நாளைய வழக்கம். கிளறிக்கல் சேவிஸில் திறம்பட கடமைபுரிபவர்களுக்கு அந்நாட்களில் போதியளவு உயர் பதவிகள் கிடைப்பதில்லை என்பதை குமாஸ்த்தாவாக இருந்த கணகரத்தினம் அரசாங்கத்திற்குச் சுட்டிக் காட்டியதன்பேரில், தேசாதிபதி இது பற்றி ஆராய ஓர் விசாரணைக்குமுனை நியமித்தார். வயதினில் குறைந்தவராகப் கணகரத்தினம் இருந்தபொழுதும், அவர் கொடுத்த சாட்சியத்தையும் அவரின் வாக்கு வன்மையையும், அக்குழுவினர் மிகவும் பாராட்டினர். 'இவரின் திறமையை நன்குணர்ந்த அரசாங்கம் அவருக்கு பிரதம கணக்குப் பரிசோதகர் வேலையை 1925-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 2-ம் திகதி தொடக்கம் கொடுத்து கௌரவித்தது. இவ்வுத்தியோகம் பார்க்கும்பொழுது, இவர், அரசாங்கப்பகுதி களில் நடந்த அநேகம் தவறுதல்களையும், ஊழல்களையும் அம்பலமாக்கி மேலும், மேலும் பாராட்டுதல்களையும் பெற்று 1927-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 12-ம் திகதி தொடக்கம் மின்சாரப் பகுதி உதவிக் கணக்காளராக நியமனம் பெற்றார். பின் 27-11-1930 தொடக்கம் பிரதம கணக்காளராக நியமிக்கப்பட்டார். இப் பகுதியில் பிரதம கணக்காளராக இருக்கும்பொழுது பலவகையான சீர் திருத்தங்களைக் கணக்குப் பகுதியில் புகுத்தி நிர்வாகத்தை சீராக்கினார். இந்தச் சீர் திருத்தங்கள் அரசாங்க அலுவலகங்களிலுள்ள ஏனைய கணக்குப் பிரிவுகளுக்கெல்லாம் ஓர் எடுத்துக்காட்டாயிருந்தன. 1939-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 2-ம் திகதி தொடக்கம் பதில் உப தலைமைக்கணக்குப் பரிசோதகராக நியமிக்கப்பட்டார். 1940-ம் ஆண்டு மே மாதம் 5-ம் திகதி தொடக்கம் உப தலைமைக் கணக்குப் பரிசோதகராக்கப்பட்டார். பின்னர் 1-1-1942 தொடக்கம் பதில் தலைமைக் கணக்குப் பரிசோதகராக்கப்பட்டார். இக்காலத்திலேயே இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. கீழ் நாடுகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஜப்பான் கபளீகரம் செய்து கொண்டு வந்தது. அதன் அதிர்ச்சி இலங்கையிலும் உணரக்கூடியதாகவிருந்தது. 1942-ம் ஆண்டு ஈஸ்ரர் தினத்தன்று கொழும்பிலும், திருகோணமலையிலும் ஜப்பானிய விமானங்கள் மின்னும், முழங்காமல் வந்து குண்டை வாரி வீசித் துறைமுகத்திலிருந்த கப்பல்களை நாசம் செய்து சென்றன. இதன் காரணமாக கொழும்பு மாநகரிலுள்ள பொது ஜனங்களும், வியாபாரிகளும், மற்றும் பலரும் கிராமப் புறங்களுக்கோடியொழித்தனர். அவ்வண்ணம் ஓடாது நின்றவர்களுக்கும், மற்றும் அத்தியாவசிய கருமங்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கும், அன்றாட தேவைக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருட்களும் மற்றும் அவசியப் பொருட்களும் கிடைக்காது போகவே பெரியார் கணகரத்தினமும் அவர் அலுவலகத்திலுள்ள உதவியாளர்களும்

கடைகளிலுள்ள பொருட்களை கணக்கெடுத்த பின் ஜனங்களுக்கு அவற்றை விநியோகம் செய்து ஒரு பெரும் இக்கட்டான நிலையைச் சமாளித்தனர். பின் அரசாங்கம் இவரின் வியாபாரத் திறமையை மெச்சி இவரை 16-2-1943 தொடக்கம் உப உணவுப் பொருள்கள் விநியோக அதிகாரியாகவும், உப பொதுஜன பாதுகாப்புத் தலைவராகவும், உப உணவு கட்டுப்பாட்டு அதிகாரியாகவும், உப விலைக்கட்டுப்பாட்டு அதிகாரியாகவும் நியமித்தது. இவ்வுத்தியோகம் பார்க்கும் பொழுது, அவர் செய்த உதவிகளை பொதுசனங்களும், பிரதானமாகப் பெண்களும் மறக்கமாட்டார்கள். பிரசவத்திற்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படும் வெள்ளைப் பூடு போன்ற மருந்துப் பொருள்களும் பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான பால் உணவுகளும் கஷ்டமின்றிக் கிடைக்கக் கூடியதான ஒழுங்குகளை இவர் செய்தார். இவரின் சேவையை மிகவும் மெச்சிய தேசாதிபதி இவரை உடனேயே பதில் தலைமைக் கணக்குப் பரிசோதகர் உத்தியோகத்தை ஏற்கும்படி 1944-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் கேட்டுக்கொண்டார். அதன்படியே 28-ம் திகதி தொடக்கம் அப்பதவியை ஏற்றுத்திறம்பட நடத்தி வந்தார். இவர் இப்பதவியை வகிக்கும் காலத்தில் உலக மகாயுத்தம் காரணமாக உணவுப் பொருட்கள் பஞ்சம் ஏற்படவே, இலங்கை வியாபாரக் கமிஷனராக இந்தியாவிலிருந்த கந்தாவளையை (சிவில் சேர்விஸ் உத்தியோகத்தர்) உணவுப் பொருட்கள் வாங்கி அனுப்பும்படி அரசாங்கம் ஆணையிட்டது. இந்த வகையில் பெருந்தொகையான பணத்தை கையாடிவிட்டார் என்பதையறிந்த பெரியார் கனகரத்தினம் இந்தியா சென்று கந்தாவளையின் இனத்தவர், அறிந்தவர்களிடையே விசாரணை செய்து, பின் அங்கிருந்து சாட்சிகளையும் வரவழைத்து கந்தாவளையின் களவை நிரூபித்தார். இதன் காரணமாக கந்தாவளை தனது உத்தியோகத்தை இழந்தார். இவர் இவ்வுத்தியோகம் வகித்த காலம் வெளியிட்ட வருடாந்த அறிக்கைகள் இலக்கியக் கொத்துகளாகவும், வாசிப்பதற்கு உற்சாகமும், இன்பமும் ஊட்டவல்லவையாகவும், சலியாது வாசிக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தன வென்று அன்னாள் பத்திரிகைகளினாலும், அரசாங்க சபையினாலும் பாராட்டப்பட்டன. இவ்வகையாகத் திறம்பட உழைத்த போதிலும் அவருக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய நிரந்தரமான தலைமைக் கணக்குப் பரிசோதகர் பதவி கிடைக்காது போகவே, அவர் தமது பதவியிலிருந்து 1946-ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 5-ம் திகதி இளைப்பாறினார்.

குடும்ப வாழ்க்கை:

கனகரத்தினம் கிளறிக்கல் சேர்விசில் இருந்து அரசாங்க கணக்குப் பரிசோதகர் அலுவலகத்தில் கடமையாற்றும்பொழுது, அவரது தாயாரால் நிச்சயிக்கப்பட்ட இராசலட்சுமி என்பவரை 1918-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 22-ம் திகதி விவாகம் செய்தார். இராசலட்சுமியம்மாள், காலஞ் சென்ற நாகலிங்கத்திற்கும் அவர் பாரியார் இரத்தினப்பிள்ளைக்கும் 1904-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 4-ம் திகதி வட்டுக்கோட்ட

டையில் பிறந்தார். பெரியார் கனகரத்தினம் செய்து வந்த எல்லாவித காரியங்களிலும் அவர் மனைவிக்குப் பெரும் பங்குண்டு. பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்களுக்கு முதன் முதல் இருதய சம்பந்தமான நோய் 1952-ம் ஆண்டில் வந்தது. அன்று முதல் அவர் அமரத்துவம் எய்தும் வரை பெரும்பாலும் நோயாளியாகவே இருந்தார். ஆனால் அவர் மனைவியின் பராமரிப்பாலேயே அவர் சென்ற பத்து வருடங்களும் நடமாடித் திரிந்து தமிழுக்கும், தமிழினத்திற்கும், தேசத்திற்கும் ஈடு இணையற்ற சேவை செய்யக் கூடியதாக இருந்தது, இவர்களுடைய இல்லற வாழ்க்கை அன்பும் அறனும் பொருந்தி, பண்பும் பயனுமுளதாகி மிளிர்ந்தது. இவர்களுக்கு முறையே, கந்தையா, விஜயலட்சுமி, பாலசுப்பிரமணியம், கமலாம்பிகை, துரைசிங்கம், செல்வராசா, இரத்தினனேஸ்வரி, சரோஜினி, நரேந்திரன் பிறந்தார்கள்.

மூத்த பெண் விஜயலட்சுமி நியாய துரந்தரர் நமசிவாயத்தை விவாகம் செய்து, மக்களைப்பெற்று சீரும் சிறப்புமாக வாழ்கிறார். இரண்டாவது மகன் டாக்டர் பாலசுப்பிரமணியம் அரசாங்க சேவையிலிருந்து விலகி இப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் சொந்தத்தில் மருத்துவத் தொழில் நடாத்திவருகிறார். இவருக்கும் செல்வி சிவபாக்கியத்திற்கும் இவ்வருடம் விவாகம் நடைபெற்றது. இரண்டாவது மகள் கமலாம்பிகை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ஆசிரியையாகவிருக்கிறார். இவரும் இவ்வருடமே டாக்டர் கதிர்காமசேகரத்தை மணந்தார். துரைசிங்கம் அரசாங்க மதிப்பீட்டுக் கந்தோரில் பரிசோதகராகவும், செல்வராசா தேயிலைத் தோட்டத்தில் சுப்பிரின்டென்டன்ட் ஆகவும் கடமை ஆற்றுகிறார்கள். சரோஜினி கலாநிதி ராமகிருஷ்ணனை மணந்திருக்கிறார்.

பொதுசனசேவை:

கனகரத்தினம் உத்தியோகமாகிக் கொழும்பிற்கு வந்த நாட்களில், இப்பொழுது இருப்பது போல் நவீன வசதிகள் கிடையா. அந்நாட்களில் சிங்கப்பூருக்குச் செல்லுவோரும் அதிகம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சிங்கப்பூர் செல்ல கொழும்புக்கு வருவோர்கள் தங்கி நின்று கப்பலேறிச் செல்லவோ ஒரு வகையான வசதியுமின்றி அல்லற்பட்டனர். அப்பொழுதெல்லாம் அவர்களைச் சந்தித்து அவர்களின் சிரமத்தைக் குறைத்து அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை கொழும்பிலிருந்து சில தன்னலமற்ற தமிழ் இளைஞர்கள் செய்து வந்தனர். கனகரத்தினம் இவர்கள் வரிசையில் முன்னின்றார்.

இவர் கொழும்பு விவேகானந்த சபையில் ஓர் அங்கத்தவராகவிருந்து அச்சபையின் அபிவிருத்திக்கு உழைத்தார். பின் அதன் பொதுக்காரியதரிசியாக நெடுங்காலம் கடமையாற்றினார். அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்து இளைப்பாறியபின் அதன் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பல வகையிலும் அதற்காக உழைத்தார்.

கதிர்காம யாத்திரிகர் தொண்டர் சபையின் தலைவராகவும் அச்சபை நடத்தும் பள்ளிக்கூடத்தின் முகாமைக்காரராகவும் நற்பணி செய்தார்.

1931-ம் ஆண்டு இவரைத் தலைவராகவும், காலஞ்சென்ற மூ. சு. திருவிளங்கம் அவர்களைப் பொதுச் செயலாளராகவும் இக் கட்டுயாளரின் இல்லத்தைத் தன் அலுவலகமாகவும் கொண்டு வெள்ளவத்தை தமிழ் நாடக சபை அமைக்கப்பட்டு நீண்ட காலம் செயலாற்றி வந்தது. இச்சபை 50க்கு மேலான நாடகங்களை கொழும்பிலும் மற்றும் பிற ஊர்களிலும் நடத்து வந்தது. பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்களின் விருப்பப்படி இச்சபை அநேகம் தர்மஸ்தாபனங்களுக்கு நாடகம் நடாத்தி நிதி சேர்த்துக் கொடுத்தது. முக்கியமாக பூகம்பத்தால் பீகாரில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிதி திரட்டி அளித்தார். நாடக சபையாக இருந்ததால் குறிக்கப்பட்ட நாட்களில் தவிர மற்ற நாட்களில், பிரயோசனப் படவில்லையென்றும், தென்கொழும்பில் வதியும் தமிழர்கள் கூடி ஒருவரோடொருவர் அளவளாவவும், தேகப்பயிற்சி செய்வதற்கும் ஓர் நிருவனம் வேண்டுமென்றும் உணர்ந்த பெரியார் கனகரத்தினமும் மற்றும் சபைப் பொறுப்பாளர்களும், நாடக சபையை “வெள்ளவத்தை தமிழ்நாடக தேகப்பயிற்சி கழகம்,” என 1936-ம் ஆண்டு இப்பொழுதுள்ள இடத்தில் திருத்தி அமைத்தார்கள். இதன் தலைவராகத் தொடக்கம் முதல் இருந்து பெரியார் கனகரத்தினம் அரிய சேவை செய்தார்.

இவர் மின்சாரப்பகுதி பிரதம கணக்குப் பரிசோதகராக இருந்தபொழுது, அப்பகுதியின் விளையாட்டுச் சங்கத்தின் தலைவராகவும் இருந்தார் அப்பொழுதுதான் முதன் முதலாக இலங்கையில் மின்சார வெளிச்சத்தில் “டெனில்” பந்தாட்டம் விளையாடப்பட்டது. இவருடன் இதில் பிரதம பங்கு எடுத்துக்கொண்டவர் காலஞ்சென்ற J. அரியரத்தினமாவர்.

தென்னிலங்கையில் சைவப்பிள்ளைகள் பிரதானமாகப் பெண் குழந்தைகள் தங்கள் சமயச் சூழ்நிலையில் கல்வி பயில வசதியின்மையை உணர்ந்த பெரியாரும் மற்றும் இவ்விஷயத்தில் சிரத்தையுள்ளவர்களும் சேர்ந்து சைவமங்கையருக்கு ஓர் தாபனம் வேண்டும் என்றும், அந்தத்தாபனம் பெண் குழந்தைகளுக்கு ஓர் கல்விக்கூடத்தையும் நடத்த வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தார்கள். பின் அவர்கள் முயற்சியால் சைவ மங்கையர் கழகம் உருவாகிற்று. அக்கழகத்தின் கணக்குப் பரிசோதகராகப் பெரியாரின் மனைவி நியமிக்கப்பட்டார். இப்பொழுது அதன் உப தலைவிகளில் ஒருவராக திருமதி கனகரத்தினமும் பெரியாரின் மகள் திருமதி வி. நமசிவாயம் கூட்டுக் காரியதரிசியாகவும் பணி செய்து வருகிறார்கள். பெரியார் அன்று தொடக்கம் இறக்கும் வரை கழகத்தின் கௌரவ ஆலோசகராக இருந்து வந்திருக்கிறார்.

முத்தமிலும் அவருக்கு இருந்த ஆர்வம் சொல்லற்பாலதன்று. இசையிலும் பரத நாட்டியத்திலும் அவர் பெரிதும் விருப்புடையவர். இது காரணத்தால் ஒவ்வொரு மார்கழி மாதத்திலும் சென்னையில் நடக்கும் இசை விழாவிற்கு தவறாது விஜயம் செய்வார். கொழும்பிலும் தமிழ்ப் பிள்ளைகள் சங்கீதம், நடனம் முதலியன பயில வாய்ப்பளிக்க வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்தில் உந்தப்பட்டு திருமதி M. L. வசந்த குமாரியை வரவழைத்துச் சங்கீதக் கச்சேரிகள் நடத்தி, நிதி திரட்டி, வெள்ளவத்தையில் “இசைக் கலை மன்றம்” என்னும் சபையை நிறுவினர். அச்சபை இசை நடனம் முதலிய கலைகள் பயிலவதற்கென ஓர் கல்லூரியை நிறுவியது. அக்கல்லூரியில் வாய்ப்பாட்டு, வீணை, வயலின், நடனம் ஆகியவை வல்லுனர்களால் கற்பிக்கப்பட்டன. இக்கல்லூரியின் செலவிற்கான பணத்தை அவ்வப்போது பெரியாரே சேர்த்துத் தந்தார். இக்கல்லூரி இதுவரை உபாத்திமார் சம்பளமாக மட்டும் ரூ 100,000/- வரை செலவு செய்துள்ளது. பெரியார் கனகரத்தினமவர்களின் விருப்பப்படி இக்கல்லூரி மாணவிகள் ஏறக்குறைய 300 நடனக் கச்சேரிகள் வைத்து இலங்கையின் பல்வேறு பாகங்களிலுமுள்ள பொது ஸ்தாபனங்கள் நிதி திரட்டுவதற்கு உதவியுள்ளார்கள்.

இலங்கைவாழ் சைவர்களின் சமயாபிமானமின்மையை கண்டிருங்கிய பெரியார் கனகரத்தினமும், இந்தியா சென்றிருந்த பொழுது திருப்புகழ்மணி ரி. எம். கிருஷ்ணசாமி அய்யர் அவர்களின் பிரார்த்தனைகளைக் கேட்டுப் பரவசமுற்று, அவரை இலங்கைக்கு அழைத்து வந்து கொழும்பு, கதிர்காமம், யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களிலெல்லாம் அன்றாைக் கொண்டு பஜனை செய்வித்தார். அவருடனேயே முதன் முதல் பித்துக்குளி முருக தாசும் வந்திருந்து தனது தேனினுமினிய கானத்தால் சைவமக்களைப் பரவசப்படுத்தினார். மறு வருடமும் முருகதாசை அழைத்துப் பஜனை செய்வித்துச் சைவர்கள் நற்பயன் அடையும்படி செய்தார். திருக்கேதீச்சரத் திருப்பணிக்கு அடிகோலியவகர்களில் முக்கியஸ்த்தர் பெரியாரே.

1948-ம் ஆண்டு காந்தியடிகளின் அஸ்தி இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட பொழுது ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்களும் பெரியாரும் பெருமுயற்சி செய்து அதில் ஒரு பங்கைப் பெற்றார்கள். பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்களே அவ்வஸ்தியை யாழ்ப்பாணம் கொண்டு வந்து கீரிமலையில் பல்லாயிரக்கணக்கான ஜனங்களின் “ஜே! ஜே!” ஆரவாரத்திற்கிடையில் கடலில் கரைத்தார்கள். அன்று கீரிமலையில் 7,000 பேருக்கு மேற்பட்டவர்களுக்குச் சாதி சமய வேறுபாடின்றி சமபந்திப் போசனம் முதன் முறையாக செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்.

இவரின் இடைவிடாத ஊக்கத்தாலேயே காலஞ்சென்ற திருவிளங்கம் அவர்கள் அகில இலங்கையிலும் கூட்டுப்பிரார்த்தனை இயக்கத்தைத் தொடக்கினார். மார்கழி மாதத்திருவெம்பாவைப் பூசையும், பாட்டும் கிழமைதோறும் வெள்ளவத்தை பிள்ளையார் கோவிலிலும், ஜிந்துப்பிட்டி சிவகப்பிரமணியசுவாமி

கோவிலிலும் நடைபெறும் கூட்டுப் பிரார்த்தனையையும் இலங்கை வாணேலி நிலையத்தார் அஞ்சல் செய்ய ஏற்பாடு செய்தார். இவ்வகையில் இவர் சைவத்திற்குச் செய்துள்ள தொண்டுகள் அளப்பில.

1946-ம் ஆண்டு அரசாங்க சேவையிலிருந்து இளைப்பாறிய பின் கனகரத்தினம் அரசியலில் பிரவேசித்தார். 1947-ம் ஆண்டு அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் பிரதிநிதியாக வட்டுக்கோட்டைப் பாராளுமன்றத் தொகுதிக்குப் போட்டியிட்டு அவரை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட ஐவரையும் கட்டுப் பணங்களை இழக்கச் செய்துபெருவாரியான வாக்குகளால் வெற்றியீட்டினார்.

1948-ம் ஆண்டு தமிழ் காங்கிரஸ் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்க உடன்பட்டது. திரு ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் கைத்தொழில், கடற்கொழில் மந்திரியாகவும் பெரியார் கனகரத்தினம் கல்வி மந்திரியின் பாராளுமன்றக் காரியதரிசியாகவும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். இவர் சில காலம் கல்வி மந்திரியாகவும் கடமையாற்றினார். இவர் இப்பதவி களை வகிக்கும் பொழுது, உபாத்திமாருக்கும், கல்வி அபிவிருத்திக்கும் பெருந்தொண்டு செய்து வந்தார். ஆசிரியர்களின் விதவைகளுக்கும் மற்றும் அநாதர்களுக்கும் இளைப்பாற்றிச் சம்பளம் கொடுக்க அரசாங்கம் தீர்மானித்ததற்கு இவரது அயராது உழைப்பே முழுக்காரணம். பாராளுமன்றத்திலிருக்கும் வரை பாராளுமன்ற பொதுசன கணக்குக் குழுவின் தலைவராக விருந்தார்.

இவருக்கு அநேகமாகச் சகல விஷயங்களிலும் நல்லறிவுண்டு. அரசியலிலும் அப்படியே. கிளறிக்கல் சேர்விசில் சேர்ந்து கடமையாற்றத் தொடங்கிய காலம் தொடக்கம் புதினத்தாள் களும், சஞ்சிகைகளும் படிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். அப்படிப் படிக்கும் போது வரும் எல்லா விஷயங்களையும் கத்தரித்தெடுத்து ஒவ்வோர் விஷயத்திற்கும் தனித்தனியாக வெவ்வேறு புத்தகங்கள் கட்டி வைத்துள்ளார். இறக்கும் பரியந்தம் இவர் இதைச் செய்து கொண்டே வந்தார்.

அநேக கூட்டங்களையும், விழாக்களையும் பெரியார் பொறுப்பேற்று நடத்தியிருந்த போதிலும், எல்லாவற்றிற்கும் சிகரமாக அமைந்தது யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்திய தமிழ் விழாவே. இவ்விழாவை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தும்படி சென்னைத் தமிழ் சங்கத்தை அழைத்தவர் பெரியாரே. அதற்கு வேண்டிய சகலவிதமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தவரும் பெரியாரே. விழாவிற்குச் செலவான முழுப்பணத்தையும் சேர்த்துக் கொடுத்தவரும் பெரியாரே.

அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்து இளைப்பாறிய பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்கள் அனேக விசாரணைக் குழுக்களுக்கு அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டார்.

அவையாவன:—

இந்து அறநிலைக் கமிஷன்
இலங்கை வானொலிக் கமிஷன்
பஸ் விஷாரணைக் கமிஷன்
ஆயுள்வேத வைத்தியக் கமிஷன்
ஹோமியோபதி கமிஷன்—

இவை யாவற்றிலும் திறம்பட கடமையாற்றியதுமன்றி அநேகமாக அவரே இவ்விசாரணைக் கமிஷன்களின் அறிக்கைகளையும் எழுதினர் என்றால் அது பொய்யாகாது.

பெரியார் அமரத்துவம் அடையும் வரை ஆயுள்வேத போர்ட்டில் ஓர் அங்கத்தவராக இருந்து ஆயுள்வேத வைத்தியத்திற்குஅரும் தொண்டாற்றினார்.

சில காலம் தொழிலாளர் விவகாரக் கோர்ட்டிலும் ஓர் அங்கத்தவராக இருந்து திறம்படக் கடமையாற்றியுள்ளார்.

இலங்கை வானொலித் தமிழ்ப் பகுதி ஆலோசனைக் குழுவிற்குத் தலைவராகவிருந்து அப்பகுதியைச் சீராக்குவதில் பெரும் முயற்சி எடுத்தார். இவரின் முயற்சியாலேயே பேராசிரியர் ஸ்ரீநிவாசன் இருமுறை இலங்கை வந்து இலங்கை வானொலி நிலைய அமைப்பைத் திருத்தி அமைத்தார்.

பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்கள் பெரும் சீர்த்திருத்தவாதியும், முற்போக்காளருமாவர். தனக்கென வாழாது பிறர்க்கெனத் தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தவர். முன் கூறியபடி காந்தியடிகளின் அஸ்தி கீரிமலையில் கரைத்த தினத்தன்று பெரும் எதிர்ப்புக் கிடையில் தாழ்த்தப்பட்டோருடன் சமபந்திப்போசனம் செய்யக் கண்டோம். இதைத் தொடர்ந்து பாராளுமன்றத்தில் தமிழ் காங்கிரஸ் வட்டுக்கோட்டைப் பிரதிநிதியாக இருக்கும் பொழுது இந்து அறநிலை விசாரணைக்குழுவிற்குத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் சமர்ப்பித்த அறிக்கையிலுள்ள சீர்த்திருத்தங்கள் எல்லோரும் அறிந்ததே. கோவிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டோரை வழிபட விட வேண்டுமென்றும் கோவில்களையும் அவைகளின் ஆதனங்களையும் அரசாங்கம் எடுத்து ஓர் சபை மூலம் எல்லாவற்றையும் நடத்த வேண்டுமென்றும், மிகுதியாகவுள்ள வருவாயை இந்து மத அபிவிருத்தியிலும், கல்வியிலும் செலவு செய்ய வேண்டுமென்றும் கூறியிருந்தார். இவை யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும் எதிர்ப்பை உண்டாக்கியது. 1952-ம் ஆண்டு

நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் இவர் தோல்வியடைவதற்கு இவ்வறிக்கையிற் கூறியுள்ள சீர்த்திருத்தக் கருத்துக்களே முக்கிய காரணம். அவர் அப்பொழுது சொன்னவைகள் யாவும் இப்பொழுது பார்க்கும் பொழுது எவ்வளவு தீர்க்கதரிசனத்துடன் கூறப்பட்டவை என்பது விளங்கும். 1952-ம் ஆண்டு தொடங்கிய இருதய நோய் தமிழுக்கும், கலைக்கும், சைவத்திற்கும் தன் திட்டப்படி தொடர்ந்து அவரைத் தொண்டு செய்யாது தடுத்து விட்டது. இருந்தும் அவர் இவைகளுக்குச் செய்த தொண்டினை வேறொருவரும் செய்யவில்லை யென்று பயமின்றிக் கூறலாம். அவரிடம் ஓர் உதவியை நாடிச் சென்றவர்கள், நண்பனோ, பகைவனோ, திருப்தியடையாது சென்றது கிடையாது. பார்த்த நேரமெல்லாம் சிரித்து மலர்ந்த முகமும், சிறியவர் பெரியவர் என வித்தியாசமின்றி அனைவரையும் அணைக்கும் கைகளையும் தான் பெற்ற இன்பம் ஏனையோரும் பெற வேண்டும் என்ற தூய பெரும் உள்ளமும் கொண்டவரே எங்கள் பெரியய்யா கனகரத்தினமவர்கள். அவர் 1962-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 3-ம் திகதி புதன்கிழமை மாலை 2-35 மணிக்கு இறைவனடி சேர்ந்தார். அமரரான பெரியார் கனகரத்தினத்தின் இடத்தை பொதுவாக இலங்கையிலும், சிறப்பாக தமிழரிடையிலும் ஆரேநிரப்பவல்லார்!

அவர் ஆன்மா சாந்தியடைவதாக !

ஓம் சாந்தி.

**BRIEF HISTORY OF THE LIFE, CAREER, RELIGIOUS,
SOCIAL, LITERARY AND CULTURAL ACTIVITIES OF
MR. K. KANAGARATNAM**

LIFE AND CAREER

28.7.1892	—	Born at Vaddukoddai.
1900	—	Entered Vaddukoddai Hindu English School, now Vaddukoddai Hindu College.
1908	—	Student Jaffna College — passed Cambridge Senior Local Examination.
1910	—	Teacher, Vaddukoddai High School, now Lower School of Jaffna School.
1.4.1911	—	Entered Government Service as a Clerk in Class III of the Clerical Service, on Rs. 40/- salary p.m.
1914	—	Founder Member of the Clerical Service Union.
1918	—	Married Rajalakshmi.
1922	—	Promoted to Class II of the Clerical Service.
Feb. 1925	—	Appointed Chief Audit Examiner.
Dec. 1927	—	Appointed Assistant Accountant, Department of Electrical Undertakings.
1931	—	Promoted Chief Accountant of the Dept. of Electrical Undertakings.
Feb. 1939	—	Appointed Deputy Auditor-General.
Jan. 1942	—	Appointed to assist as Auditor-General.
April 1942	—	Organised distribution of Food in the City of Colombo after the Japanese Air Raid.
July 1942	—	Appointed by the Governor to investigate irregularities in the purchase of paddy and rice in India by the Ceylon Trade Commissioner, Bombay.

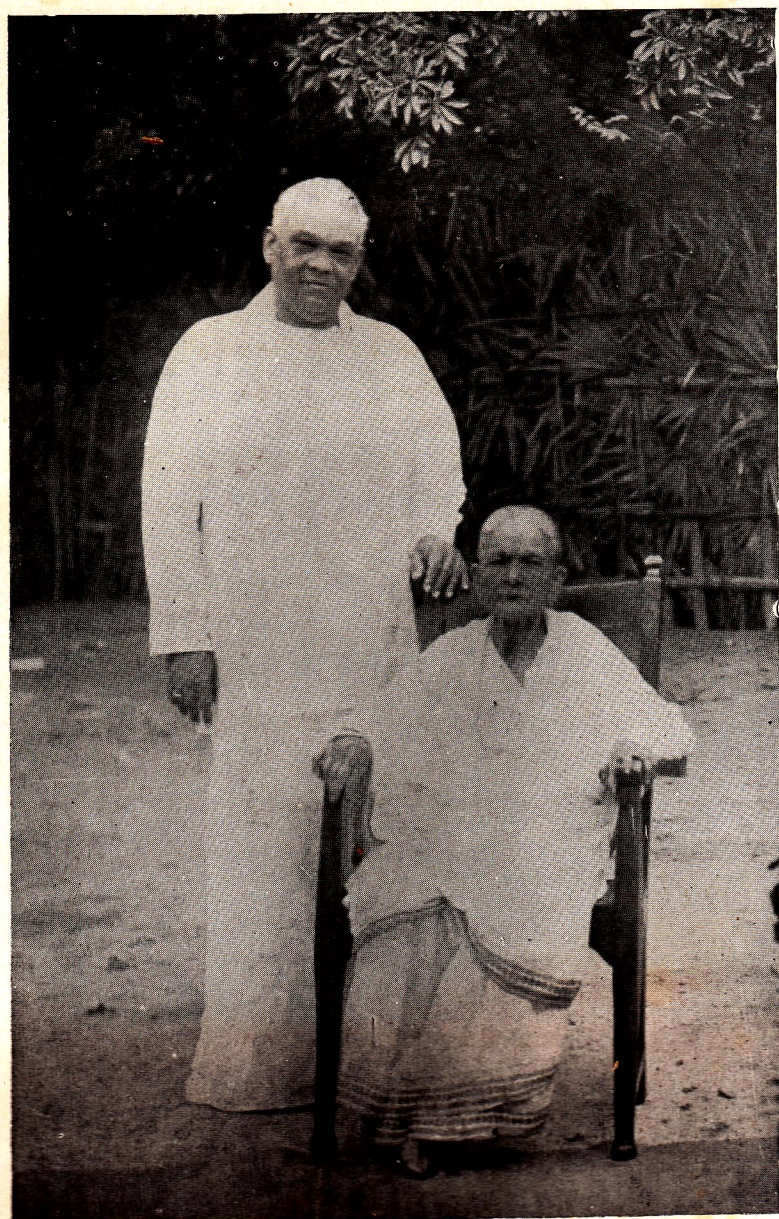
- Jan. 1943** — Appointed Deputy Civil Defence Commissioner and Controller of Subsidiary Foodstuffs.
- Aug. 1943** — Conclusion of the inquiry into the irregularities in the purchase of paddy and rice and the dismissal of the Ceylon Trade Commissioner.
- June 1944** — Reverted to the post of Acting Auditor-General
- Sept. 1946** — Retired from Public Service.
- Oct. 1946** — Elected President, Co-operative Union Hospital, Moolai.
- Oct. 1946** — Member, Radio Advisory Board and Chairman, Tamil Programme Advisory Committee.
- Aug. 1947** — Contested as the candidate of the All-Ceylon Tamil Congress for the constituency of Vaddukodai and was returned to Parliament.
- Sept. 1947** — Appointed Chairman, Public Accounts Committee.
- Sept. 1948** — Appointed Parliamentary Secretary, Ministry of Education.
- Sept. 1949** — Appointed Chairman of the Special Committee on Hindu Temporalities.
- May 1951** — Appointed to act as Minister of Education.
- May 1952** — Contested the Vaddukodai seat and lost.
- Oct. 1952** — Appointed Member, Art Council of Ceylon.
- May 1953** — Appointed Member of the Commission on Broadcasting for re-organisation of Radio Ceylon.
- Aug. 1953** — Appointed Member of the Board of Indigenous Medicine.
- March 1954** — Wrote the report on the re-organisation of Ayurveda on which the Health Ministry, 'White Paper' on ayurveda was based.

- April 1954** — Appointed Member of the Commission on Omnibus Services in Ceylon.
- March 1955** — Appointed Member of the Commission on Homeopathy.
-

RELIGIOUS, SOCIAL AND CULTURAL

- 1911** — Member, Darley Literary Union and Saraswathy Literary Associations.
- 1913** — One of the Organisers and Founder Members of the Jaffna College, O.B.A., Colombo Branch and Vice-President for many years.
- 1915** — Organised the All-Ceylon Congress of Literary Associations for 3 years.
- 1927** — Organised the first reception in Ceylon to Mahatma Gandhi as Secretary, Vivekananda Society, Colombo.
- 1928** — Organised the Electrical Dept. Recreation Club.
- 1930** — Assisted in the Organisation of the Saiva Mangayar Kalagam, Wellawatte.
- 1931** — Assisted in the inauguration of the Wellawatte Social, Literary and Dramatic Club and was President of the Club for over 15 years.
- 1936** — Collected funds for the purchase and erection of the Statue of the late Sri P. Ramanathan.
- 1943** — Formed the Vanoli Isai Mandalam.
- 1944** — Organised Sri Theyagarajah Swamigal Music Festivals in Colombo.
- 1945** — Founded Isai Kalai Manram.
- 1946** — Brought Chief Justice 'Tirupugal Mani' T. N. Krishnaswamy Iyer from India for a religious tour of Ceylon.

- 1947** — Elected President, Vivekananda Society, Colombo and continued till 1950.
- 1948** — Brought the Ashes of Mahatmaji from Colombo and participated in the Immersion ceremony in the Keerimalai sea. Arranged for the feeding of over 7,000 persons.
- 1948** — Inaugurated the Tiruketheesuvaram Restoration Society.
- 1948** — Inaugurated the first Congregational Prayer in the Gintupitiya Temple and later in the Manicka Pillayar Temple, Wellawatte. Arranged for the relay of congregational Prayers and Thiruvembavai singing at Wellawatte Temple.
- 1949** — Arranged the Annual Saiva Sidhanta Conference of the Madras Samajam, in Colombo.
- 1950** — President, Kataragama Pilgrims 'Thondar Society', Colombo for 3 years.
- 1950** — Submitted the report on Hindu Temporalities.
- April 1951** — Organised the fourth Madras Tamil Conference at Parameswara College, Jaffna.
- Nov. 1951** — Head of the Ceylon Government Delegation to the Youth Welfare Seminar at Simla.
- 1951** — Chairman of the Hindu Religious Advisory Committee, Radio Ceylon.
- 1955** — Conferred the title Arumkalai Puravalar by the Maha Sannithanam of Thiru Gnana Sampantha Madam, Madurai.
- Appointed Member, Industrial Disputes Court.
- Appointed Member, Board of Indigenous Medicine.

LIST OF PLATES

1. Kanagaratnam, the Periyar.
 2. A proud Mother and her famous Son.
 3. Periyar with the Management, Staff and Students of Isai Kalai Manram Music and Dance School.
 4. Periyar and Mr. G. G. Ponnambalam, Q.C. (*Photo taken at the Fort Railway Station on Periyar's return to Colombo from Jaffna after being elected M. P. for Vaddukoddai in 1947.*)
 5. Periyar addressing delegates to the U.N. Regional Youth Welfare Seminar in Simla.
 6. Periyar with some delegates who attended the above Seminar.
 7. Periyar as Chief Accountant, Dept. of Govt. Electrical Undertakings.
 8. Periyar with other Members of the Radio Advisory Commission.
 9. Her Majesty the Queen Elizabeth II with Periyar and wife.
-

படங்கள்

- 1 பெரியார் கனகரத்தினத்தின் எழில் தோற்றம்.
- 2 தாயும் தனயனும்.
- 3 பெரியாரும் இசைக் கல்லூரி முகாமைக்காரர், ஆசிரியர்கள் மாணவிகளுடனும்.
- 4 பெரியாரும் திரு ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் கியூ.சி. யும்.
(வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினராக, 1947-ம் ஆண்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின்னர் கொழும்பு வந்த போது கோட்டை புகைவண்டி நிலையத்தில் எடுக்கப்பட்ட படம்).
- 5 சிம்லாவில் நடைபெற்ற ஐக்கிய நாடு பெரும்பாக இளைஞர் இயக்க பொது நல் மாநாட்டில் பெரியார் உரை நிகழ்த்துகின்றார்.
- 6 மேற்படி மாநாட்டில் பங்குபற்றிய இளைஞர்களுடன் பெரியார் காட்சியளிக்கின்றார்.
- 7 மின் பகுதி முதல் கணக்காளராகக் கடமையாற்றிய போது எடுக்கப்பட்ட படம்.
- 8 வாடுவூலி ஆலோசனைக் குழுவின்ருடன் பெரியார்.
- 9 மாட்சிமை தங்கிய மகாராணியாருடன் பெரியாரும் அவர்தம் பாரியாரும்.

CONTRIBUTIONS

மதிப்புரைகள்

V. V. GRI

Thank you very much for your communication dated the 10th October. I had the pleasure of knowing Shri K. Kanagaratnam very intimately. He was one of the greatest patriots of Ceylon, who held high places both in Government and outside. His demise is the greatest loss that Ceylon has sustained. The best way to honour this great personage is by following his qualities of head and heart and trying to put Ceylon in the proper way. He contributed his best for advancing Tamil culture and the Hindu religion. May his soul rest in peace !

M. SENANAYAKE, M.P.

I have known Mr. K. Kanagaratnam since 1947 when I first entered Parliament. He was then the Member of Parliament for Vaddukoddai and I had close association with him till he retired from politics. Mr. Kanagaratnam entered politics after retiring from the post of Acting Auditor-General. By dint of hard and sincere work and loyal service he was able to rise to this eminence and his integrity and devotion to duty were respected by everybody and should serve as an example to all members of the Public Service.

Mr. Kanagaratnam was a very versatile person. Whatever he was interested in he wanted to do it in a thorough manner. His interest in cultural affairs and his contribution to the development of cultural activities was, in my opinion, a greater contribution than to the political life of the country. He was a very religious person and was always imbued with the highest ideals of Hinduism which guided his activities. The influence of religion on him must have contributed to the placidity of his character which was a special charming trait in him.

I was very sorry to hear of his sudden death. Although he was not in the best of health for some time, I did not expect the end to come so soon. I thank the opportunity given to me by the organisers of his commemoration to contribute my little appreciation of Mr. Kanagaratnam on this occasion.

தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்த பெரியார் கனகரத்தினம்

க. நடேசன்

திரு கனகரத்தினம் ஈழநாட்டின் சிறந்த புதல்வர்களுள் ஒருவராக விளங்கினார். அவர் தமிழ் மக்களது பாராட்டுக்குரிய வராக வாழ்ந்ததோடு, ஏனைய சமூகத்தாரின் நன்மதிப்பையும் பெற்றிருந்தார். அவர் பல துறைகளில் புகழீட்டினார். உத்தியோகத் துறையில் அவர் தமது திறமையினாலும் அயராத ஊக்கத்தினாலும் உயர்ந்த பதவியை அடைந்தார். அவர் பெற்ற பதவிகளிலும் மேம்பட்ட பதவிகளைப் பெறுவதற்கு அவர் தகுதியுடையவராயிருந்தார் என்று கூறுவது மிகையாகாது. அவரது நிர்வாகத்திறமை பலரும் வியக்கத்தக்கதாயிருந்தது. இரண்டாவது யுத்தம் நடந்த காலத்தில் அவர் இந்நாட்டில் மிகப்பொறுப்பான ஓர் உத்தியோகத்தை வகித்து அருஞ்சேவை புரிந்தது மறக்கவொண்ணாததாகும். அவர் அரசாங்க உத்தியோகத்தினின்று ஓய்வு பெற்ற பிறகு, அரசியல் துறையில் ஈடுபட்டுப் பணியாற்றினார். கல்வியமைச்சராகச் சிறிது காலம் கடமையாற்றுவதற்கு அவருக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அவர் இப்பதவியிலிருந்த காலத்தில் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஒரு சிறந்த தொண்டைச் செய்தார். சென்னையில் நிறுவப்பட்ட தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் தென்னிந்தியா பிரதானமான நகரங்களில் அதன் ஆண்டு விழாக்களை நடத்தி மக்களிடையே தீவிரமான தமிழுணர்ச்சியை எழுப்பி வருவதைக் கண்டு, அவர் அத்தகைய தமிழ் விழா ஒன்றை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவதற்கு உதவிபுரிந்து தாய் நாட்டிலுள்ள தமிழியக்கத்திற்கும் இலங்கையிலுள்ள தமிழ் மக்களுக்கும் ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்தினார்.

கலை வளர்ச்சியிலும் அவர் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவராயிருந்தார். கொழும்பில் இசை, நாடகம், நாட்டியம் முதலிய கலைகளை வளர்ப்பதற்கு அவர் அரும்பணி புரிந்தார். இசையைச் சரியான முறையில் கற்பதற்குரிய ஓர் இசைக் கல்லூரியை நிறுவி, அவர் அதைச் சிறந்த வகையில் நடத்தியது, அவர் இத் துறையில் செய்த பணிகளுள் ஒன்றாகும். இலங்கை வானொலி நிலையத்தின் ஆலோசனைச் சபையில் அவர் அங்கத்தவராக இருந்து அதன் அபிவிருத்திக்கு பெரிதும் உதவிபுரிந்தார்.

சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் தொண்டாற்றி வரும் விவேகானந்த சபையின் நிர்வாகத்தில் அவர் நீண்ட காலம் தொடர்பு கொண்டு, பின்னர் அதன் தலைவராகவும் செயலாற்றினார். சைவாலயங்கள் சீர்பெறப் பரிபாலிக்கப்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்தைக் கொண்டு அவர் பாராளுமன்றத்தில் அங்கத்தினராக இருந்தபோது ஒரு சட்டத்தை ஏற்படுத்த முயற்சித்தது, அவருக்குச் சைவசமயத்திலிருந்த தீவிர உணர்ச்சியைக் காட்டியது.

அரசாங்கத்தில் நிறுவப்பட்ட சுதேச வைத்திய பரிபாலன சபையில் அவர் பல ஆண்டுகளாக அங்கத்தினராயிருந்து சித்த வைத்தியம் சம்பந்தமாகக் கவனம் செலுத்தித் தமிழ் வைத்தியர்களின் பாராட்டுக்குரியவரானார்.

பொது நலத் தொண்டிலும் பரோபகாரச் செயலிலும் ஈடுபடுவதே அவரது வாழ்க்கையின் முக்கிய குறிக்கோளாக இருந்தது. அவர் பெரிய உள்ளம் படைத்தவராக வாழ்ந்தார். பிறருக்கு உதவி செய்வது அவரது இயற்கைக் குணமாக இருந்தது. அதில் அவர் மனத்திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார். பரோபகார முயற்சிகளில் அவர் மெய் வருத்தம் பாராந்; எவ்வித இடர்களையும் பொருட்படுத்தமாட்டார். அவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த காலத்திலும் பிறருக்கு உதவி செய்வதில் சலிக்கவில்லை. தமது நண்பர்கள் கேட்காமலே அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகள் செய்யும் குணமுடையவராயிருந்தார்.

உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.

என்று திருவள்ளுவர் கூறிய உத்தம நட்பு இலக்கணம் அவரிடம் பொருந்தியிருந்தது. அவரது உதவியைப் பெற்றவர்கள் எண்ணுக்கடங்காதவர் என்கூறலாம். பலருடைய வாழ்க்கையை மலரச் செய்தார். சங்க இலக்கியமாகிய புறநானூற்றில் பிறருக்கு இவ்வுலகம் நிலைபெறுகிறது என்று ஒரு செய்யுள் கூறிகின்றது.

தமக்கென முயலா நோன்தாள்,
பிறர்க்கென முயலுநர்.

அன்று அவர்களை அது குறிப்பிட்டுள்ளது. திரு கனகரத்தினம் அத்தகைய பெருந்தகையாளரின் வரிசையில் வைத்து எண்ணுவதற்குரியவராக வாழ்ந்தார்.

T. S. FERNANDO, Q.C.

It was 1942, the time of scarcity in the land. World War II had reached our Country in earnest, and rationing of all kinds was the order of the day. That was the time I really came to know Mr. K. Kanagaratnam. My previous acquaintance with him had been confined to routine interviews on matters on which the Audit Department came to consult the Attorney-General.

A man of much competence was at that time running Civil Defence in the Island, no other than Sir Oliver Goonetilleke. He could choose his lieutenants. Profiteering was rampant and laws, however severe, appeared no deterrent to those who wanted to make a pile for themselves out of the misery of others. Subsidiary foodstuffs had to be rationed too, and who was the man to be put in charge? Sir Oliver did not hesitate. He had known Mr. Kanagaratnam well during their days together at the Audit Office. None knew better the latter's capacity and integrity.

Kanagaratnam was called upon to make distribution as equal and fair as was reasonably possible, and the rest is history. We all know that this man who grew up in the Audit and remained there to be its Chief also made order out of chaos in the Department of Subsidiary Foodstuffs.

By kindness to his staff he managed to imbue in his subordinates some of the human qualities he himself possessed in abundant measure. By fairness to all he made the public reasonably contented. Experience had taught him human virtues and these he practised without detriment to efficiency.

In retirement he attempted to give of his gifts to his people. Failing health in the last few years made it difficult for him to immerse himself in public life as fully as everyone, including himself, would have wished. But who can forget the portly, kindly man who in the evening of his life looked on at our futile animosities with what appeared to be an amused contempt? He was truly a great Hindu gentleman.

G. G. PONNAMBALAM, Q.C.

In the last quarter of a century I can think of no Tamil whose passing away would have evoked feelings of great personal and national loss as one felt by the demise of Mr. Kanagaratnam. Like most Tamils, rising from humble beginnings he has warmed both his hands in the fire of life, and there was no phase of it which he touched which he did not adorn. His devotion to duty and loyalty to the service to which he belonged was not a means to an end. He was one of the few of the old brigade who brought to the performance of his duty a thoroughness of study and research which has earned for his community the reputation of high efficiency and competence. He, in fact, symbolised the industry, integrity and intelligence of the Tamil race. Rising from the lowest rung of the ladder in the public service, at a comparatively early age he filled one of the highest positions in that Service, and as the Government failed to play its part in giving him his due he manifested his pride and self respect by premature retirement. A public notoriously known for short memories, however received him with acclaim and returned him to Parliament. He did not tread the narrow path as a public servant. He was catholic in his tastes and outlook. He had a genuine pride and love for Tamil and Hindu culture. Many a child living particularly away from his home owes its facilities to study Tamil music and Hindu culture to the unflagging and untiring efforts of K.K. He was a genuine lover and patron of the Arts in the wider sense.

During the period of his membership of Parliament he showed himself as a progressive educationist and an ardent advocate of social and religious reform. In Parliament his contributions bore the mark of deep study and revealed his mature wisdom, wide experience and a deep knowledge of men and matters. I can personally speak to the fact that his contributions always commanded the attention of the House which at that time was constituted to understand and appreciate such contributions.

In the field of politics he realised with deep conviction the implications of the changing times, the impact of the new freedom that had been given by the British and, for the Tamil-speaking people, he advocated with great foresight a policy of responsive co-operation with the major community.

When in recent years serious ill-health prevented him from taking an active part in the forum of the nation, it did not prevent him from intervening and making valiant efforts to secure for his people an honourable and abiding settlement of their fundamental rights. In a country where political consistency and abiding

loyalty to principles are hard to seek, he remained to the end of his days a convinced and sincere adherent of an ideology which he placed before his electors with great acceptance.

His tenure of office both as Junior Minister and Acting Minister of Education was marked by the same thoroughness and efficiency which were the distinctive features of his career as a public servant. I am in the happy position of being able to state that several aspects of the educational administration of this country benefited by his having been entrusted with their charge and control over a few years. The breadth of his outlook and the width of his interests were appreciated by the State which appointed him at various times as Chairman or Member of a number of Commissions and Committees. I need only refer in passing to his Chairmanship of the Public Accounts Committee and of the Select Committee on Hindu Temporalities, and his Membership of the Board of Indigenous Medicine and the Commission on the Homeopathic System of Medicine.

He moved with Kings but ne'er lost the common touch. He was for more than a quarter of a century the truest friend of the humblest Tamil living away from his home in Jaffna. His counsel and his assistance had not to be sought to be given. Even today numbers of men and women in and out of the public service will remember with affection, if not with gratitude, a man who was always their friend and their guide.

தமிழுள்ளம்

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்

பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் பழுத்தவர்கள். தனக்கென வாழா பிறர்க்குரியாளர். தன்னல மற்றவர் என்பது அவருடைய துரைத்தன வேலையை தன்மானங் காப்பது ஒன்றே கருதி விட்டொழித்தமையால் நன்கு விளங்கியது. ஆனால் அவர் இன வெறியர் அல்லர். எந்த இனத்தார் ஆயினும் அவர்களை மக்களாகக் கண்டு நெஞ்சுருகி நிற்கும் நிலையை நான் இலங்கைக்குச் சென்ற போதெல்லாம் கண்டு மகிழ்ந்தேன். அவரால் நன்மை பெற்றோர் பலர். அவர்கள் அனைவரும் அவர் பெயரைக் கேட்டதும் நன்றியுணர்வால் உள்ளம் கசிந்து பரந்த மனப்பான்மையுடன் எல்லோரையும் வரவேற்று நிற்கும் காட்சியையும் கண்டேன். புகலற்ற நிலையில், நான் ஒரு முறை கதிர் காமம் செல்ல நேர்ந்த பொழுது அங்கிருந்த மருத்துவர் இவர் பெயரை நான் கூறக் கேட்டதும் என்னைப் பெருவிருந்தினரை வாரா விருந்தினரைக் கருவியுடையதோடு அவர் குழந்தைக்குக் காது குத்தும் சடங்கையும் செய்யத் தக்கதோர் ஐயராக என்னை உயர்த்திவிட்டார்.

அவருடைய குழந்தை உள்ளத்தை அன்றாடைய குடும்பத்தினிடையிலும் வேலையாட்களிடையிலும் கூட்டத்தினிடையிலும் எப்போதும் எங்கும் காணலாம். தொண்டு கிழவராகிய பின்னும் தாயை அவர் பறிகொடுத்த போது அவர் உள்ளம் குழைந்துருகி தாயோடு பேசப் பித்துக் கொண்டது போல நின்றது எனக்கு இப்போதும் நினைவுக்கு வருகின்றது. இந்த உள்ளம் தீண்டாமையை ஒழிப்பதில் ஈடுபட்டது வியப்பன்று. தமிழ் நாட்டில் இந்து அறநிலையப் பாதுகாப்புத்துறை ஒன்று தோன்றியதால் கோயில்கள் சீர்பெற்றுள்ளமை அறிவோம். அத்தகைய நிலையம் ஒன்று அங்கும் வேண்டுமென உழைத்தமை ஒன்றே உண்மைச் சமய வாழ்வில் அவர் கொண்ட ஊக்கத்தையும் “யான் பெற்ற இன்பம் உலகம் பெறுக” எனத் துடிதுடிக்கும் அன்புள்ளத்தையும் காட்டியது.

தமிழ்ப் பண்பாடு தமிழ் மொழியாக உருக்கொண்டுள்ளது. இதனை அறிந்த பெரியார் தமிழ் வளர்ச்சியிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டுழைத்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த தமிழ் விழாவைப் போல, கற்றறிந்த ஆண்களும், பெண்களும் சரிநிகர் சமானமாக ஆயிரக்கணக்கில் திரண்டு கொண்டாடிய திருவிழாவை நான் எங்கும் கண்டதில்லை. இத்தகைய காட்சியை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்கு கொண்டவர் நம் பெரியார். அப்போது அவருடைய தமிழ் அன்பினை, தமிழ் முழக்கத்தினை, தமிழ் விருந்

தினேக்கண்டு எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர். தமிழிசையிலும் அவருக்கு ஈடுபாடு உண்டு. தம் மகளாரைத் தமிழிசையில் ஈடுபடுத்தியதோடு ஒவ்வொரு ஆண்டும் இந்தியாவில் நடக்கும் தமிழிசை விழாவில் அவர் கலந்து கொண்டதும் இங்கு நினைவிற்கு வருகின்றது.

எனவே இலங்கைவாழ் தமிழுக்கே சிறந்த தூணாய் விளங்கி, அன்பொளி வீசி, தாழ்ப்பு ஒன்றுமின்றி அன்பு கனிந்த முகத்துடன் எல்லோரையும் மகிழ்வித்து வாழ்ந்த அவரது புன்னகையும், அவரது குழைந்த பேச்சையும் தமிழன்னை இழந்து வாடுகின்றாள்.

கர்ம வீரர் கனகரத்தினம்

கோ. ஆழ்வாப்பிள்ளை, O.B.E., C.C.S.

“தோன்றின மறையும், மறைந்தன தோன்றும்.
பிறந்தன இறக்கும், இறந்தன பிறக்கும்,”

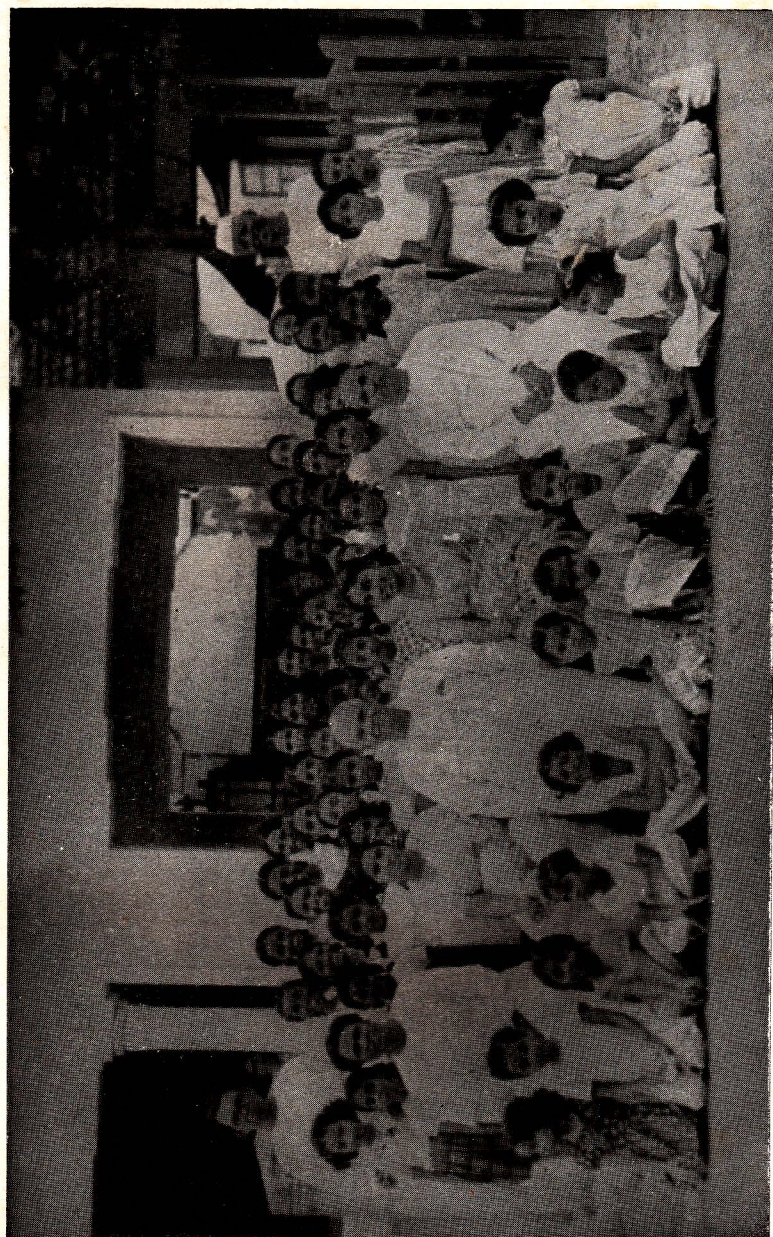
என்ற முறையில் பட்டினத்தடிகள் உலக இயற்கையைக் கூறுகிறார். இவ்வுண்மையை விதி என்றும் சமயங்கள் கூறும். இறைவனால் விதிக்கப்பட்டவை எல்லாம் விதி. பிறந்தன இறக்கும் என்ற விதிக்கு விலக்கு இல்லை. அங்ஙனமே பெரியார் கனகரத்தினமும் இவ்வுலகில் எழுபதாண்டு வாழ்ந்து ஒக்டோபர் மாதம் 3-ம் திகதி இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்து விட்டார். அவர் அகாலமாய் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தார் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் இப்போது சில காலமாக மனித ஆயுள் நீடித்து வருகின்ற சந்தர்ப்பத்திலே அவர் இன்னும் பத்தாண்டு இருந்திருக்கலாமென்றுதான் சொல்லவருகின்றது. ஏன்? அவர் அத்தனைக்கும் தமது எண்ணத்தால், பேச்சால், பணியால் தம் குடும்பத்தினரை மாத்திரமன்று உறவினரையும், ஊராரையும், நண்பரையும் அன்புடன் பாராட்டியதே காரணம். எனவே, அவர் வினைப் போகம் பழுத்து முற்றிய தென வைத்துக் கொண்டாலும் அவர் மறைவைக்குறித்து கதறாமலும், கவலாமலும் இருக்க முடியுமா? தம்மையும், தமரையும் தாங்குவதிலும் பார்க்கத் தம் சமூகத்தைத் தாங்கும் பணியே சிறந்ததென மதித்து வாழும் பெருமக்கள் மறையும் போது சமூகமே துயரத்தில் ஆழ்ந்துவிடும். இப்பெருமக்கள் வரிசையில் வைத்துப் பல காலமாகப் போற்றப்பட்டு வந்தவர் திரு கனகரத்தினம். எனவே, அவர் அவருடைய உற்றார் உறவினரின் தாங்கொணக் கவலையில் நண்பர்களாகிய நாமும் பங்குபற்ற வேண்டிய நிலையை வைத்துச் சென்றிருக்கின்றார். அதுவுமன்றி அவர் இவ்வுலக வாழ்வைத் திடீரென ஒரு வியது எல்லார் மனத்தையும் உறுத்தியது. கள்ளங் கபடமற்ற நெஞ்சத்தார்க்கு கஷ்டமில்லாத சாவென்பார்கள். அது போலக் கூற்றின் கொடுமை யறியாதசாவு அவருக்குக் கிடைத்தது. “இடப்பக்கமே இறை நொந்தது என்றார், கிடக்கப்படுத்தார் கிடந்தொழிந்தாரே” என்று திருமூலர் வாழ்க்கை நிலையாமையைக் குறிக்கின்றார். ஆனால் இத்தகைய நோக்கூட இல்லாது வாழ்வைத் துறந்தார். கடைசி வரையில் புணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டேயிருந்தார். குடும்பப் பணியோடு சமூகப் பணியையும் தளராது கவனித்து வந்தார். அத்துடன் தத்துவ விசாரத்திலும் மனம்போய்க் கொண்டிருந்தது. அவர் அந்திய நாட்களில் பன்முறை அவரோடு அளவளாவிப் பேசும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தமையால் அவர் உலகப் பற்றுக்களை ஒதுக்கும் தன்மையை அவதானித்ததுண்டு. கடைசியாக அவர் காலமாவதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பாக அவரோடு பேசினேன். முகத்தில் அற்ப இளைப்புத் தோன்றியது. ஒருவேளை ஆண்டவன் அழைப்புச் சீக்கிரம் வருமென்பதை ஊகித்தாரோ என்னவோ! ஆனால் கே. கே. (இவ்வாறே நண்பர் அவரைப் பிரேமையில் அழைப்பார்கள்) இன்னுஞ் சிலகாலம் வாழ்வார், வாழ வேண்டும் என்று

எனக்குள் திடங்கொண்டேன். 'யார் அறிவார், சாதலும் வாழ்நாளும்' என்ற ஞானசம்பந்தர் மணிவாக்கை நான் நினைக்க வில்லை. இதன் பின் மூன்றாம் நாள் சித்தமலம் அறப்பெற்று சிவபிரானின் திருவடிகளை அடைவதோடு கே. கேயின் இம்மை வாழ்க்கை முடிந்தது.

கே. கேயுடன் அத்தியந்த நட்புரிமை கொண்டாடியவர்கள் பலர். அவர்கள் ஓரினத்தவர், ஓர் மதத்தவர், ஓர் குலத்தவர் என்றில்லை. ஆனால் நான் அவரை நண்பருள் நண்பரென மதித்து வந்தேன். அக்காரணம் பற்றி அவரைக் குறித்தும் அவர் வாழ்க்கையைக் குறித்தும் ஒரு சிறிது சொல்லத் தூண்டப்படுவது இயற்கைதானே. அவருடைய அறிவாற்றல்களைப்பற்றி பலரிடம் கேட்டிருந்தேனாயினும் 1942-ம் ஆண்டு தொடக்கமே அவரோடு நெருங்கிப்பழக நேர்ந்தது. அவர் அப்போது ஓடிற்றர் ஜெனரல் கந்தோரில் ஓர் உயர்ந்த பதவியில் கடமையாற்றி வந்தார். மாஜி தேசாதிபதி சேர் ஒலிவர் குணதிலக இவருடைய மேலதிகாரியாயிருந்தார். அவர் அவ்வருஷமே உணவுப் பகுதிக்கு மாற்றப் பட்டதும் அவரின் கீழ் நான் உதவிக் கொமிஷனராகக் கடமையாற்ற நேர்ந்தது. அவரோடு முதன் முதல் கே. கேயின் ஆற்றலைப் பற்றியும் கடமையுணர்ச்சியைப் பற்றியும் எனக்கு அதிகம் கூறுவார். சில மாதங்களில் யுத்த நெருக்கடியின் விளைவாக உணவுப் போதாமை மிகுந்ததனால் கே. கேயும் இப்பகுதியில் உதவிக் கொமிஷனராக மாற்றப்பட்டார். உணவுப்பொருள் விநியோகத்தைக் கவனித்து வந்தார். ஏறக்குறைய ஒன்றரை வருஷமாகத் தான் இப்பதவியை வகித்தபோதிலும் அவரது பரிபாலனத் திறமை பூரணமாய் வெளிவந்ததென்று அவர் கடமையாற்றிய முறையைறிந்த நான் சொல்லுவேன். அரசாங்க பரிபாலனத் துறையில் விளங்குவதற்கு யோக்கியதாம்சங்கள் பல. அதில் உயர்தரப்படிப்பு, அநேகமாகச் சர்வகலாசாலை படிப்பும் ஒன்று. ஆனால் அப்படிப்பில்லாத பலர் இத்துறையில் திறமையுடன் விளங்குகிறார்கள். இவர்களுள் கே. கே தலை சிறந்தவரெனச் சொல்லலாம். சர்வ கலாசாலைப் படிப்பில்லாவிட்டாலும் இயற்கைக் கல்வியில் (Self-education) செழித்திருந்ததால், பல கடமைகளில் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், கண்டும், கேட்டும், வாசித்தும், உரையாடியும் தமது அறிவைப் பெருக்குவதில் கருத்தாயிருந்தவர் கே. கே. அவருடைய அறிவுப் பரப்பையும் பண்பாட்டுணர்ச்சியையும் அவருடைய பின் வாழ்க்கையில், அதாவது, அவர் சமய சமூக அரசியற் பணிகளில் ஈடுபட்ட காலத்தில், நான் கவனித்துள்ளேன். இனிப் பரிபாலனத் திறமைக்கு இன்றியமையாத பண்புகள் நடுவு நிலைமையும், நீதியும். நமது நீதியரங்கங்கள் நீதி வழங்குவதுபோல பரிபாலன கர்த்தாக்களும் "நடுவு நின்ற நன்னெஞ்சினராய்க்" கடமைபுரியும் கடன் பாடுடையவர். அதுவுமன்றி, அரசாங்கத்தின் நன்னெய்யையும் பொதுமக்கள் நன்மையையும் சமன்படுத்தி முடிவு செய்ய வேண்டியவர். இப்பண்பைக் கே. கே சுலபமாய்க் கையாண்டார் என்று நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எத்தனையோ அரசாங்க ஊழியர்கள் அவருடைய தயாள மனப்பான்மையாலும், இடையீட்டாலும் அநீதிகளையப்பெற்று தமது உரிமைகள் சாதிக்கப்பெற்றதை நான் அறிவேன். கே. கேயின்

விஷயத்தில் “அன்புக்குமுண்டோ அடைக்குந் தான்” என்பது நன்றாகப் பொருந்தும். இப்பெற்றியால் கே. கே அடைந்த செல்வாக்கும், அளப்பரிது. இச் செல்வாக்கும், தம் மினத்தைக் கை தூக்க வேண்டுமென்ற, கடமையுணர்ச்சியுமே பிற்காலத்தில் அவரை அரசியலில் ஈடுபடச்செய்தது.

கே. கேயின் பல திறப்பட்ட ஆற்றலைப்பற்றி யாவரும் அறிவர். 1946ம் ஆண்டு அவருக்குரித்தாய ஒடிற்றர்-ஜெனரல் பதவி வழங்கப்படாத காரணத்தால் அப்போதைய அரசாங்கத்துடன் கசப்புக்கொண்டு தம் பதவியிலிருந்து இளைப்பாறினர். ஆனால் பின்புலந்த அரசாட்சியார் எத்தனையோ வகைகளில் கே. கேயின் அறிவையும் அனுபவத்தையும் பயன்படுத்தினர். இவை குறித்து பிறர் எழுதுவார்களாகையால் நான் எழுதவில்லை. ஆனால் கே. கேயின் சமயப் பணியைப்பற்றிச் சில நான் குறிக்க வேண்டும் சமய உணர்ச்சியுள்ளவர் சமயப் பணியில் ஈடுபட்டால்தான் அப் பணியால்தாம் பயன் விளையும். இப்போதெல்லாம் சமயத்தை அரசியலில் முன்னேறுவதற்காகத் தாராளமாய் பயன்படுத்துகிறார்கள். தன்னலத்தையும் உலகப் பற்றையும் நாளைவில் ஒதுக்கி மறுமைக்கும் அம்மைக்கும் வழிதேடென்று சமயம் போதிக்கின்றது. இக்கொள்கை எம்மதத்திற்கும் சம்மதம். ஆனால் அரசியலோ, ஜனநாயகமென்றாலென் தனிநாயக மென்றாலென் தன்னலமும் தன்கட்சி நலம், தன்னினத்தார், தன்மதத்தார் தன் மொழியாளர் நலமுமே ஒருவரைத் தூண்டும் உணர்ச்சிகளாக அமையும். அப்படியிருக்க அரசியலோடு சமயத்தைப் பிணைப்பது இரண்டிற்கும் அநர்த்தத்தை விளைவிக்குமென்பது நிச்சயம். இத்தகையாரோடு கே. கே உறவாடவில்லை. தம்முடைய எளிய முறையிலே படாடோபமின்றிச் சமயப்பணிப் புரிந்தார். இரண்டு வருஷங்களாக கொழும்பு விவேகானந்த சபைத் தலைவராக கடமைபுரிந்தார். அக்காலத்திலே சென்னை சித்தாந்தக் கழகத்தின் ஆண்டு விழாவொன்றைக் கொழும்பில் நடத்த வேண்டி ஆயத்தங்கள் செய்து கொழும்புச் சைவமக்களுக்குப் பெரிய வாய்ப்பொன்றையளித்தார். விவேகானந்த சபையின் தலைமையிலிருந்து நீங்கும் எல்லையில் அப்பதவியை நான் ஏற்று ஆறு வருஷமாக அப்பதவியில் நிற்க வேண்டியிருந்ததும் கே. கேயின் தூண்டுதலிலேயே. எனவே அவர் தான் சமயப் பணியில் நிற்பதோடு நில்லாமல் மற்றவர்களைத் தூண்டும்சக்தி வாய்ந்தவராயும் விளங்கினாரென்றால் அதிலும் ஒரு சிறப்புண்டல்லவா! சமயப்பணியைக் குறிக்கும் போது அவருடைய மொழிப் பணியைப்பற்றியும் ஒரு குறிப்புச் சொல்ல வேண்டுமல்லவா? சைவமும், தமிழும் ஆதித்தமிழருடைய இருகண்களென நாமெல்லாம் போற்றுகின்றோம். கே. கேயும் அவ்வாறே தமிழார்வம் கொண்டவர். அவருடைய மேடைப் பேச்சு விறு விறுப்பாயிருக்கும். தமிழ் நாட்டவரைத் தமது தமிழ் விழாவை ஒரு முறையாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்தும்படி தூண்டிய பெருமையும் கே. கேக்கு உண்டு. சென்னை மாநகரிலுள்ள தமிழறிஞர் பலருடன் நெருங்கிப் பழகியிருந்தார். ஈழத்தில் தமிழிசையை விருத்தி செய்வதற்காக அவர் எடுத்த முயற்சிகளையும் நாமறிவோம். முடிவாக கே. கே அரசியலிலும் ஈடுபட்டுக் கடமை ஆற்றியிருக்கிறார்.

அது குறித்த விபரத்தை நான் இங்கு எழுதவில்லை. ஆனால் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போ சில வருஷங்களாக நாட்டிலுள்ள இருபெரும் இனங்களுக்கிடையே இருந்து வரும் துவேஷ மனப்பான்மை அவருக்கு வேதனையைக் கொடுத்தது. அரசியலில் நடமாடும் போதும் கட்சி பேதத்தால் அவருடைய பரந்த நோக்கும் விரிந்த அறிவும் இழுக்கடையவில்லை. மத பேதம், இன பேதம், மொழி பேதம் ஆதியவற்றை அளவு மீறிச் சாதிப்பதால் மனிதப் பண்பு சிதறுவதோடு நாட்டின் முன்னேற்றமும் தடைப்படுமென்றே கொண்டிருந்தார். அவருக்கு தமிழர்களுள் எத்தனை அத்தியந்த நண்பர்களிருந்தார்களோ அத்தனை சிங்களவர்களும் இருந்தார்கள். தன்னின்ப பெருமை தன் மொழிப் பெருமை தன் இனப் பண்பாட்டுப் பெருமை இருக்கவே இருக்கும். இது சமூக வளர்ச்சிக்கு வேண்டற்பாலது. ஆனால் மறு இனத்தையோ மொழியையோ பண்பாட்டையோ வெறுப்பானேன்? இதுவே கே. கே கண்ட உண்மை. அவர் தற்கால நவீன கருத்துக்களையும், செயல் முறைகளையும் ஆதரித்தவரல்லர். அத்தனைக்கும் நம் பண்டை ஆசாரங்களிலும் ஒழுக்க முறைகளிலும் உறுதி கொண்டிருந்தார். சுருங்கச் சொன்னால் அவருடைய இக வாழ்க்கை “கருத்திலே கடவுளும், கரத்திலே கடமையும்” என்ற கோட்பாட்டிற்கு அமைந்திருந்தது. அவர் ஒரு சிறந்த எல்லாராலும் போற்றற் குரிய, கர்ம வீரனென்றே சொல்லிவிடலாம். அவர் மறைவு ஈழத் தமிழகத்திற்கும், சைவ மக்களுக்கும் ஈடு செய்ய முடியாத நஷ்டம். ஏன், நாடுந்தான் ஒரு பெருமகனை இழந்துவிட்டது. என்றாலும் அவர் ஈடுபட்ட நற் பணிகள் இன்னும் சிறக்க அவர் வழியைப் பின்பற்றும் தகை சான்ற பெருமக்களை வருங்காலம் தோற்றுவிக்குமென்ற நம்பிக்கையிலும் உறுதியிலும் சாந்தியடைவோமாக.

**HIS HOLINESS THIRUVARUL THAVAYOGA
SRI-LA-SRI SOMASUNDARA SRI GNANASAMBANDA
DESIKA PARAMACHARIYA SWAMIGAL**

We are glad the Tamils of Ceylon have decided to hold a memorial meeting and issue a volume containing the services rendered by the late Mr. K. Kanagaratnam, who was personally known to us for the past 25 years.

He was of immense help to us in inaugurating and popularising the Congregational Prayer meetings, started by us on the 8th day of February, 1948, in Sri Sivasubramaniaswami Temple, Gintupitiya (now Jayanthinagar) Colombo, when we were the President of the Managing Committee of that temple and Managing Director of Messrs. Sundarams Limited, Colombo.

Mr. Kanagaratnam was entirely responsible for having congregational prayers and speeches relayed every last Sunday of the month by "Radio-Ceylon", when he was the Chairman of the Committee appointed for the section of Tamil programmes. Thus the ringing of bells and singing of Thevaram, etc., during the performance of poojah, congregational prayers, in suitable ragams and the interesting and enlivening discourses and dialogues on Hindu religious tenets, were made to be heard, relished and appreciated by the Tamil-speaking public, all over the world. Letters of appreciation were received from India, Africa, America, Malaya, Indonesia, Fiji Isles, etc. For this unique service rendered by the late Mr. K. Kanagaratnam, the Tamil World must be ever grateful.

Late Mr. M. S. Thiruvilangam was the right hand of Mr. K. K. and our chief propagandist, responsible for initiating and establishing over 300 centres for congregational prayers all over Ceylon. Mr. Kanagaratnam was always of a very cheerful mood and helped those in need of his services readily and unstintingly.

May the Soul of this Veteran Tamil rest in eternal Bliss.

W. DAHANAYAKE, M.P.

The late Mr. K. Kanagaratnam was an ideal public servant. He did more than his share of work, and his zeal and enthusiasm were infectious. He was honest to the utmost, so that he could have been called the personification of honesty. He was loyal to his country, his government and his superiors. He had a conscience and would not do any wrong deliberately. He appreciated the other man's point of view, and was never intolerant. He had a large heart which made him to seek the suffrage of the people. Perhaps he was not so successful in public life as he was as a public servant. But then he could have truly said with the poet :—

“ ‘Tis not in mortals to command success,

But we'll do more, Sempronius, we'll deserve it.”

The late Mr. Kanagaratnam has left us a rich heritage of work done well, and his memory should be a guiding star to one and all.

S. HANDY-PERINPANAYAGAM.

In the closing days of 1922 and the opening day of 1923 Vaddukoddai especially the College Campus was humming with activity. The Centenary of the Batticotta Seminary and Golden Jubilee of Jaffna College were being celebrated. It was then that I first saw K. Kanagaratnam. He had come down from Colombo with a few friends to participate in the festivities. In those days Jaffna College followed a policy of rigidly excluding Hindus from the teaching staff and from any share in the administration. It was a later generation which made an issue of this exclusion and secured a relaxation of this rigidity. The Hindu alumni of those days did not lack in loyalty to the school. Often they responded generously to appeals made by the College. The "old school tie" was stronger then.

K. Kanagaratnam and his contemporaries were content with the role allotted to them. While this attitude may have been part of the spirit of the times, as far as Kanagaratnam was concerned it seems to me that this was a fundamental trait of his personality. Loyalty and gratitude, held in somewhat low esteem today, loomed large in his scale of values. While it is true that Kanagaratnam held a conspicuous place in the all-island stage, Vaddukoddai and Jaffna College enjoyed a special place in his affections. Every Vaddukoddai boy and every Jaffna College boy could go to Kanagaratnam and be sure of sympathy and help. He held high office in the Public Service and later on played an active part in the nation's political life. But the warmth of his feeling to associates and friends of less exalted days did not suffer diminution with his rise to positions of prestige and influence.

Kanagaratnam entered the Public Service as a clerical servant which was the most attractive avenue open to talent and ambition in his day. Higher education, as we know it now, was not available. Kanagaratnam's capacities had to function within the restricted and restricting frame of the Public Service ; but the Public Service did not suffice to engage all his energies. They found outlets in social and religious activities. The Vivekananda Society filled a large place in Kanagaratnam's life. His services as Chairman of the Special Committee on Hindu Temporalities etc. are a significant contribution to the new orientation in Social thinking in Ceylon.

He entered the Public Service in one of its lowliest rungs. He rose by the sheer force of his own abilities to the post of Acting Auditor-General and by right should have been appointed to the permanent post ; but the powers that were, willed otherwise.

Kanagaratnam retired from the Public Service a frustrated man who just missed the crowning glory of his life in the Public Service. Frustrated he certainly was, but not embittered though persons whom he had loyally served and supported failed him in his hour of need. He entered Parliament, became Parliamentary Secretary to the Minister of Education and was Acting Minister for a time.

What his friends will remember are not the high offices he held nor the prestige and influence they brought to him but the warmth of his personality and genial smile and the comprehensive embrace with both arms which was characteristic of him.

பெரிய உள்ளம் படைத்தவர்

பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினம், எம். ஏ., பி. ஓ. எல்.

தமிழ்ப் பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்கள் இறைவனடி எய்திய செய்தி ஈழத்து மக்களுக்கும் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கும் பெருந்துன்பம் விளைக்குஞ் செய்தியாகும். பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் அவருடைய பழகுதற்கினிய பண்பையும், இன்முகச் செவ்வியையும், உயர்ந்த உள்ளத்தையும் என்றும் மறக்கமாட்டார்கள். தம் முதலியை நாடினவர்களுக்குத் தம்மாலியன்ற வற்றைச் செய்தற்கு அவர் எப்பொழுதும் எந்நிலையிலும் முயன்று வந்தார்.

அரசாங்கத்தில் உயர் பதவி பெற்றவர்களிற் பலர் தமிழ் மொழி, தமிழிசை முதலியவற்றை வளர்க்கும் பணியிலீடுபடுதற்குப் பின்னின்ற காலத்தில் இத்துறைகளில் முன்னோடியாகப் பெரியார் கனகரத்தினம் பெரிதும் உழைத்தார். தம் உத்தியோகத்தின் செல்வாக்கையும் இவற்றின் வளர்ச்சிக்காக அவர் பெரிதும் பயன்படுத்தினார்.

சாதி வேற்றுமை போற்றுதலையும், தீண்டாமை பாராட்டுதலையும் ஒழித்தற்கு முன்னணியில் நின்று அஞ்சாமலும் அயராமலும் அசையாமலும் உழைத்த தனிப்பெருமைக்கு அவர் உரியவர். இந்து அறநிலைய ஆணைக்குழுவின் தலைவராகவிருந்து அவர் ஆற்றிய பணியினை ஈழம் என்றும் மறக்காது. சிறுபான்மைத் தமிழர்களை எல்லாக் கோயில்களுக்குஞ் சென்று வணங்க வேண்டுமென்று எண்ணி முயன்ற அவருடைய முயற்சி இன்னும் முற்றாக வெற்றியடையாமலிருப்பது ஈழத் தமிழருக்குப் பேரிழக்கை உண்டாக்குகிறது. இதனை நீக்கச் சைவப் பெருமக்கள் விரைவில் முன்வருதல் அவருக்குச் செய்யத்தக்கதொரு கைம்மாராகும்.

கோயம்புத்தூரில் நடைபெற்ற சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் மூன்றாவது தமிழ் விழாவிற் கு சொற்பொழிவாற்றுகற்கு யான் சென்றபொழுது பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்களும் அங்கிருந்தார். இருவரும் பேரறிஞர் சண்முகஞ் செட்டியார் அவர்களுடைய விருந்தினராக அவரில்லத்திலே நான்கு நாட்கள் தங்கியிருந்தோம். இந்த உடனுறைவு வாழ்வின் போது பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்களுடைய பெருங்குணங்களையும் தமிழ்மொழியிடத்தும் தமிழறிஞரிடத்தும் அவர் கொண்டபற்றையும் நன்கு அறியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது.

தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற கலை விழாக்கள் பலவற்றிலே பங்குகொண்டு ஈழத்தையும், தமிழகத்தையும் பலதுறைகளில் இணைத்ததற்கு அவர் பணிபுரிந்தார். ஈழத்திற்போலவே தமிழகத்திலும் அவருக்குப் பல நண்பர்கள் உள்.

தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் தமிழ்மொழி—தமிழ்க் கலைகள் முதலியவற்றின் ஆக்கத்துக்காக நடைபெற்ற பணிகள் யாவற்றையும் அவரைப் போல அறிந்தவரும் அவற்றிலே பலவற்றுக்கு ஊக்கம் நல்கியவரும் ஈழப் பெரியார்களில் வேறொருவருமில்லை எனலாம்.

தமிழர் சிறந்த வாழ்வு பெறல் வேண்டும்; தமிழ்மொழி உலக அரங்குகளிலும் இடம் பெறல் வேண்டும்; தமிழ்க்கலைகள் பொலிந்தோங்கல் வேண்டும்; தமிழ் மக்களிடையேயுள்ள கண் மூடிப்பழக்க வழக்கங்கள் ஒழிதல் வேண்டும்; தமிழ் மொழி தமிழர் வாழ்வின் துறையனைத்திலும் முதலிடம்பெறல் வேண்டும் என்று எண்ணி உழைத்தவர்களை அவர் நன்கு ஊக்கி வந்தார்.

யான் அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்து ஓய்வு பெறுவதை அறிந்து அவர் மகிழ்ந்தார். நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் தமிழ் மறைக்கும் கால் கட்டின்றிச் “சுதந்திரமாக”ப் பணி செய்யும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது என்று கூறினார். இத் துறைகளில் அரிய பணிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று என்னை ஊக்கினார். அவரைப்போல நிறைந்த உள்ளத்துடன் பிறரை நற்புணிகளைச் செய்யுமாறு அன்பும் பண்பும் இழையோடுஞ் சொற்களால் எப்பொழுதும் ஊக்குபவர்களை காணுதல் அரிது.

அவரோடு தொடர்பு கொண்ட மக்களிற் பலர் அடிக்கடி கூறுவதுபோல அவர் பெரிய உள்ளம் படைத்த பெருமனிதர். அவரின் பெரும் பண்புகளை உடையவர்கள் பலர். நம் இனத்தில் தோன்றினால் நம் இனம் உயர்ந்த வாழ்வை விரைவில் அடையும். அவருடைய ஆருயிர் பேராவியற்கைப் பெரும் பேரெய்துக.

DR. RAJAH SIR MUTHIAH CHETTIAR
OF CHETTINAD.

I thank you for your letter of the 11th instant. I am glad to know that you have organised a memorial meeting on the 4th November next at Bambalapitiya, Colombo, in memory of our beloved leader and esteemed friend, Mr. K. Kanagaratnam. Mr. Kanagaratnam's services to the country in general and in particular towards the advancement of Hindu Religion and Tamil culture are well-known. Till the last he had been striving to do his best for the country and the people. His services to the country will always be remembered.

M. P. PERIASWAMY THOORAN

I am deeply grieved to know about the passing away of Mr. K. Kanagaratnam. He was one of the Members of the Tamil Academy. He took a great interest in inviting the Tamil Academy to Jaffna to celebrate its annual Tamil Festival. That Festival we could never forget ; it was conducted in a grand scale. I came in close contact with him during the Festival and found how good a man he was. His enthusiasm was inspiring. The Tamil Academy has lost in him a very good friend. May his soul rest in peace.

தொண்டர்தம் தொண்டன்

இரா. சபாநாயகம்

பெருமதிப்பிற்குரியவரும் எமது நீண்டகால அன்பருமான காலஞ்சென்ற திரு கே. கனகரத்தினம் அவர்களைப்பற்றி சிந்திக்கின்றபொழுது, பற்பல விஷயங்கள் எமது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. அவருடன் பழகக் கொடுத்து வைத்த முப்பத்தைந்து வருடங்களில் அவரை நாம் பற்பல கோணங்களில் பார்த்திருக்கிறோம். அவரது நுண்ணறிவினைப் பார்த்து நாம் அசந்ததுண்டு. செயற்றிறனைக் கண்டு மகிழ்ந்ததுண்டு. அவரது தொண்டுகள் பற்றி வியந்ததுண்டு. அன்புள்ளம் கண்டு அதிசயித்ததுண்டு. அவரது பெருமைகளைக் கூறப்புகின் அதுவே ஒரு பெரும் பாரதமாயமையும். அவரது தமிழ்த் தொண்டைச் சிலர் வியந்து பேசுவார். வேறு சிலர் சைவத் தொண்டைப் போற்றிப் புகழ்வார். மற்றும் சிலர் அவரது செயற்றிறனுக்கு ஒப்புமையில்லையென்பார். அவர் தம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு அம்சமுமே சிறப்புடையது எனினும் எழைகள்பால் அவர் தமது வாழ்நாள் முழுவதும் கொண்ட அன்புள்ளமும் தன்னலமற்ற சேவா உணர்ச்சியுமே எம்மைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. ஏழை மக்களுக்கு ஒரு இன்னல் என்றால் அவருக்கு மனம் பொறுக்காது. தமது வாழ்வில் ஏழைகளுக்குத் தொண்டு செய்வதில் தனி இன்பம் கண்டவர் அவர். 1953-ம் ஆண்டளவில் கொழும்பில் பலபாடசாலைகள் ஏழைத் தமிழ்க் குழந்தைகளின் கல்விக்குக் கதவடைத்த நேரத்தில் ஒரு அந்த காரமான சூழ்நிலையில் அவரது அரும் முயற்சியாற் தோன்றிய துதான் தற்போது மருதானையிலுள்ள தொண்டர் வித்தியாலயமாகும். அவரே முதல் மனேஜராகப் பதவியேற்றார். 1954-ம் ஆண்டு இரு ஆசிரியர்களுடனும் முப்பத்தொன்பது பிள்ளைகளுடனும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பாடசாலை இன்று மருதானைப் பகுதியிலுள்ள ஏழைத் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாகத் திகழ்கின்றது. இன்று இப்பாடசாலை நானூறு பிள்ளைகளுடனும் பத்து ஆசிரியர்களுடனும் செவ்வனே இயங்குகின்றது. அவர் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகத் துலங்காது போய்விடவில்லை. கீழ் நிலையிலுள்ள அதாவது சமூகத்தின் கீழ்ப்படியில் உள்ள—மக்களிடத்தில் அவர் எப்பொழுதுமே அன்பும் ஆதரவும் பரிவும் பாசமும் கொண்டிருந்தார்.

“அன்பென்று கொட்டு முரசே—மக்கள்
அத்தனை பேரும் நிகராம்
இன்பங்கள் யாவும் பெருகும்—இங்கு
யாவரும் ஒன்றென்று கொண்டால்”

அவர் கடைப்பிடித்த கொள்கையாகும். அவரது இந்த ஒரு கொள்கையே அவரிடத்தில் பலநூறு ஆயிரம் மக்கள் மதிப்பும் மரியாதையும் பற்றும் பாசமும் கொள்ளக் காரணமாய் இருந்த தென்றால் மிகையல்ல.

கொழும்பு கதிர்காம யாத்திரிகர் தொண்டர் சபையிலும் 1948-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 52-ம் ஆண்டு வரை தலைமைப் பதவி வகித்து அரும்பணி புரிந்து சபையின் வளர்ச்சிக்கு அவர் செய்த தொண்டுகள் அளப்பரியன. அங்ஙனே விவேகானந்த சபையிலும் சில காலம் தலைமை தாங்கிச் செய்த தொண்டுகள் பல. மக்கள் தொண்டே மகேசுவரன் தொண்டென்று கருதியவர் அவர். இறுதி நாள் வரை அவர் கடைப்பிடித்த ஒரு இலட்சிய வாழ்க்கை இதுவாகும். கடந்த கதிர்காம உற்சவத்தின் போதும் ஏழைகளின் அன்னதானத்தின் பொருட்டு வலிந்து வந்து பொருளுதவி செய்துவிட்டுத்தான் போனார். இதுவன்றோ தொண்டின் சிகரம். “தள்ளாவினையிலும் தக்காரும் தாழ்வினாச் செல்வரும் சேர்வது நாடு” என்கிறார் வள்ளுவர். வள்ளுவர் கூற்றுப்படி தக்கார் என்பது எங்கள் கனகரத்தினம் அவர்களைப் போன்றவர்களையே குறிக்கும் என்பது எமது கருத்தாகும். அவர் தமது வாழ்நாளில் புகழை விரும்பியதில்லை. பட்டம் பதவிகளை விரும்பியதில்லை. சங்கங்களிலோ சபைகளிலோ போட்டிப் பூசல்களை விரும்ப வில்லை. பொதுச் சங்கங்களிலும் பதவிப் போட்டி காணுமிடத்தா லும் வருந்துவார். மக்கள் குழாத்திற்குத் தொண்டு செய்ய எத் தனையோ வழிகள் உள்ளன. போட்டி போட்டுப் பதவிகளைக் கைப்பற்றித்தான் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்பதில்லை. ஆரக்குத்தியும் அரிசியாக வேண்டுமென்பதே அவர்தம் சிந்தனை எப்பொழுதும் “வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” அன்றோ. தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு மைய வாழ்ந்த அன்றாது வாழ்வு எமக்கெல்லோருக்கும் முன்மா திரியானதாகும். கனகரத்தினம் அவர்கள் பூத உடம்பு நீத்தா லும் அவரது புகழுடம்பு இந்த மரகதத் தீவின் கண்ணேயும் தமிழகத்திலேயும் என்றும் நிலைத்து நிற்கும். இளம் பிராயத்தின ரைச் சமய கலாச்சார விடயங்களில் பங்குபற்ற ஊக்கத்தையளித்த பெருமானின் சிறுருடனும் பெரியவர்களுடனும் அவரவர் நிலைக்கேற்றவாறு ஏறியும், இறங்கியும் உறவு பூண்டொழுகிய உத்தமரின் ஆன்மா அவனடிநன்னி, சாந்தியடைவதாக.

T. M. KRISHNASWAMI AIYAR

I am sending this note to you, for yourself and on behalf of all the large body of his admirers and friends, as my humble tribute to the very affable and saintly qualities of head and heart of our late highly valued leader and representative, Mr. K. Kanagaratnam. Simple by habit, he possessed to a remarkable degree, the virtues of great men. He was a great Bhakta, a staunch devotee of Muruga of Kadirgamam. In about 1946, when I was the Chief Justice of Trivandrum, I had under his leadership the opportunity of visiting and worshipping Sri Subramania at Kadirgamam and almost all the great temples in Ceylon. His wife and daughter were the worthy companions of an almost ascetic life devoted to piety, social service and public life, among a host of friends and admirers who were in his constant company. He was an unfailing friend of the poor and suffering and his liberal heart was an unfailing succour to them. Pithukulli Murugadass of great Bhajana fame, Sri. Veebhoothi Swamigal of well-known spiritual reputation, and a host of devotees worshipping the Lord by meditation and song were invited by him and they also accompanied me. The arrangements for our reception was almost of a stately character. Our pilgrimage over the road had over a dozen stops nearly—where devotees in the surrounding villages halted our march with lighted lamps and camphor. It was all a march of an army of Skanda Bhakthas—all a feast of Bhajan, Tiruppughazh and God love. He showed how a high modern Education can harmonise with a valued social life of equality, service and universal welfare. He was in the centre of social temple worship movement. With him the moving temples of humanity were objects of great concern and service. His body, the instrument of service to God and man had worn out. The Lord will instal his atman in higher and more spiritualised human structures to serve mankind in all love and service and lead them to the realisation of the One Lord of the Universe. In a real and practical sense he was a citizen of the cosmos and may his great example banish the discriminatory differentiations of little men and sink them in the universality of cosmic love and brotherhood. So may God bless.

MUDALIYAR C. VENACITAMBY

Some are born great, some achieve greatness and greatness is thrust upon some. Mr. K. K. as he was popularly known definitely achieved greatness by dint of hard work and perseverance. I became acquainted with him when we were both colleagues in the Public Service of this country well nigh 50 years ago. We soon became friends. He was Honorary Secretary of the Saraswathy Literary Association, Forbes Road, Maradana, while I held the same office in the Darley Literary Union, two well recognised and leading Associations of the Tamils in those days. Inter-association debates brought us together as days went by. In some we both took the leading parts as proposer and opposer.

K. K. was a student throughout his life. He never said good-bye to his books. His taste for literature was so great that he seldom left a book-stall if he chanced to see one without buying a few books of modern authors. For several years he was pleased to lend all such books to me because I made good use of them and returned them with such literary criticism I was able to give then. These criticisms pleased him so much that he never failed to encourage in my literary pursuits in the early days of my career in the Public Service. K. K. was not an orator. His language was elegant and simple. His speeches contained maximum of sense with a minimum of words. His delivery was indeed very fine. He had a smiling face when he spoke. As a speaker I can compare him very favourably with the late Mr. Nevins Selvadurai, the Veteran Principal of Jaffna Hindu College at one time. In 1916, there was a Congress of literary associations of the island in Colombo at which the late Mr. Justice Grenier presided. K.K. proposed the toast of the sister associations at a lunch in the Orient Club. Mr. Justice Grenier listened to him with increasing interest and increasing enthusiasm for nearly twenty minutes, and remarked in his address that it was a pity that he was in the Public Service.

Humility is a good quality to be possessed by anyone, but in those in high stations of life it is excellence of a higher virtue. So said our immortal poet Thiruvalluvar. K. K. was an embodiment of humility. He rose from the position of a humble Clerk to the Office of Deputy Auditor-General and acting Auditor-General, not to speak of the other high offices he held during war years in the Civil Defence Service. The astonishing characteristic in him was that the higher he rose the humbler he became. We have known some of our men who at a small rise in their status completely forget themselves and had inflated notions of self importance and walked about at an angle of 45 degrees. It is this noble quality of humility that endeared him to most of us so much that we respected and adored him throughout his life.

On retirement he entered politics and was the right hand man of Mr. G. G. Ponnambalam, Q.C. in the Tamil Congress. He was Parliamentary Secretary to the Minister of Education and later acted for the Education Minister. His speeches in Parliament were fine, brief and echoed his political integrity in the views he had on various problems affecting the Tamils. His contributions to Hindu religious affairs in Parliament were very great. One great thing in his political career was that he had no enemy.

K. K.'s sterling qualities of head and heart had won for him name and fame. He was a very benevolent person. There lay within his some-what massive figure, a loving and a tender heart. He was not a rich person, but any one who went to him for assistance did find it at any hour. One great quality was his ability to find out on the expressions of the faces of his friends, the presence of worry and pecuniary difficulty. He some-how or other found out and granted them relief. It is this quality that is noble, magnificent, nay, divine that brought affection, regard and love for him from friends of all communities. To add to this glory he had a wife who was a brilliant team-mate, conscientious, loyal, true and co-operating. Mutual love reigned supreme in his home and nothing was wanting. K. K. was a true husband, kind father, great patriot and a dependable friend.

May his soul rest in eternal peace.

We regret to record the death of the Mudaliyar on 7-11-62 after he had sent to us his contribution. We convey our sympathies to the bereaved family.

—Editor

PROF. R. SRINIVASAN

In the passing away of Sriman K. Kanagaratnam the Tamil world has sustained an irreparable loss ; it has lost a great soul, a true lover of Eastern Culture, a patriot in the deeper sense of the word and above all, a large-hearted supporter of all noble causes.

I had the privilege of coming into contact with him only about twenty years ago ; but from that moment I found in him a sincere friend, whom once having met it was difficult to forget. He was anxious that I should go to Ceylon to inaugurate a Music College—*Isai Kalai Manram*—in which he was deeply interested. He had come to know of me through a mutual friend. Though the College had begun to function informally, he postponed the formal, ceremonial inauguration till I was free to go there. I did go after all and took with me a number of musical artists. I still remember the day when we were all received on the railway platform by Mr. K. Kanagaratnam and his many friends. O, what a cordial welcome ! During our stay there we were almost smothered with kindness and generosity. Since then we had been in constant touch. It was through his advice that Ceylon Government invited me on more occasions than one to visit the Ceylon Radio Station for technical advice.

May his soul rest in Peace ! May his life serve as an example to the younger generation !

கடமையைக் கலையாக்கிய கனகரத்தினக் கனவான் நம. சிவப்பிரகாசம்

முப்பத்தேழாண்டுகளுக்கு முன் யான் அரசினர் அலுவலகத்தில் முதல் முதலாகச் சேர்ந்த நாட்களிலே தெள்ளு தமிழ் திகழ்ந்த வெள்ளவத்தையாம் நகர்ப்புறத்தில் நடைபெற்ற தீபாவளித் திருநாட் கொண்டாட்டம் இன்று நினைவுக்கு வருகின்றது. அந்த வைபவம் எந்தச் சங்க மண்டபத்திலுமல்ல ஒருவர் இல்லத்திலேயே ஒழுங்கு செய்யப்பெற்றது. கொழும்புவாழ் தமிழன்பர்கள் கூடிக்குலாவியிருந்த அந்த வேளையில் ஒரு நண்பரின் அழைப்புக்கிணங்க யானும் அங்கு சென்றிருந்தேன். கல்விக்கழக வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி அலவலகக் கடமைப் பொறுப்புணர்ச்சி புதிதாக உணர்த்தப்படும் முதலாவது வாரம் ஆகையால் அன்றுதான் அரசினர் சேவையிலமர்ந்திருக்கும் அன்பர்கள் அனைவரையும் ஒருங்கு காணும் தருணம் வாய்த்தது. யான் தமிழ் மொழி ஆர்வமுள்ளவன் என்றெண்ணிப்போலும் என் நண்பன் அந்த தீபாவளி வைபவம் நடந்த இல்லத்துச் செல்வருக்கு என்னை அறிமுகஞ் செய்வித்து ஒரு பாட்டுப்பாடும்படியும் ஏவினர். அக்காலத்தில் பாரத தேசியப் போராட்டவுணர்ச்சிப் பாடல்கள் பாடப்படுவது பண்பாயிருந்தது. தேசிய சிந்துக்கள் பல ஈழத்திலும் பரவின. “காந்தி மகான் போலுண்டோ” என்ற வரிசையிற் பாட்டுகள் எங்கும் எப்பொழுதும் காற்றிற் கலந்து கனிந்த இன்பம் பயப்பனவாயிருந்தன. அப்படியான ஒரு பாட்டைப் பாடுமாறுதான் நண்பர் என்னை வேண்டினர். ஆனால் அந்த விழாத்தலைவரைப்பற்றி பாட்டொன்றமைத்துப் பாடுவது பொருந்தும் என்று எண்ணி இளமை என்ற வலிமையால் உந்தப்பெற்று

கனகரத்தினச் சீமான்—தமிழ்க்
கழகமெச்சிடும் பூமான்.....

என்ற அடிகளை அப்படியே குருவிக்குத்தக்க இராக சுரத்தோடு சொன்னேன். வாலிபத் துணிபையும் மலர்ந்த சொற்களின் நலத்தையும் கேட்டவர்கள் பாட்டெழுந்த பக்கத்தையே நோக்கினர். தேசிய கீதங்கள் பல்லவியுடன் விடுத்த தொகையுறு எடுப்பும் பொருந்தியனவாய் அக்காலத்தில் அமைக்கப்பெறுவது வழக்கம் எனவே, தொடர்ந்து

“முயற்சி திருவினையாக்கும் என்ற முதுரையை
முன்மாதிரியாகக் கொண்டோன்
அயர்ச்சியுறுதென்றுமே தமிழில் ஆர்வமுடன்
அன்பாய்ப்பணி பூண்டோன்”

என்று இசைத்தேன்.

இந்த நிகழ்ச்சியை மேலும் எடுத்து விரித்துரையாது என் உள்ளத்தில் அன்றெழுந்த கருத்துக்கள் எனது நாவில் அமைந்த சொற்களின் அடுக்கில் எவ்வாறு புகுந்தன என்பதைமட்டும் கட்டுரையில் ஆராய்வது பொருந்தும்.

அரசினர் சேவையிற் புகுந்து ஆறுநாட்களாகவில்லை; கனக ரத்தினம் என்ற பெயரும் அந்த நாமம் என்ன பண்புக்கு இலக்கிய மாய் அமைந்திருந்ததென்று அங்குள்ளார் சொல்வதின் பொழிப் பும் எனக்கு எளிதிற் புலப்பட்டனவே. இப்பொழுதெண்ணும்கால் ஒவ்வொருவரையும் உலகம் உள்ளபடி மதித்து வந்திருக்கின்ற தென்ற உண்மை தோற்றுக்கின்றது.

முயற்சி, முன்மாதிரி, அயர்ச்சியுருமை, அன்னைமொழி ஆர் வம், அன்பின் அடிப்படையிற் பணி, இவையெல்லாம் பொருத் தமிழ்நிக் கருத்துமின்றி ஒரு பொழுதும் அமைந்திருக்கமாட்டா. அந்தப்பாட்டில் கனகரத்தினக் கனவான் முப்பத்தேழாண்டுக ளுக்கு முன்பாகவே முதன்மைப் பண்புடையவர் என்ற புகழுரைக் குரியவராய் யாவராலும் பாராட்டப்பெற்றனர் என்பதை யான் சில நாட்களிலே தெரிந்துரைக்கக் கூடியதாயிருந்தது.

நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார்
பண்புபாராட்டும் உலகு.

ஆண்டுகள் பல அகன்றன. முயற்சியின் முன் மாதிரியாம் கனகரத்தினக் கனவான் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு செயலும் கடமை என்ற ஏணியின் படியாக வைத்து முன்னேறி, அரசுக் கும் அவனிக்கும் அன்பர்களுக்கும் யாருக்கும் பயன்பெற நின்று பல்கலைப் பண்பாம் சிகரத்தையடைந்து விளங்கினர்.

“நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடையாளர் தொடர்பு”

என்றாங்கும் ஈழத்து மக்கள் மாத்திரமல்ல இந்திய நாட்டுப் பெரியார்களும் சார்பிற் சிறந்த கனகரத்தினக் கனவானிடம் தொடர்பு பூண்டனர் என்றால் அன்னரின் நன்னய வாழ்க்கைச் செம்மையைப் பற்றி மேலும் விளம்புதல் வேண்டுங்கொல்.

தமிழ் ஆர்வம், சைவ எழுச்சி, தேசாபிமானம், சேவைத் திறன், கலையுணர்ச்சி, கருணைத் தொண்டு இவை எல்லாம் கனக ரத்தினக் கனவானின் வாழ்க்கையிற் கனிந்து கலந்திருந்தன. தமிழ் விழாவென்றால் அங்கு தக்க பணி, இசை விழாவென்றால் ஏற்ற தொண்டு, அரசியல் ஆணையாளர் ஆராய்ச்சியென்றால் அறிவார்ந்த ஆய்வு, பாராளுமன்றமென்றற் பண்பான பேச்சு, அமைச்சர் எனின் குடியியற் பண்பு விளங்கும் ஆட்சி, தூதுவர் என்று சொல்லின்

“தொகச் சொல்லித் தூவாத நீக்கி
நகட்சொல்லி நன்றி பாய்த்தல்”

ஆகவே கனகரத்தினக் கனவானின் வாழ்க்கை ஊக்கத்தின் ஆக்கம் என்க.

வெள்ளத்தனைய மலர் நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனைய துயர்வு.

L. NARAYANAN CHETTIAR

Mr. K. Kanagaratnam's services to the nation were many fold. He spared no pains for the retention and propagation of Tamil culture and promotion of Hindu religion in every aspect. As Auditor-General of the Island he always discharged his duties with devotion, sincerity and great patriotism. After retirement he entered politics, not for personal ends, but for the enrichment and preservation of the best ideals of mankind.

I had known him and his family very intimately for many years. As a friend, scholar and patriot, he excelled greatly. His innate quality to help others in times of difficulties were phenomenal and legendary in character. He was great as a man, great as an administrator, great in goodness and great in the sensitiveness to the values of life. In his death we have lost a true servant of humanity and a devoted son of Lanka. May his life and achievements be an example to the youth to choose and do the right.

M. A. CHIDAMBARAM

Late Shri Kanagaratnam took keen interest in the revival of Tamil literature and music. He used to be a regular visitor to the Tamil Isai Sangham's Music Festival in Madras.

I sincerely hope that many a good friend of late Shri Kanagaratnam and the followers of this revival movement in Ceylon, will continue to care for this cause.

கைமாறு செய்வதுண்டோ?

தமிழன்பன்

அன்புக் களஞ்சியமும், பொது நலச் செம்மலும், முத்தமிழின் நற்காவலனுமான பெரியார் கந்தையா கனகரத்தினம் 1-10-62 அன்று நம்மை விட்டுப் பிரிந்தார். அமரபதம் அடைந்தார். அவர் பிரிவு தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கோர் ஈடு செய்ய முடியாத பேரிழப்பு. ஆகவே, அன்னார் இவ்வுலக வாழ்வை நீந்ததையெண்ணி வருந்துகின்றோம்; கலங்குகின்றோம்; புலம்புகின்றோம். ஆயினும் என்ன பயன்? ஆண்டாண்டு தோறும் நாம் அழுது புரண்டாலும் கனகரத்தினத்தார் நம்மிடம் வந்துவிடப் போவதில்லை. ஆகவே “சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல் இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே” என்று இவ் யாக்கையின் நிலையாமையை எண்ணி நம்மை நாம் தேற்றிக் கொண்டு பெரியார் கனகரத்தினம் எமக்கென தந்து சென்ற அழியாச் செல்வங்களைப் பேணி அன்னார் இல்லாக் குறையை ஓரளவில் தானும் போக்க நாம் முயல்வதே சிறந்ததெனத் தோன்றுகின்றது.

கழுவாய்

கனகரத்தினம் உயிருடன் வாழ்ந்த காலே அவருடன் பழகி அவரை அறிந்து கொள்ள எனக்கு எதுவித வாய்ப்பும் இருந்ததில்லை. ஆகவே கனகரத்தினத்தாரைக் கனகரத்தினமாக நான் அறிய முடியாமற் போய் விட்டது. அவரது தனிப்பட்ட வாழ்வு பற்றியும் பெருமளவில் கூறமுடியாத நிலையில் நான் இருக்கின்றேன். இருந்தும் ஒரு ஆறுதல். கனகரத்தினத்தைக் கனகரத்தினமாக நான் அறிய முடியாமற் போய் விட்டதற்குப் போதய கழுவாயாகவோ, என்னவோ, அவரை வேறு விதங்களில் நான் நன்கு அறிய முடிந்தது. எம்மில் பலரிடம் காணமுடியாத எத்தனையோ அரும் பெரும் சிறப்புகளை அவரிடம் என்னால் காண முடிந்தது. ஆகவே தான் அன்னார் மறைவு பற்றி நானும் ஏனையோருடன் ஒன்றுகூடி வருந்துகின்றேன். அன்னருக்கு என் அஞ்சலியையும் செலுத்த முனைகின்றேன்.

விடாமுயற்சி

முதலாவதாக, நான் கனகரத்தினத்தாரை விடா முயற்சியின் இருப்பிடமாகக் காண்கின்றேன். கண்டதும் போற்றுகின்றேன். ஏழ்மை கனகரத்தினத்தாரை ஒரு எழுதுவினைஞனாகியது. ஆனால் விடாமுயற்சி வாழ்க்கையில் அவருக்கு வெற்றிக்கு மேல் வெற்றியைக் கொடுத்ததுமன்றி புகழேணியின் கொடுமுடியையே இலகுவில் அடையச் செய்தது. முயற்சி அவருக்கு புகழ்ச்சியைத் தேடிக்கொடுத்தது. இவரது முயற்சிக்கு தன்னம்பிக்கை ஒன்றே உறுதுணையாக இருந்தது. அதைத்தவிர பிறர் உதவிகளை அவர் எதிர்பார்த்ததில்லை. கனகரத்தினப் பெருந்தகை காட்

டிய இவ்வெற்றி வழி, கவலையே உருவெடுத்த அபலைகளாகத் தவித்து நிற்கும் தமிழ் மக்களுக்கு ஓர் புத்துயிர் கொடுக்கட்டும்! அதையே நான் இன்று வேண்டி நிற்பது. இன்று தமிழன் அடைந்துள்ள கீழ் நிலையைப் பார்க்கும் பொழுது கனகரத்தினத்தின் எண்ணம் நினைவுக்கு வருகின்றது. தமிழன் ஏன் இன்று தலை தாழ்ந்து நிற்கின்றான்? பல காரணங்கள் இருக்கக் கூடும். அவற்றுள் தன்னம்பிக்கையின்மை, முயற்சியின்மை போன்றன குறிப்பிடத்தக்கன. “ஏடு தூக்கி பள்ளியில் இன்று பயிலும் சிறுவர்” முதல் நாடு காக்கும் தலைவர்கள் வரை எல்லோரும் தன்னம்பிக்கையை இழந்தவராய் “பிறர் கையே தமக்குதவி” என்று கூறி வாழ்கின்றார்கள். “முயற்சி திருவினையாக்கும்,” “முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்,” “தன் கையே தனக்குதவி,” “தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா, நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன,” என்பன போன்ற சான்றோர் அறிவுரைகள் யாவும் மேடைப் பேச்சுகளுக்கு உதவுகின்றனவேயன்றி தமிழர் தம் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்ட உதவாமற் போய் விட்டன. இந்நிலையில் முயற்சி வீரனும், தன்னம்பிக்கையின் உறைவிடமுமாகிய கனகரத்தினத்தாரை நாம் எண்ணும் பொழுது எம்மிடையே ஒரு புது உணர்ச்சியும் ஊக்கமும் பிறக்கின்றன. அது தமிழகம் எங்கும் பரவட்டும்! பரவும்பொழுது இருள் சூழ்ந்த தமிழர் வாழ்வில் விடிவு ஏற்படும். அது திண்ணம்.

நேர்மை

கனகரத்தினத்தாரின் வாழ்க்கை வெற்றிக்கு இன்னுமோர் விளக்கத்தையும் கொடுக்கலாம். அவர் நேர்மையின் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தார். தன் பதவிக்குக் கேடு வந்த பொழுதுங் கூட, வருமென அறிந்திருந்தும், குற்றம் இழைத்தவர்களைச் சுட்டிக் காட்டி, குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை விதிக்க வேண்டுமென வாதாட அவர் தயங்கவில்லை. இது அவரிடம் காணப்பட்ட ஒரு பெருங்குணம். நக்கீரன் பரம்பரையில் தோன்றிய நற்குணம். எம்மில் பலரிடம் காணமுடியாத அருங்குணம். அரசாங்க அலுவலகங்களில் கையூட்டுக் குற்றங்களும் மற்றும் ஊழல்களும் தடுப்பாரெவருமின்றி இன்று மலிந்து கிடக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் அகற்றுவதெப்படி? அரசாங்க நிருவாகத்தில் தூய்மையைப் புகுத்துவதெங்ஙனம்? என்பன போன்ற சிக்கல்களைப் பற்றி நான் ஆராயும் பொழுதெல்லாம் கனகரத்தினத்தார் என் கண் முன் வந்து நிற்கின்றார். கந்தாவனை அரிசி ஒப்பந்தம், கால் நடைப் பகுதியில் காணப்பட்ட ஊழல்கள் போன்றவற்றுக்கு பொறுப்பானவர்களைக் கண்டு பிடித்து, அவர்கள் குற்றங்களை மெய்ப்பிப்பதில் கனகர் அக்காலத்தில் அக்கறை மட்டும் எடுத்திராவிடில், அவருக்கு அரசாங்கத்தில் இன்னும் எத்தனை பதவிகள் கிடைத்திருக்கும். இருந்தும் அவற்றையெல்லாம் அவர் பொருட்படுத்தினரில்லை. “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” என்று கூறித் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்தார். அரசாங்க வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் வரை தான் இது பற்றிக்

கனகர் அக்கறை காட்டி வந்தார் என்பதற்கில்லை. அவர் ஓய் வெடுத்த பின்னரும் இத்துறையில் அதிக ஊக்கம் காட்டி வேளா வேளிகளில் இவை பற்றிப் பல அறிவுரைகளையும் வழங்கி வந்தார். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகவும், அவரது நாட்டுப் பற்றுக்கு ஓர் மேற்கோளாகவும் இயற்கை எய்துவதற்கு சில நாட்களுக்கு முன் அரசாங்க அலுவலகங்களில் பெருகி வரும் ஊழல்கள் பற்றியும் அவற்றைப் போக்குவது எவ்வாறு என்பது பற்றியும் செய்தித் தாள்கள் மூலம் அவர் வழங்கிய அறிவுரைகளைக் கூறலாம். இதுவே அவர் வெளியிட்ட கடைசி அறிக்கை. அதுவும் மரணப் படுக்கையிலிருந்து விடுத்த அறிக்கை என்பதை எண்ணும் பொழுது உள்ளம் உருகுகின்றது. இப்படிப் பலனைக் கருதாது கனகர் பணி புரிந்ததற்கு என்ன விளக்கத்தைக் கொடுக்கலாம்?

“ இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம்’ எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆ அய் அல்லன்;
பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென,
ஆங்குப் பட் டன்று அவன் கை வண் மையே.”

என்று கூறி விளக்கலாமா? எது எவ்வாறிருப்பினும் இலங்கையில் வாழ்ந்து வந்த நேர்மையின் திருவுருவம் இன்று எம்மை விட்டுப் பிரிந்து விட்டது. ஒரு மலையே சரிந்து விட்டது. அந்த வெளியை நிரப்புவதென்பது இலகுவல்ல.

அருட்செல்வர்

அடுத்தபடியாக கனகரத்தினத்தாரை ஒரு அருட் செல்வராக நான் காண்கின்றேன். அவரது அருளை எதிர்பார்த்துத் தேடிச் சென்றவர்கள் எவராவது என்றாவது ஏமாற்றமடைந்தது கிடையாது என்றே கூறலாம். ஒருவேளை வேண்டுவார் வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் அவர் வாரி வாரி வழங்க முடியாதிருந்திருக்கலாம். ஆனால் தேடிச் சென்றவர்களுக்குத் தன்னை ஆன உதவிகளைச் செய்தே வந்தார். இவ்வுதவிகளைச் செய்யும் பொழுது தேடி வந்தவன் தனது நண்பன இன்றேல் பகைவன, என்று சிறிதுங்கூட அவர் கவலை கொண்டதில்லை. ஒரு மரமானது தன்னை அழிக்க வந்த பகைவனுக்கும் தன்னை வளர்த்து வந்த நண்பனுக்கும் ஒரேவித பலன்களை எவ்வாறு கொடுத்துதவுகின்றதோ அதே போலவே கனகரத்தினம் என்ற கற்பக தருவும் பகைவன் நண்பன் என்ற இரு பாலாருக்கும் ஒரே விதத்தில் உதவிகளைச் செய்து வந்தது. இது எவ்வாறு நடந்தது? விடை தருவதில் சிரமமில்லை. செல்வத்துள் செல்வமாம் அருட்செல்வம் பெருமளவில் பெருக்கெடுத்தோடிய கனகரின் உள்ளம் பகைமை என்ற சொல்லையே அறியாதது. கனகரின் பகைவரெனத் தம்மைத் தாமே பிறர் மதித்தனரே யன்றி பிறரைத் தன் பகைவராகக் கனகர் என்றுமே கருதியதில்லை. இதனை அன்னருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களே சிறப்பாக

விளக்குவார்கள். இத்தகைய ஒரு அருள் விளக்குத்தான் 3-10-62 அன்று அணைந்தது. அவ்விளக்குச் சுடர் விட்டெரிந்த இடத்தை வேறு எந்த விளக்கு நிரப்பப் போகின்றது? அந்த இடத்தில் வேறோர் விளக்கு வரலாம், வராது விடலாம். ஆனால் நன்றி மறவாத நற்குணம் படைத்த பெரியோர்கள் இவ்வுலகின் கண் வாழும் வரை நீதியையும் நன்மையையும் பெரிதென மதித்து பிறர்க்குப் பயன்பட வாழ்ந்த பெரியார் கனகரத்தினத்தின் புகழ் கட்டாயம் நிலைத்திருக்கும்.

நயனெடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார்

பண்பு பாராட்டும் உலகு.

என்ற பொய்யா மொழி பிழைக்காது.

தீண்டாமை

பெரியார் கனகரத்தினத்தின் கனகம் போன்ற நற்குண நற்பண்புகளைப் பற்றி மேலும் எழுதுவதை விட்டு அன்றோரை பொது வாழ்வில் கண்டு அவர் ஆற்றிய இரத்தினம் போன்ற நற்பணிகளின் தன்மையை இனி அளவு போடுவோம். பொது வாழ்வில் கனகரை ஒரு சுத்த தமிழினாக நான் சந்திக்கின்றேன். ஒரு உண்மைத் தமிழனிடம் காணப்பட வேண்டிய பல நற்குணங்கள் அவரிடம் காணப்பட்டன. இதற்கு ஒரு மேற்கோள் தருகின்றேன். தமிழராகிய நாம் இன்று எவ்வாறு வாழ்ந்து வருகின்றோம்? எமது மன்பதையில் காணப்படும் சீர்கேடுகள் தான் எத்தனை? தீண்டாமை என்பதை எடுத்துக் கொள்வோம், இன்று தீண்டாமையென்னும் பெரும் ஆமை மன்பதையில் நல்ல செல்வாக்குடன் வாழ்ந்து வருகின்றது. நகரும் நோக்கம் அதற்கிருப்பதாக தெரியவில்லை. மக்களின் அறியாமையையும் அதனால் தோன்றிய மூடப் பழக்கவழக்கங்களையும் உணவாகக் கொண்டு திமிர் பிடித்து இந்த ஆமை திரிகின்றது. இதனை விரட்டி ஓட்ட முற்பட்டவர்கள் பலர். அவர்களுள் அரசியல் வாதிகளுமுள்ளர். அரசியல் வாதிகள் கரங்களிற் இச்சிக்கல் என்று அகப்பட்டதோ அன்றே அதற்குப் புத்துயிரும் கிடைத்து விட்டது என்றே கூற வேண்டியிருக்கின்றது. இதெல்லாவற்றையும் கனகரத்தினம் கண்ணுற்றார், மனங்கலங்கினார். சங்க காலத் தமிழன் தீண்டாமையை அறிந்திருக்கவில்லையென்பதை அவர் நன்கு உணர்ந்தார். சாதியைக் குறிக்கும் சொல் தானும் தமிழில் இல்லையென்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். “ஆண்சாதி, பெண்சாதி ஆக இரு சாதி, வீண்சாதி மற்ற எல்லாம் குதம்பாய்! வீண்சாதி மற்ற எல்லாம்,” என்பன போன்ற பாடல்களை நன்கு படித்தறிந்தார். மனம் வெதும்பினார். துன்புற்றார். இந்த ஆமையை விரட்ட வேண்டுமெனக் கங்கணம் கட்டினார். ஆயினும் அதை எப்படி விரட்டுவது? சிந்தித்தார். கிராமந்தோறும் சென்று கூட்டங்கள் நடத்துவதன் மூலம் தீண்டாமையை ஒழித்துக்கட்ட முடியுமா? அம்முறையில் அவர் நம்பிக்கை வைத்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. தீண்டாமை பற்றி

மறந்திருப்பவர்கூட கூட்டங்களை கண்ணுற்றதும் தீண்டாமைக்கு ஓர் புது வாழ்வு கொடுப்பர் என்பதை அவர் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். ஒரு “சாதியார்” பெருந்தொகையில் எந்தத் தொகுதியில் வாழ்கின்றனரோ அங்கு அச் “சாதி”யினரான ஒரு வரைத் தேர்தலில் நிறுத்தவதன் மூலம் தீண்டாமையை ஒழிக்க முடியுமா? ஆராய்ந்திருப்பார், தீண்டாமைக்கு நெடு வாழ்வு கொடுப்பதாக அது அமையும் என்று அவர் முடிவு செய்திருக்கக்கூடும். பின் எப்படித்தான் இந்த ஆமையை விரட்டுவது? எந்தச் சமயத்தின் ஆதரவில் சாதியை பிறர் வளர்த்தனரோ, அதே மதத்தின் உதவியால் அதை ஒழிக்க முற்படுவதே சிறந்த வழி என அவருக்குத் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். ஆண்டவன் படைப்பில் யாவரும் சமம். ஒன்றே குலம், ஒருவனே இறைவன். இவையாவும் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. இதை உணர்ந்தவர் கனகரத்தினம். ஆகவேதான், தீண்டாமையை ஒழிக்க வல்ல கருவிகளாக இத்தகைய நம்பிக்கைகளைப் பயன்படுத்த முனைந்தார். ஆண்டவன் முன்னிலையில் எல்லோரும் சமனெனில் அவன் கோவில்களுள் ஏன் சமமான சிலர் செல்ல முடியாது? கேட்டார். பதில் இல்லை. ஆண்டவன் முன் எல்லோரும் சமன் என்பது உண்மையெனின் கோவில்கள் எல்லோருக்கும் பொது இடமாக விளங்க வேண்டுமென்றார். அதற்காகச் சட்டத்தின் துணையையும் தேடினர். அவர் அன்று ஆரம்பித்த அந்தத் திருப்பணி இன்று ஓரளவில் வெற்றியீட்டியுள்ளதென்றே கூறவேண்டும். இருந்தும் இச்சிக்கலை அரசியலுடன் அவர் இணைக்க மறுத்தார். அதுவே அவர் ஈட்டிய வெற்றிக்கு முதல் காரணம். இன்று தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் தளர்ச்சியடைவதாகத் தோன்றினால் அதற்கு அரசியல்வாதிகளே காரணர் என்று கூறவேண்டியிருக்கின்றது. ஏனெனில் அரசியல்வாதிகளின் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் தேர்தல் வெற்றிகளுக்காகவே நடத்தப்பட்டுள்ளது - நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறு தீண்டாமையை ஒழிக்க ஆடம்பரமற்ற, ஆனால் ஆகப் பூர்வமான நடவடிக்கைகளை எடுத்த ஒரு பெரியார் தான் கனகரத்தினம். அவர் இன்று மறைந்துவிட்டார். ஆனால் அவர் ஆரம்பித்த நற்பணி சில தன்னலமற்ற பெரியார்களால் இன்னும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றது.

தமிழ்ப்பணி

கனகரத்தினத்தை ஒரு தமிழகைக் கண்டேன். இப்பொழுது அன்னாரை முத்தமிழின் நற்காவலகைக் காணப் போகின்றேன். நான் மாணவகை இருக்கும் பொழுது அடிக்கடி கொழும்புக்கு வருவதுண்டு. அது ஏறத்தாழ 20 ஆண்டுகளுக்கு முன். அப்படி நான் வரும்பொழுதெல்லாம் கொழும்பிலே தமிழருடன் தமிழிலே கதைத்துக் கொள்ள முடியாதிருந்ததை அறிந்தேன். அப்படி கதைத்தால் கதைத்தவன் சுத்த பட்டிக்-காட்டாணிகிவிடுவான். இயன்றளவில் ஆங்கிலத்திலேயே பேச வேண்டியிருந்தது. ஆனால் இன்று எதைக் காண்கின்றோம்? ஒரு சிலரைத் தவிர பெரும்பாலான தமிழர் தமிழிலேதான்

பேசி வருகின்றனர். தூய தமிழ் கொழும்பில் முழங்குகின்றது. தமிழ் இயக்கங்கள் அத்தனையும் கொழும்பிலிருந்து ஆதரவு பெற்று வருகின்றன. தமிழ் வளர்ச்சிக்கான கழகங்கள் தோன்றியுள்ளன. தமிழ்க் கல்விக் கூடங்கள் பல எழுந்துள்ளன. இவற்றிற்கெல்லாம் தனி ஒருவரின் தொண்டைக் குறிப்பாகச் சொல்வது முறையானதல்ல எனினும் இத்தொண்டில் பெரும் பங்கு கனகரத்தினத்தாருடையதே. அவரது ஆக்கமும் ஊக்கமும் அன்று கிடைக்காதிருந்தால் மக்களிடையே இன்று காணப்படும் விழிப்புணர்ச்சி இருந்திராது. கொழும்பில் தமிழும் வளர்ந்திராது. அதை எவரும் மறுக்க முடியாது. கனகரின் அயராத முயற்சியாலும், தளராத ஊக்கத்தினாலும் இயற்றமிழ் தான் முன்னேற்றமடைந்ததென்பதற்கில்லை. இசைத் தமிழும் இலங்கையில் பீடு நடைபோட ஆரம்பித்தது. நான் மாணவனாக இருந்த காலையில் யாழ்ப்பாணத்திலும் சரி, கொழும்பிலும் சரி, தமிழிசையைக் கேட்பதே பெரும் அருமையாக இருந்தது. மட்டு நகர், திருமலை போன்ற இடங்களைப் பற்றி என்னால் எதையும் கூற முடியாது. அப்பொழுது தமிழிசை ஒலித்தட்டுகள் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழிசையைப் பாதுகாத்து வந்தன. கொழும்பில் நிலைமை இன்னும் கேவலமாக இருந்தது. தமிழைப் பேச மறுத்த தமிழர்கள் தமிழிசையை எப்படித் தான் போற்றி வாழ முடியும்? அப்படியில்லையென்று எங்காவது தட்டித் தவறித் தமிழிசை கேட்டால், அது இசைத்தட்டு எழுப்பும் இசையாகவே இருக்கும். அது கூட பொழுது போக்காக இசைத் தட்டுகளைப் பயன்படுத்துவார்களேயன்றி தமிழிசையின் மீது கொண்ட காதலின் காரணமாயிருக்காது. பியானோ மீதும் மேல் நாட்டு இசை மீதும் தமிழர் காதல் கொண்டிருந்த காலம் அது. ஆனால் இன்றோ காலம் மாறிவிட்டது. தமிழர் ஈழத்தின் எப்பகுதியில் இருந்தாலும் சரி அங்கெல்லாம் அவர்கள் தமிழுடன் இசைபாட மறப்பதில்லை. தமிழிசை வாணீத் தொடுகின்றது. பியானோ மறக்கப்பட்டு விட்டது. வீணை இசை எழுப்புகின்றது. வயலின் கதை பேசுகின்றது. அளவு கணக்குப் போடுகின்றது. குழல் தெவிட்ட வைக்கின்றது. சங்கராபரணம், காம்போதி, தோடி, இப்படி பண்களெல்லாம் புத்துயிர் பெற்று வாழ்கின்றன. இம்மாற்றம் எப்படி வந்தது? கனகரின் வரலாற்றைப் படித்தால் உண்மை விளங்கும். தமிழிசைக்காக கனகர் செய்த தொண்டுகள் அளப்பரியவை. தமிழரின் கலைக்குப் புத்துயிர் கொடுத்ததுடன் அவர் தனது பணியை முடித்து விடவில்லை. அதை வாழவும் வழி தேடினார். இலங்கைத் தமிழர் இசைக்கலையில் இன்னும் போதிய தேர்ச்சியடையவில்லை. இதற்கு ஆதாரமான காரணங்களை ஆராய்ந்தார். அநுபவமிருந்த ஆசான்கள் இலங்கையில் இல்லாமையே இதற்கு காரணமென்பதை உணர்ந்தார். தமிழகம் சென்று இசை பயிலும் வசதி பல தமிழருக்குக் கிடைப்பதில்லை. வசதிக் குறைவினால் நல்ல அறிவைப் பெறாது பல குழந்தைகள் குடத்தினுள் விளக்குப் போல் சுடர் வீசாது இருப்பதைக் கண்டார். இதற்கென் செய்வது? இசை வல்லுநரை இந்தியாவிலிருந்து இங்கு அழைப்பித்து இசை நிகழ்ச்சிகள் கொடுக்கச் செய்வது ஒரு வழி. அத்தகைய வல்லுநரைக் கொண்டு இசை

பயின்ற குழந்தைகளின் தராதரத்தை மதிப்பிட்டு அவர்களுக்கு ஊக்கமளிப்பது வேரோர் வழி. இவற்றிற்காக அன்னார் பெரிதும் முயற்றார். பல இசை வல்லுநரை இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வரச் செய்தார். அவர்களின் நிகழ்ச்சிகளைத் தமிழ் மக்கள் கேட்டு இன்புற்று நற்பயனடைய வழி வகுத்தார். இலங்கை வாடுனோலி தமிழ் நிகழ்ச்சி தராதர மதிப்பாளராக புகழ் பெற்ற அறிஞர்களை வரவழைத்து பணி புரியச் செய்தார். 20 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ் ஆகிய மூன்று மொழி நிகழ்ச்சிகளும் ஒரே அலையில் தான் ஒலி பரப்பாகின. தமிழ் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஆகக்கூடியது 1½ மணி நேரமே கொடுக்கப்பட்டிருந்தது என்று நினைக்கின்றேன். இன்று இலங்கை வாடுனோலி நாள் முழுவதும் நிகழ்ச்சிகளை ஒலிபரப்பி வருகின்றது.

இது கனகரத்தினத்தாரின் முயற்சியால் தான் நடைபெற்றது என்று கூடக் கூறிவிடலாம். இயற்றமிழையும், இசைத் தமிழையும் வளர்த்தால் மட்டும் போதாது. கூடவே நாடகத் தமிழும் வளர வேண்டும். இன்றேல் அது தமிழ் வளர்ச்சியாகி விடாது. ஆனால் தமிழர் இவ்வுண்மையை அக்காலத்தில் அறிந்திருக்கவில்லை. ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆற்றுவதன் செயல்கள் என்று எள்ளி நகையாடினர். இன்றோ அதே தமிழர் இக்கலைகளை கண்ணை இமை காப்பது போல் காத்து வருகின்றனர். இத்திடர் மாற்றம் எவ்வாறு தோன்றியது? கனகரத்தினத்தாருடன் அன்று முதல் நேற்று வரை நெருங்கிப் பழகியவர்களைக் கேட்டால் உண்மை புலனாகும். கொழும்பு வாழ் தமிழரின் கலை ஆர்வத்தை வளர்ப்பதற்கென வெள்ள வத்தையில், நான் தாய்ப்பால் குடிக்கும் காலத்தில், ஒரு நாடக மன்றம் தோன்றியது. இதன் முதுகெலும்பு கனகரத்தினம். இப்படியாகத் தனக்கென வாழாது தமிழுக்காக வாழ்ந்த கனகரத்தினம் இன்று மறைந்து விட்டார். ஆயினும் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் நினைவில் அவர் என்றும் முத்தமிழின் நற் காவலனாகவே இருப்பார்.

சைவம்

மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம் என்றனர் எமது மூதாதையர். ஆனால் இலங்கையிலோ, இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் எமது வீட்டுக் கோடிகளில் தானும் சைவநீதி விளங்கி வந்ததாக நாம் கூறமுடியாது. சைவ நெறி என்றாலே என்னவென்று தெரியாமல் நாம் வாழ்ந்து வந்தோம். இன்றும் பலர் இப்படி வாழ்ந்து வருகின்றனர். பிறரால் தன்னலத்துடன் புகுத்தி வைத்த மூட நம்பிக்கைகளும், பழக்க வழக்கங்களும் தான் சைவ நெறி என்று நம்புவோர் எம் மிடையில் இன்னும் பலர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இத்துறையில் ஒரு மறுமலர்ச்சி வேண்டியதாயிருந்தது. இம்மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியவர்களுள் கனகரத்தினமும் முன் வரிசையில் நிற்கின்றார். நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோவில் சென்று

புலர்வதன் முன் அலகிட்டு மெழுக்குமிட்டு, பூமாலை புனைத் தேத்திப் புகழ்ந்து பாடி, தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாட வெட்கி நின்ற சைவர்கள் இன்று கிழமையில் ஒரு நாள் தானும் கோவில் சென்று அம்மையே, அப்பா, ஒப்பிலா மணியே உன் திருமலரடி துணையென்று கூக்குரல் எழுப்புகின்றனர். மார் கழித் திங்கள் திருவெம்பாவை காலத்தில் பெருந்தொகை யான சிங்களர் வாழும் கொழும்புப் பட்டினம் போன்ற இடங் களிலும் கூட சைவ நீதி கேட்கப்பட்டு வருகின்றது. கூட்டு வழிபாடு சைவ வாழ்வுடன் ஒன்றிவிட்டது. இதற்கெல்லாம் வித்திட்ட பெருமகனார் தான் கனகரத்தினம். அவர் இன்று புகழுடம்பு எய்திவிட்டார். அவர் ஆற்றிய அரும்பணியை ஆற்றவல்லார் யார்?

அரசியல்

கனகாத்தினத்தாரின் பொது வாழ்வைப்பற்றி எழுதும் பொழுது அன்றாது அரசியல் வாழ்க்கையைப் பற்றி எழு தாது விட முடியாது. அலரது காலத்திற்கு மிக நெருங்கிய காலத்தில் நாம் வாழ்ந்து வருகின்றோம். இன்னும் அன்றா தனது வழிகாட்டியாக இறுதிவரை போற்றி வணங்கிய திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலத்தின் காலத்தில் தான் நாம் வாழ்ந்து வருகின்றோம். அன்றாது அரசியல் வாழ்வை எடைபோட முடியாத நிலையில் நாம் இன்று அவதியுறுகின்றோம். இருந் தும் ஒரு உண்மையை நாம் மறப்பதற்கில்லை. மறுப்பதற்கு மில்லை. மறைப்பதற்குமில்லை. அமரர் கனகரத்தினம் அரசி யலில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது தமிழன் தலை நிமிர்ந்து வாழ்ந் தான். இலங்கை முழுவதிலும் தனது உரிமையை நிலை நாட்டி வந்தான். எல்லாத்துறைகளிலும் சமத்துவம் பெற்று வாழ்ந் தான். கனகரத்தினம் கடைப்பிடித்த கட்சியும் அக்கட்சியின் தலைவரும் தான் இதற்கெல்லாம் காரணமென்பார்கள் ஒரு சாரர். அதையிட்டு நாம் இப்போதைக்கு எதையும் எழுத வேண்டியதில்லை. விவாதத்திற்குரிய சிக்கல்களைத் தவிர்ப் பதே நாம் கனகருக்கு இன்று கொடுக்கக்கூடிய மிகப் பெரும் மதிப்பு. எனினும் ஒன்றை மட்டும் கூற விரும்புகின்றேன்.

“பொன்னும், துகிலும், முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்,
இடை படச் சேய ஆயினும், தொடை புணர்ந்து,
அருவிலை நன்கலம் அமைக்கும் காலை,
ஒரு வழித் தோன்றியாங்கு—என்றும் சான்றோர்
சான்றோர் பாலர் ஆப;
சாலார் சாலார் பாலர் ஆகுபவே.”

என்று புறநாநூற்றுப் பாடல் ஒன்று கூறுகின்றது. அதாவது உவமை விட்டு பொருளை ஆராயும் பொழுது மேற்படி பாடல் “சான்றோர், சான்றோர் பக்கமே சேர்வர்; சால்பில்லாதார் பக்கமே சால்பில்லாதார் சேர்வர். இதுவே இயல்பு,” என்ற

உண்மையை விளக்குகின்றது. கனகரத்தினம் இதில் எந்த வகையைச் சேர்ந்தவர் என்பதை மக்களே கூற வேண்டியிருக்கின்றது. அரசியல் கட்சியொன்றுடன் உறவு கொண்ட நான் கூறுவது அழகல்ல.

பலதுறைத் தொண்டன்

இத்தகைய ஒரு பலதுறைத் தொண்டர் இன்று எம்மிடையே இல்லை. அவர் உயிருடன் இருந்த காலையில் எம்மிடையில் மட்டுமல்லாது, எம்மில் ஒருவராக எம்முடன் வாழ்ந்த காலையில் சைவமும், முத்தமிழும், அரசியலும், நற்பண்புகளும் முன்னேற்றமடைந்தன. அதனால் சைவரும், தமிழரும் நற்பயன் எய்தினர். அன்னாருக்கு நாம் கடமைப்பட்டவர்கள். அந்நன்றியை நாம் எவ்வாறு செலுத்துவது? அன்னாருக்கு நாம் செய்யக் கூடிய கைம்மாறு என்ன? அவர் காட்டிய அறவழியைப் பின் பற்றுவதே.

S. SIVAPATHASUNDARAM

He had a heart that embraced, felt deeply for, and responded most generously to the heart of everyone he met everywhere. I have known him to some extent. I have met people in many stations and conditions of life who have known him well. Each one has a story to tell of that spontaneous sympathy and that helping hand. He was never weary of other people's problems. He never complained. The scouts carry the motto. He practised it everyday of his life.

The spirit, the enthusiasm and the vigorous life he gave to the culture and the religion of the Tamil people in Colombo, in the thirties, is well known. Everyone knew at the same time how free he was from all narrowing communal prejudices. He was as free and easy, as warm and generous in the midst of other communities as he was in his own.

In the forties, he was a representative of the Tamil people in Parliament. But he never made Tamil an obsession. He was no mere Tamil representative. He was a member of Parliament who accepted full responsibility for the whole country and every section of the people in it. His interest in the affairs of the country did not cease, when he ceased to be a member of Parliament. Every time I met him, I felt humble before the detailed and intimate knowledge he had, of educational problems in this country and the most helpful suggestions he could always make.

The Tamil Vizha that was celebrated at Parameshwara College in 1951 showed him at his best in many directions. He was not a mere islander. He belonged to the sub-continent. Artists, scholars and scientists from India, everyone of them, seemed to feel more at ease in his company than in the company of their own countrymen. They loved him. It was obvious.

உயர் திரு கே. கனகரத்தினம்

அவர்கள்

ம. மூகாந்தா

1930-ம் ஆண்டளவில் யான் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிற் சேர்ந்து சில வாரங்கள் கழிந்தபின், காலஞ்சென்ற பெரியார் உயர் திரு கனகரத்தினம் அவர்களைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் எனக்கு கிடைத்தது. இப்பொழுது சிறந்த வழக்கறிஞராக விளங்கும் என் நண்பர் என்னை அவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். திரு கனகரத்தினம் அவர்கள் தமக்குரிய வழக்கமான கனிவுடன் இன்முகங்காட்டி என்னை வரவேற்று, எனது கல்வி விடுதி வசதி முதலியவற்றை விசாரித்தார். யான் அவரைக் கண்ட நேரந்தொடக்கம் உண்மையான ஒரு நண்பனை, வழிகாட்டியை யான் தேடிக்கண்டு கொண்டேன் என்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. காலஞ் செல்லச் செல்ல எங்கள் நட்பு வளரத் தொடங்கியது. எனக்குக் கஷ்டங்கள் நேர்ந்தபோதெல்லாம் அவருடைய ஆலோசனை பெரும் ஆறுதல் அளித்து வந்தது. என்னைப்போலவே இன்னும் பலருக்கும் அவர் ஆறுதல் அளிக்கும் விருட்சமாக விளங்கினார். இப்பெரியாரிடம் உதவி கோரியோ ஆலோசனை கேட்டோ சென்றவர்கள் அவருடைய ஆழ்ந்த அனுபவத்தினாலும் செல்வாக்கினாலும் தத்தமக்கு வேண்டிய நன்மைகளைப் பெற்றுச் சென்றனர். சிவில் சேவைப் பரீட்சைக்கு யான் விண்ணப்பம் செய்தபோது, திரு கனகரத்தினம் அவர்களையே எனக்குத் தெரிந்த பிரமுகர்களுள் ஒருவராகக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். கல்வித் துறையில் முன்னேறுமாறு என்னை அடிக்கடி தூண்டி வந்தவரும் அவரே.

நான் சிவில் சேவையில் சேர்ந்து குருநாகலில் முதன்முதலாகக் கடமையேற்ற காலம் தொடக்கம் உத்தியோக அலுவல்கள் சம்பந்தமாக அவருடைய ஆலோசனையைக் கேட்டு அதிக நன்மையடைந்தேன்.

நண்பர்களின் நலன் பணிவுடைமை, இன்சொல் ஆகிய நற்பண்புகள் திரு கனகரத்தினம் அவர்களிடம் சிறந்து விளங்கின.

இப்பெரியார் கலை விளையாட்டுத் துறைகளில் அதிக ஊக்கமெடுத்து வந்தார். இவர் இத்துறைகளில் ஆற்றிய அளப்பருந் தொண்டுகளை யாவரும் நன்கறிவர்.

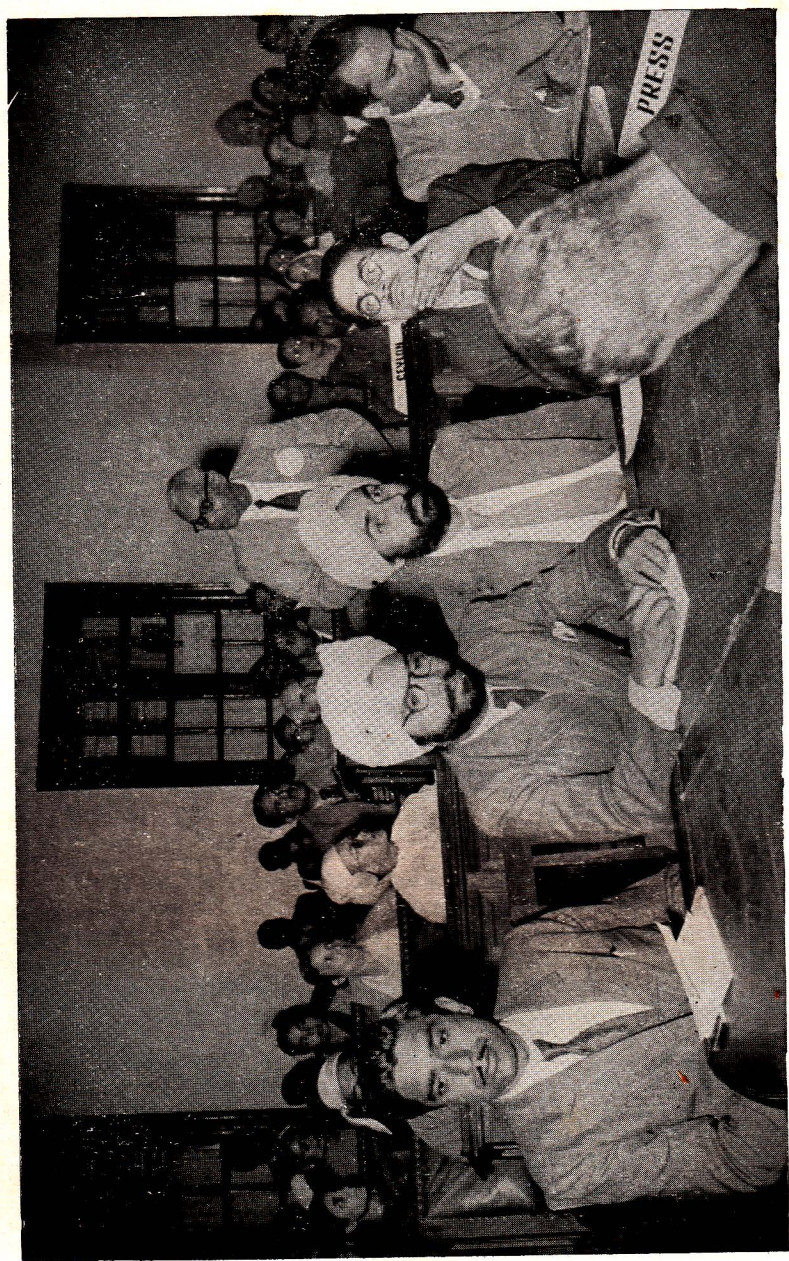
தனது நாட்டு மக்களின் நலனுக்காக உழைத்து வந்த உண்மையான தேசபக்தன். திரு கனகரத்தினம் அவர்கள் சமயபக்தி பூண்டவர். தனது இளமைப் பருவத்தில் தன் பாட்டியாருடன் தினந்தோறும் காலையில் கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கி வந்ததைப்பற்றி பெருமிதத்துடன் கூறுவார். தனக்குக் கடவுட்பக்தியை வேருன்றச் செய்தவர் தன் பாட்டியார் எனக் கூறியிருக்கிறார்.

திரு கனகரத்தினம் அவர்களுடைய ஆழ்ந்த பக்திக்கு அவர் அடிக்கடி ஓதி வரும் பின் வரும் தேவார திருவாசகப் பாடல்களே சான்று பகரும்.

நங்கடம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென் கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன் கடன்னடியே னையுந் தாங்குதல்
என் கடன்பணி செய்து கிடப்பதே.

அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமுங்
குன்றே அனையாய் என்னை ஆட்கொண்டபோதே
கொண்டிலையோ
இன்றோர் இடையூ நெனக்குண்டோ
எண்தோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நாளு
இதற்கு நாயகமே.

இப்பெரியாரின் ஆன்மா சாந்தி அடைவதாக!!

K. A. SELLIAH

The death of Mr. Kanagaratnam has removed from our midst one of the illustrious sons of Ceylon — one whose services to the Tamil Community and to the country at large in many fields have been most praise-worthy and outstanding. Service to the country, services to the people of Vaddukoddai, his home village, and services to his old College—Jaffna College—were always very dear to his heart. My association with Vaddukoddai and Jaffna College dates back to 1917 and I can say without contradiction that he has left behind deep voids both in Vaddukoddai and in the Councils of Jaffna College, which are difficult to fill.

His great capacity for work, his thorough and systematic approach to problems, his keen sense of justice, his great concern for the national regeneration of the peoples of Ceylon through the resuscitating of their Arts, language and culture have always commanded the admiration of many of us.

As a school boy he had a distinguished career at Jaffna College. The ambition of most of the able Tamil students in those days was to enter Government Service through the Clerical Examination. Mr. Kanagaratnam was no exception to this rule and he too entered Government Service in 1911 and rose through rapid promotions to the position of Auditor-General. As a trusted Government Officer apart from his normal work he filled various positions of responsibility, like Deputy Civil Defence Commissioner during the war years, Chairman of various investigating Committees etc., all of which he discharged with ability and efficiency. He retired rather prematurely to serve the people of Jaffna and the country at large as a member of Parliament.

While in Parliament he served as Parliamentary Secretary to the Minister of Education and acted as Minister of Education during different periods. As Parliamentary Secretary he addressed himself to the many problems connected with our National Scheme of Education with remarkable success and proved to be a very acceptable Junior Minister to all parties concerned.

As Chairman of the Special Committee on Hindu Temporalities he was fearless and took an un-compromising stand in what he regarded as right and what the majority of his Community wanted. Though he knew well that his recommendations would not be acceptable to certain conservative and vested interests and therefore, would jeopardize his chances at the next Parliament Elections, his inner urge for justice and fair play as against self interest emboldened him to make the report he did and lose his election.

The Tamil Community shall ever remain grateful for his activities in the religious, social, literary and cultural spheres of our land both during the period he was in Government Service and more fully after his retirement. The Tamil Isai Sangam, the Arts Council, the Moolai Co-operative Hospital, the Vivekananda Society, the Tiruketheesvaram Restoration Society and Kataragama Thondar Society, the Jaffna College Directorate, to mention a few, have all been enriched by his intimate association with them. He worked for all of them with a sense of mission. He had considerably restricted his movements and activities during the last three years as a result of his heart trouble but his mind was alert and active as ever and he would discourse on various aspects of our Country's problems with knowledgeable facts and figures.

The Tamil Community is very much poorer by his death. May his soul rest in peace.

E. P. CHELLIAH

Mr. K. Kanagaratnam cannot be said to have been himself a student of music or of the fine arts. His youth belonged to an era, the conditions of which did not permit the time, nor afford the facilities, for the cultivation of these arts. The educational system of the time fitted the young generation for bread-winning occupations only and these occupations later claimed the undivided allegiance of their occupants.

To talented young man, therefore, of the calibre of Mr. Kanagaratnam, the claims of the Colonial Government Service did not leave sufficient leisure or inducement for the development of such cultural pursuits as music and art.

His patriotic spirit, however, was keenly alive to the neglect of the priceless heritages of the Thamil people, *viz.*, Carnatic music, devotional songs, and the Bharata Natyam. These were either dying or being practised only by professionals and members of hereditary castes as means of an insecure livelihood, but public unconcern for giving them their rightful place in the life of the community was increasing.

The growing generation of boys and girls, and more particularly the girls, were willingly or unwillingly drifting into the vogues of Western ways of life, Western music, even Western dress and Ball-room dancing.

This tendency was not really a voluntary one, but was being forced in the community by the dominant influences of Western rule and of Western contacts.

Gradually, however, as Western political domination began to relax and more freedom for the development of national culture became available, the atmosphere became favourable for orientating the cultural and religious patterns of life on a balanced basis.

Mr. Kanagaratnam was quick to take advantage of the changing opportunity and to give an impetus in favour of the adoption of oriental music and kalas. When he was a member in the Advisory Board of the Radio Ceylon (Tamil Section), he, and a large number of Thamil Artistes who were giving vocal and instrumental items over Radio Ceylon, felt that a Sangam was necessary to harness their talent and organise their programmes so as to give the public the best performances. In pursuit of this object the Colombo Vanoli Isai Mandalam was inaugurated by him in 1943.

Later in 1945, he, with his band of devoted co-workers, founded the Isai Kalai Manram in Wellawatte with the object of (a) promoting the study and dissemination of Carnatic Music and Dancing, (b) creating interest in Thamiz Isai and to encourage musical composition in Thamiz and to use more Thamiz songs in concerts and entertainments, (c) advising on high standards of Broadcast music, talks and other entertainments, (d) co-operating with the authorities of Government, the University and other public bodies and institutions formed for the promotion of music and dancing for the purpose of creating and preserving correct musical standards and for giving sound education in Carnatic Music and Dancing, (e) holding conferences at suitable times and places, (f) constructing a Music Hall at Colombo, (g) taking steps to conduct a Journal for the promotion of Carnatic Music and Dancing, (h) forming a music library and museum, and (i) arranging for musical entertainments and concerts from time to time.

The School of Carnatic Music and Dancing under the auspices of the Isai Kalai Manram, Wellawatte, was inaugurated on August 21, 1945. Starting with just 35 students under the Principalship of Miss S. Harihar, M.A., who was succeeded by Miss Ponmani Chelliah (*Sangeetha Siromani*) and later by Mrs. Paranjothiammal Rasamanickam (*Sangeetha Bhushanam*), increased to 80 students attending the music and dance classes.

The first Music Festival conducted by the Isai Kalai Manram was opened on August 25, 1945, by Professor R. Srinivasan, M.A., Retired Principal, University College, Trivandrum.

A Thiruppugal class was inaugurated on April 27, 1946, by Thiruppugal Mani M. Krishnasamy Aiyer, Chief Justice of Travancore.

Classes for the teaching of Bharata Natyam were started on June 8, 1946, with Mr. M. Kailasapillai as Dance Tutor.

Students in the dance class were sent out to several parts of the Island to provide, free of charge, nearly 75 benefit performances in aid of institutions that were in need of financial assistance.

The overwhelming success of the students at the North Ceylon Oriental Music Society Examinations held in 1952, 1953, 1954 onwards and the fact that the School was training students for the Teachers' Examination in Music enhanced the reputation of the School in the Island and India.

The success of the School was due to Mr. Kanagaratnam's watch over its activities and progress with great concern in spite of his multifarious duties in political and governmental fields.

Since the Communal Riots of 1958, the school had to be closed for the time being, but steps were under consideration by him just before his death for restoring it.

The following is an extract from the speech made on 3rd November, 1953, by Mr. Kanagaratnam as President of the Isai Kalai Manram at a Tea Party given by the Management to the parents of the students and a number of distinguished guests to celebrate the success of the Manram students at the examination held in 1953 by the North Ceylon Oriental Music Society :—

“All the 20 children who were presented for the examination were successful—15 obtained First Division (12 of whom obtained distinctions, 6 obtaining distinctions both in Theory and Practical.)

“He congratulated the Manager and the Staff for producing such good results and asked for the co-operation of the parents to assist wholeheartedly in the building of a First Grade Music College which will provide for higher education in music now obtainable only in India.

“The Isai Kalai Manram is the only institution in Ceylon solely devoted to the teaching of Music and Dancing. It was started eight years ago to supply the great need for giving education in Oriental Music and Dancing at a time when Western Music alone was predominating in the schools in Colombo and other places.

“The pioneer efforts of this Institution have borne ample fruits and it is happy to note that today the teaching of Oriental Music and Dancing finds an important place in all the schools with the approval and support of the Education Department.

“An Arts Council has been recently formed with the patronage of H.E. the Governor-General to revive the National Arts and Crafts of the country and a programme of Oriental Music and Dancing is being planned for the first time in the history of Ceylon to be presented before Her Majesty the Queen on her visit to Ceylon in April, 1954.”

யார் மகன்?

ச. ஜெகசுந்தரம்

எங்கும் ஒரே இருள் பன்னிரண்டு மணி இருக்கும். என்னையறி யாமலே எனது கால்கள் என்னை எங்கோ அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தன. நான் நடந்து சென்று கொண்டிருந்த தெருவை, நான் இதற்கு முன் பார்த்ததேயில்லை. அத்தெருவும் அங்குள்ள சூழ்நிலையும் இயற்கைக்கு மாறாக எனக்குக் காட்சியளித்தன. எதற்காக நான் அப்படி நடந்து செல்கிறேனென்று என்னையே நான் கேட்டபடி நடந்து சென்றேன். என் மனதிலிருந்து ஒரு பதிலும் எழவில்லை. யாரோ என்னை மயக்கி அழைத்துச் சென்று கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. ஒரே சிக்கலான சிந்த னையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

ஆ! அது என்ன? எங்கே நான் வந்துவிட்டேன். ஒரு பெரிய அரண்மனைக்குள் நுழைந்துகொண்டிருந்தேன். நான் வெகு விரை வாக நடந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்ட காவலாளிகள் பதுங்கி ஒடுங்கி வழிவிட்டார்கள். எனது கால்கள் கடைசியாக என்னை ஒரு அறை அருகே கொண்டு போய்விட்டன. நான் அந்த அறைக் கதவினருகே சென்றதும் கதவு தானாகவே திறந்து வழிவிட் டது. எனக்கு ஒரே பயமாகிவிட்டது. அங்கு அந்த அறையுள் நான்கு பெண்கள் ஒவ்வொரு கதிரையில் ஒவ்வொருவராக அமர்ந் திருந்தார்கள். என் வரவை எதிர்ப்பார்த்திருந்தார்களோ, என் னவோ. அவர்கள் அருகில் ஒரு கதிரை போடப்பட்டிருந்தது. அந்த நான்கு பெண்களும் வயது வந்தவர்கள். நான் அரண்மனைக் குள் நுழையும் போதே அந்த நான்கு பெண்களும் ஒருவரோ டொருவர் உரத்தகுரலில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நான் அறைக்குள் நுழைந்ததும் அவர்கள் என்னை அன்புடன் அழைத்து “தம்பி! நீயே இதற்கு ஒரு முடிவு கூறு” என்று வேண்டினார்கள். தங்கள் பிரச்சனை என்னவெனச் சொல்லு முன் தங்களை எனக்கு யாரென அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். முதல் கிழவி தனது பெயர் இயல் என்றாள். இரண்டாமவள் தனது பெயர் இசை என்றாள்; மூன்றாவதாக ஒரு பெண் எழுந்து தனது பெயர் நாடகம் என்றாள்; நாலாமவள் சொன்னாள் தன் பெயர் சைவம் என்று. தாங்கள் எல்லோரும் தமிழன்னையின் புதல்விகள் என்று சொன்னார்கள்.

இப்படிச் சொன்னவர்கள் தங்கள் பிரச்சனை இது தானெனத் தூக்கிப்போட்டார்கள். அது திருவாளர் க. கனகரத்தினத்தைப் பற்றியது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் “கனகரத்தினம் எனது பிள்ளை” என்று சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். பின் ஒவ் வொருவராக தங்களுடைய விவாதத்தை ஆரம்பித்தார்கள். முதல் பெண் ஆரம்பித்தாள். அவள் சொன்னதாவது:—

“சிரித்த முகத்தோடும், சீரிய பண்போடும், பரந்த மனத்தோடும், தன்னிடம் வந்தவர்களை உபசரித்த என் மகன் கனகரத்தினம், என்னை வளர்ப்பதற்கு அல்லும் பகலும் உழைத்தார். அவரால் தான் இன்றைய இலங்கைத் தமிழர்கள் என்னை யாரென்று நன்கு அறிந்து கொண்டார்கள். என்னை மக்களிடையே வளர்ப்பதற்கு பல சபைகளையும் சங்கங்களையும் ஏற்படுத்தினார். இவற்றில் முக்கியமானவை கொழும்பு விவேகானந்த சபையும், கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க முமாம். அத்தோடு யாழகத்தில் வைத்த தமிழ் விழாவும் திரு கனகரத்தினம் என்மேல் வைத்த மாபெரும் அன்பைக் குறிக்கும். இப்படியெல்லாம் தொண்டு செய்த என் மகனை என்னிடமிருந்து பிரித்துச் சென்றுவிட்டானே அந்தப் பாவி காலன். என் மகனை இனி எப்போது காண்பேன்”.

இப்படிச் சொல்லி இயல் என்ற பெண் விம்மி விம்மி அழலா னாள். அவளின் கனிந்த இதயத்தைப் பார்த்த எனக்கு துக்கம் பீறிட்டுக்கொண்டு வந்தது. இந்த நிலையில் இரண்டாவதாகிய இசை என்னிடம் கூறியதாவது:—

“என்னுடைய மகன்தான் கனகரத்தினம். என் மீது தான் கூடிய அன்பு வைத்திருந்தான். என்னை இலங்கைத் தமிழர்களிடையே வளர்ப்பதற்கு அரும்பாடுபட்ட உத்தமன். இந்தியாவில் நான் அடைந்திருக்கும் மதிப்பை இங்கு இந்தத் தீவிலேயும் பெற வேண்டுமென்றெண்ணிய கனகரத்தினம் அநேக பணத்தை எனக்காகச் செலவழித்தார். அவர் என்னை வளர்க்க இசைக் கலை மன்றத்தை ஸ்தாபித்தார். இன்று அவர் பிரிந்துவிட்டார். என்னுடைய புகழையும் மதிப்பையும் மீண்டும் மீண்டும் வளர்க்க என் மகன் கனகரத்தினத் தைப் போல் ஒருவனை இனி எங்கு தேடுவேன்”.

இப்படியாகச் சொல்லி அழுது கொண்டிருந்த இசையின் கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த என்னைத் தன் கதையைக் கேட்கும்படி மூன்றாமவளாகிய நாடகம் என்ற பெண் எனக்குக் கூறியதாவது:—

“எனது சகோதரிகளை எப்படி வளர்ப்பதற்கு என் மகன் கனகரத்தினம் முயன்றாரோ அதிலும் மேலாக என்னை வளர்ப்பதற்கு அரும் பாடுபட்டார். நான் வளர்ச்சியின்றி தவிப்பதைக் கண்ட அவர், என்னை வளர்ப்பதற்கு மக்களிடையே ஒரு ஆசையைக் கிளப்பி விட்டார். அதன் காரணமாக இன்று இலங்கையில் மற்றய சகோதரிகளைவிட நான் அதிகம் வளர்ந்துவிட்டேன். இதற்கு என் மகன் கனகரத்தினம் தான் காரணம். அவரை நான் ஒரு முறை பார்க்கமுடியாதா தெய்வமே”.

இப்படியாகக் கூறி தேம்பி தேம்பி கலங்கிக்கொண்டாள் நாடகம் என்ற அந்த நங்கை. கடைசியாகத் தன்னுடைய துன்பத்தை தீர்க்க வழியுண்டா என்று நாலாவது பெண் சைவம் அழுது கொண்டே உரைத்தாள்:—

இலங்கையில் நான் புகழோடு வளர வழிவகுத்தார். அப்படிப்பட்ட என் மகனை நான் எப்படிப் பிரிந்து வாழ்வேன்? ஈழத்திலுள்ள எல்லாக் கோவில்களையும் உற்சாகப்படுத்தியும், சமயப்பற்றின் மகிமையறியாத மக்களுக்கு எனது மகிமையைப்பற்றி பலவிதத்தில் விளக்கியும், என் மீது தான் வைத்த அன்புபோல் எல்லோரையும் என் மேல் அன்பு வைக்கச் செய்தார். அந்த என் அருமை மகனை நான் எப்படி மறப்பேன்”.

இந்த வாறே பல பல சொல்லி அழுது கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் விவாதத்தை முடித்ததும், திரு க. கனகரத்தினம் யார் மகன்? என்று சொல்ல வேண்டிய தீர்ப்பை, என்னைக் கூறும்படி அந்த நாலு கிழவிகளும் என்னைக் கேட்டனர். அப்போது அங்கே ஒரு கிழவி நடக்க முடியாமல் தள்ளாடித் தள்ளாடி வந்தாள். ஒளவையோவென நான் எண்ணினேன். அவளைக் கண்டதும் என்னைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டிருந்த நான்கு பெண்களாகிய இயல், இசை, நாடகம், சைவம், வழி விட்டு விலகி மிக்க பண்புடன் ஒவ்வொரு மூலையில் நின்றனர். ஆம்! அங்கு வந்தவள் அந்த நாலு பெண்களின் தாயார். அவளின் பெயர் தான் தமிழ்: என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் அந்தக்கிழவி தமிழ் சொன்னாள்:—

“கனகரத்தினம் உண்மையாக திருவாளர் கந்தையாவினதும் அவரது பாரியாராகிய செல்லம்மாவினதும் புதல்வன். ஆனால் அவர் உங்கள் எல்லோரது புதல்வன் மாதிரி. இதற்காக ஒருவர் மீது ஒருவர் பொருமை கொண்டு அழிந்து விடாதீர்கள். இப்படிச் சொன்னதைக் கேட்ட நானும் அதை ஆமோதிப்பது போல் “ஆம்” என்று தலையசைத்தேன். ஆனால் என்ன ஆச்சரியம் அங்கு நின்ற அந்த ஐந்து பெண்களும் மறைந்துவிட்டார்கள்”.

ஆ! இப்போதுதான் எனக்குச் சுய நினைவு வந்தது. நான் மேலே சொன்ன சம்பவம் எனது கற்பனையில் உருவாகியதே. திருவாளர் க. கனகரத்தினம் இறந்த இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் அவரைப்பற்றியும் அவர் செய்த அரும்பெரும் தொண்டு களைப்பற்றியும் ஒரு சாய்வு நாற்காலியிலிருந்து சிந்தித்த போது தான் மேலே சொன்னவை என் கற்பனையில் எழுந்தன. நடந்த சம்பவம் கற்பனையான போதும், அதிலிருக்கும் திருவாளர் க. கனகரத்தினத்தைப்பற்றிய செய்திகள் அத்தனையும் உண்மையே!

K. S. ARULNANDHY, B.Sc.

Weep Lanka, Weep. One of thy great sons is no more. He was a brilliant set in gold, and that was his name too, Kanagaratnam. The resplendence of his luminous personality glowed in thy household and illuminated it for three quarters of a century, and it has at last been extinguished by the inscrutable and inexorable hand of Death.

It was my unusual pleasure, unwanted pride and rare privilege to have come into intimate contact with him in my youth by living together for nearly two years subject to his benevolent influence. Ever afterwards, he has been a revered friend to me as he must have been to many others, and, over and over again, I had taken delight in his genial presence, benefiting by his mature wisdom and experience and enjoying the feast of his reason and the flow of his soul.

His enchanting qualities of head and heart always attracted me, and this must have been true of every individual who had the fortune to know him. Service to others irrespective of their station in life, of their race, religion, caste or creed, was the dominant mode of his living even when, towards his end, he was afflicted by a painful ailment. He always had a cheer for everyone he met, gave counsel to all who sought it, and rendered help and guidance in various ways to those who needed them. The intimate enquiries, accompanied by the appropriate emotional expression, which he made from every person he happened to meet, as regards his personal matters as well as those of his family and relatives, always amazed me. This is an indication of his concern for those who came within the large orbit of his benign and active social life.

His intellectual qualities were no less prominent. Starting life at the bottom of the Clerical Service, he climbed rapidly and ultimately reached the cloud-capped height of Auditor-General by dint of his remarkable talents along with his devotion to duty and other praiseworthy character traits. But, for reasons best known only to the then dispensers of such high offices, he was denied what might have been considered was the appropriate reward of retiring as permanent Auditor-General, in which post he had acted for quite a long period. The use made of him in various committees, commissions and other selected bodies bears unmistakable evidence of recognition of his capabilities.

It is most difficult for a Government Officer, especially one who had held a high office, to change his attitudes to suit the career of a politician. But, the late Mr. Kanagaratnam was an

exceptional Government Officer in that he had, by virtue of his social interest actively maintained throughout, flexible disposition and intellect of high quality untarnished by pride and prejudice, made a success of his political career too.

It is indeed difficult for those who knew the late Mr. Kanagratnam to forget him, his cheerful and charming personality, and above all, his unique and exemplary way of life among us. He has, by his love for others illustrated the saint-poet Thiruvalluvar's famous maxim that 'those in whom Love resides not live for only themselves, whereas even the very bones of those who possess Love belong to others.'

The contemplation of the life of a great man, his thoughts, words and deeds, enables those who contemplate, and inspires them to live a good and great life themselves. A fitting memorial and a faithful biography will not only do him honour but also remind us of him for our own elevation. I earnestly hope that these will soon be accomplished facts.

DR. V. RAGHAVAN

The late Kanagaratnam was known to me for several years both as a friend and an official connected with the Ceylon Government. We came into touch with each other through the interest which he and his family keenly evinced in South Indian music and for some years we regularly met at the Annual Festival of the Madras Music Academy. Sri Kanagaratnam was also interested in different cultural activities to whose promotion he was always alive. Though from this distance I could not have a first hand knowledge of the extent of his work among the Tamil-speaking people of Ceylon, I was able to imagine how wide and important his activity was from the accounts I had from several mutual friends who happened to visit us here.

His passing away is a great loss to all those artistic, religious and cultural movements of the Tamils there whom I have always considered an integral part of the Island to whose enrichment they have, during the historical periods, as well as in the recent past, made outstanding contribution.

ஈழம் தந்த வேழம்

வீர. சிவசுப்பிரமணியம்

இலங்கையில் எங்கும் கூட்டுப்பிரார்த்தனை. அரகரா நமப் பார்வதி பதயே சிவநாம முழக்கம்.

இது பிறந்த தலம் கொழும்பு ஜிந்துப்பிட்ட டிய ஸ்ரீ சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில் .

கூட்டுப் பிரார்த்தனையின் முதல் திருக்கூட்டம் கனகரத்தின ஐயா தலைமையில் துவங்கியது. திருவருள் துணையால் கூட்டுப் பிரார்த்தனை எங்கும் பரவி நிற்கிறது.

இலங்கை முழுவதும் அதற்கு அப்பாலும் பரவ அன்னார் இலங்கை வானொலி மூலம் ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

அதே போலத்தான் திரு ஆதிரைத் திருவிழாக் காலங்களில் திருவெம்பாவைப் பாடல்களுக்கும் வானொலி மூலம் ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

குழந்தை உள்ளம். புன்முறுவல் பூத்த முகம். எடுத்த காரியத்தை நிறைவேற்றும் தீரம்.

காந்தி மகானின் அஸ்தி கொழும்பு வந்த போது அதற்குரிய மரியாதையோடு கொழும்பு நகரசபை மண்டபத்தில் இருக்க, கலனி கங்கை செல்ல, உற்றதுணை உடனிருந்து செய்தார்கள்.

காந்தி மகான் மறைந்த செய்தி கேட்டு உலகம் கலங்கிக் கண்ணீர் வடித்தது. ஐயா அவர்கள் வெள்ளவத்தையில் பிரார்த்தனைக் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்தார்கள். நெஞ்சருகி தாம் முதன் முதலில் காந்தியடிகளைக் கண்ட காட்சியை விவரித்து கண்ணீர் உதித்து அன்னாரது மாண்புகளைக் கூறியது இன்றும் கண்முன் நிற்கிறது.

விவேகானந்த சபையில் அன்னார் செய்த சேவைக்கு அளவு கூற இயலாது.

அங்கே ஆங்கிலத்தில் தான் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள் பாரதமும் இலங்கையும் விடுதலைப் பெறும் முன்னரே தமிழில் பேச ஆரம்பித்தார்கள். பின்னர் தமிழ்க் கூட்டங்களில், சமயக் கூட்டங்களில், நல்ல உணர்ச்சி நிறைந்த தமிழில், பெரும் சொல் பொழிந்தார்கள்.

பிறர் நலம் பேணும் பெரும்தகை. பிறர் முன்னுக்கு வர வேண்டும் உதவிகளை தாமே முன் வந்து செய்வார்கள்.

யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் சமயச் சொற்பணி செய்த ஒரு வருக்கு வருமானவரி போட்டு ஒரு அறிவிப்பு வந்தது. சொற்பணியாளரோ “திகைத்தல் தேற்ற வேண்டாவோ” “தளர்ந்தேன் அடியேன் தாங்கிக் கொள்ளே” “தன் கடன் அடியேனை தாங்குதல்” என்ற உணர்வோடு ஐயாவிடம் விண்ணப்பித்தார்கள்.

உடனே தொலைபேசி மூலம் வருமானவரி அலுவலரோடு தொடர்பு பூண்டார்கள். இருவரும் சந்தித்தனர். சொற்பணியாளர் நிலையை விளக்கினார்கள். அலுவலரைத் தம்வயப்படுத்தி வெற்றி ஈட்டினார்கள்.

சொற்பணியாளர் பூரிப்போடு ஐயா அவர்களுக்கு நன்றி கூறினார்.

என் போன்றார் பலர் சமய உலகில் உலவுகிறோம் என்றால் அதற்கு அவர்கள் காட்டிய பேருக்கத்திற்கும் ஆக்கத்திற்கும் எல்லையே கிடையாது.

திருச்செந்தூர் ஆண்டவனிடத்திலே அவர்களுக்குத் தனித்த பற்று.

குடும்பத்தோடு வந்திருந்து வழிபாடு செய்தார்கள். திருச்செந்தூரில் இரு கண்களும் இல்லாத ஆனால் அக ஒளி பெற்ற ஒரு அடியவர் பாடிய “கோலமா மஞ்ஞை” என்ற கந்த புராண பாட்டில் ஈடுபட்டார்கள் பலமுறை பாடக் கேட்டுச் சன்மானமும் வழங்கினார்கள்.

1956-ல் யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்குச் சொற்பணி வரும் பேறு பெற்றேன்.

தமது ஊராகிய வட்டுக்கோட்டையில் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். தாமே தலைமை ஏற்று அடியேனைப் பல வகையிலும் ஊக்கியதை என்றும் நினைந்து உய்வேன்.

வீட்டில் தங்கிய பொழுது தந்தை அன்பைப் பொழிந்தார்கள்.

பிறப்பவர் இறப்பது இயற்கை. சிலர் மறைவார்களே தவிர இறப்பதில்லை. சிலர் என்றும் வாழ்வார்கள்.

ஈழம் தந்த வேளமாகிய கனகரத்தினம் ஐயா அவர்கள் என்றென்றும் நமக்கு வழி காட்டுவார்கள். வாழ்க அன்னார் நல்நாமம்! ஓங்குக அவர்தம் புகழ்.

பெரியய்யா கனகரத்தினம்

கே. பி. ஹர்ன்

என் தந்தையாரை இழந்த போது எனக்கு எவ்வித உணர்ச்சி ஏற்பட்டதோ அதைப் போலவே இருந்தது. கனகரத்தினம் ஐயா மறைந்த செய்தியைக் கேட்டதும். சுமார் இருபது வருடங்களாகத்தான் எனக்கு அவரது நல்லுறவு என்றாலும் அவர் தமது அன்பாலும் பரிவாலும் எனக்கு இருநூறு வருடச் சொந்தக்காரர் போல் ஆகிவிட்டார்.

யுத்த காலத்திலே பாதுகாப்பு இலாகாவினால் ஏதோ ஒரு சிக்கல் ஏற்பட்டது. அவரிடம் சென்று தெரிவித்ததும். ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம் என்று ஆறுதல் கூறி, டெலிபோனில் உடன் யாருக்கோ பேசி அந்தச் சங்கடத்தை நீக்கிவிட்டார். பிறகு உபகாரம் செய்யவே அவர் வாழ்ந்தார். அதனால் தமக்கு எவ்வளவு தீங்கு ஏற்படுவதாக இருப்பினும் அதைப் பொருட்படுத்துவதில்லை.

ராணி மாளிகையிலே ஒரு தமிழர் வேலை பார்த்து வந்தார். ஏதோ ஒரு கஷ்டம் ஏற்பட்டு அவர் பயந்து இந்தியா சென்று விட்டார். உடன் அவரது உறவினர் கனகரத்தினமய்யாவிடம் சென்று முறையிடவே, அவர் அதைக் கவனித்து, சிக்கலைத் தீர்த்து அவரைத் திரும்பிவரும்படி செய்து அவரையும் அவரது குடும்பத்தையும் காத்தார். இன்று ஈழத்திலே பல குடும்பங்கள் ஐயாவை நன்றியுடன் போற்றுவதைப் பார்க்கலாம்.

கலைஞர்களுக்கும், கலை வளர்ச்சிக்கும் அவர் செய்த தொண்டு கொஞ்சமன்று. ஆடிட்டர் ஜெனரலாகவும், உதவி மந்திரியாகவும் அவர் இருந்த காலத்தில், இங்கு அவர் இல்லாத கலை நிகழ்ச்சிகளே இல்லை என்றும் கூறலாம். இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் கலைப்பாலம் அமைப்பதில் பெரிதும் ஈடுபட்ட பெரியார் அவர்.

இளம் கலைஞர்களுக்கு உபகாரச்சம்பளம் கொடுத்து சென்னை முதலிய இடங்களுக்கு அனுப்பி கலை விற்பன்னர்களாக்க அவர் உதவி மந்திரியாக இருக்கையில் போராடியதையும், ஆனால் மேலே இருந்தவர்கள் இதற்கு இடங்கொடாமல் தடுத்து வருவதையும், மிக மனவேதனையுடன் பன் முறை கூறியுள்ளார்.

முதல் முதல் கொழும்பிலே தியாகராஜா உற்சவத்தை வெற்றியுடன் நடத்த அவரே ஊக்கமளித்து உதவினார். ஜிந்துப் பிட்டி எனும் ஐயந்தி நகர் கோவிலிலே, இப்போது மதுரையில் மகா சந்நிதானமாக விளங்கும் திருப்பெருந்திரு சோமசுந்தர தேசிகர் ஆரம்பித்த கூட்டுப் பிரார்த்தனை முதல் கூட்டத்திற்கு எமது ஐயாவே தலைமை வகித்து ஆசிகூறி ஆதரவளித்தார். அன்று அவர் ஆரம்பித்து வைத்த இயக்கம், பல கோவில்களிலும் சென்ற 15 ஆண்டுகளாக வளர்ந்தே வந்திருக்கிறது. அக்கோவிலில் மாதத்தில் கடைசி ஞாயிற்று வாடுவோனி மூலம் கூட்டுப் பிரார்த்த

தனையை அஞ்சல் செய்யவும் வழி செய்தவர் இப்பெரியார்தான். ஒரு மணி நேர அஞ்சலை அரை மணியாகக் குறைக்க வேண்டுமென்றும், இந்த அஞ்சலியை நீக்கிவிட வேண்டுமென்றும் பல முறை ஆபத்துகள் ஏற்பட்டன. வாடுலி சைவசமய நிகழ்ச்சித் தலைவராக இருந்த இப்பெரியார் அவ்வித முயற்சிகளைத் தகர்த்து, கூட்டுப்பிரார்த்தனை இயக்கத்தைப் பாதுகாத்தார். மார்கழி திருவெம்பாவை அஞ்சலிக்கும் ஒழுங்கு செய்தார்கள்.

திருக்கேதீச்சரத்தின் திருப்பணிக்கு அடிகோலியவர்களில் முக்கியஸ்தர். சைவத்துக்கும், தமிழுக்கும் அவர் செய்துள்ள சேவைகள் கொஞ்சமன்று. தமக்கு உடல் நலம் குன்றிய காலத்தும் கூட ஐயந்தி நகர் கோவிலுக்கு அன்புடன் வந்து, மணி பாகவதரின் காலச்சேபத்தைக் கேட்டு இன்புற்று ஆசிகூறினர். ஈழத்தின் முதுபெருங்கிழாரான ஐயா அவர்கள் தமது அன்பாலும் பணியாலும் பலரது உள்ளத்திலும் கோவில் கொண்டிருக்கிறார்.

கட்சி அரசியலில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தாலும், யார் மீதும் அவருக்கு மனக்கசப்போ அல்லது வெறுப்போ கிடையாது. எதிராளியையும் அன்புடன் வரவேற்று, இன்முகம் காட்டிப் பேசுவார். எல்லாருக்கும் நல்லவரான அப்பெரியார் மாகாத்மா காந்தி அடிகளைப் பின் பற்றி தீண்டாமை ஒழிப்பு, ஆலயப்பிரவேசம் முதலிய சீர்திருத்தங்களுக்காகப் போராடி, தமது அரசியல் வாழ்வையுந் தியாகம் செய்தார்.

அவரது சுயசரித்திரத்தை வெளியிட வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு குறிப்புகள் எழுதி வைத்திருப்பதாகச் சொன்னார். அச்சரித்திரம் சீக்கிரத்தில் வெளியாகி, அப்பெரியாரின் வாழ்க்கை இங்கு மற்றவர்களுக்கும் வழிகாட்டியாகத் திகழவேண்டும்.

நான் கண்ட பெரி(ய) ஐயா

க. வயிரமுத்து

1927-ம் ஆண்டு தொடக்கம் கொழும்பு கோட்டடியில் நிறு வப்பட்ட கைப்பந்தாட்டச் சங்கத்தில் யான் ஓர் அங்கத்தவனாக இருந்த பொழுது நாங்கள் கொழும்பிலே நடைபெற்ற சுற்றுப் போட்டிகளிற் பங்கு பற்றித் திறம்பட வெற்றியீட்டினோம். 1930-ம் ஆண்டு ஓர் சனிக்கிழமை இரவு திரு கனகரத்தினம் ஐயா அவர்கள் நாங்கள் வெள்ளவத்தையிலே தங்கியிருந்த இல்லத் திற்கு எங்களுடன் கூடவிருந்த அவரின் சிநேகிதரைக் காண்பதற்கு வந்திருந்தார். நான் கொட்டஞ்சேனையில் ஓர் கைப்பந்தாட்ட போட்டியிற் பங்கு பற்றிவிட்டுத் திரும்பி வந்த போது அவரை நேரிற் சந்திக்கும் அரும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவ்வமயம் அந்த நண்பர் என்னை ஐயா அவர்கட்கு அறிமுகப் படுத்தினார். அவர் உடனே வெள்ளவத்தையிலேயே கட்டா யம் ஓர் கைப்பந்தாட்டச் சங்கம் ஒன்றை நிறுவவேண்டிய அவ சியத்தை மிக ஆர்வத்துடன் எடுத்துக் காட்டித் தம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்வதாகக் கூறி ஊக்கினார். உடனே இப்பணியைச் சிரமேற்கொண்டு அவ்வாண்டிலேயே வெள்ளவத் தையில் தமிழரின் கைப்பந்தாட்டச் சங்கத்தை ஆரம்பித்து ஐயா அவர்கள் காப்பாளராகவும் யான் கோஷ்டியில் முதல்வராகவும் (கப்டன்) கடமையாற்றினோம். இந்தச் சங்கத்தை நல்ல நிலைக்கு கொண்டுவருவதற்கு வேண்டிய உதவிகளை அவர் இடைவிடாது. புரிந்து வந்ததால் இந்த வெள்ளவத்தை சங்கத்தினர் 1931-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1939-ம் ஆண்டு வரையும் அதன் பின்ன ரும் சுற்றுப் போட்டியில் இலங்கையின் தென்பகுதி மாவட்ட வீரராகத் திகழ்ந்தனர். அன்றியும் அகில இலங்கை வீரராகவும் புகழீட்டினர். பின்னர் 1939-ல் இச்சங்கத்தைத் தாம் தலைவ ராக இருந்த வெள்ளவத்தை நாடக உடற் பயிற்சிச் சங்கத்துடன் அவர் இணைப்பித்தார். தொடக்கத்தில் இங்கும் கைப்பந்தாட் டப் பகுதிக்கு என்னையே முதல்வராக ஆக்கினார். பின்னர் தொடர்ந்து பத்தாண்டிற்கு மேலாக இச்சங்கத்தின் கௌரவ பொருளாளராக நான் கடமையாற்றிய காலம் முழுவதிலும் ஐயாவே தலைவராக இருந்தார். எங்கள் உறவு நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. இக்காலங்களில் இச்சங்கத்தின் துணைத் தலைவர்களுள் ஒருவராகவிருந்த பெரியார் காலஞ்சென்ற திரு மு. சு. திருவிளங் கம் அவர்களின் நெருங்கிய உறவும் ஏற்பட்டது. அக்காலங்களில் ஆண்டு தோறும் சிறந்த நாடகங்களை இலங்கையிற் பல மேடை களில் ஏற்றிய பெருமை இவ்விரு பெரியார்களுக்கும் உரியது. பின்னர் கொழும்பு விவேகானந்த சபை, கொழும்பு தமிழ்ச் சங் கம், கொழும்பு கதிர்காம தொண்டர் சபை முதலியவற்றிலே ஐயா அவர்கள் உயர்ந்த பதவிகள் வகித்து எங்களிற் சிலரை இச் சங்கங்களின் பணிகளிலும் மற்றும் பல பொதுச்சேவைகளிலும் தம் அந்தியகாலம் வரை ஈடுபடச் செய்து வெற்றியுங் கண்டார்.

1945-ம் ஆண்டிலே வெள்ளவத்தையில் இசைக்கலை மன்றத்தை நிறுவி அவர் தலைவராகவும் யான் பொதுச் செயலாளராகவும் நீண்ட காலமாகிய 18 வருடங்களுக்கு இருந்ததால் அவருடன் மிக நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புண்டாயிற்று.

இரண்டாம் உலகப்போரின் போது உணவு வழங்கற் பணிப் பாளராக ஐயா அவர்கள் செய்த அருஞ்சேவை அளப்பரியது. ஒவ்வொரு நாளும் 14 மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் அவர் கடமையாற்றியதுண்டு. அக்காலத்தில் முக்கிய உணவுப் பொருள்களுக்கு அனுமதிச் சீட்டுக்களைத் தன்னுடைய கைச்சாத்திட்டுக் கொடுத்தார். கேட்டவர்களுக்கு மறுக்காது தமது உடல் நலத்தையுப் பொருட்படுத்தாது, நீண்ட நேரங்களுக்கு ஆசனத்திலே அமர்ந்து அன்பான வார்த்தைகளால் அண்டிளேரை ஆதரித்து அவராற்றிய இவ்வரும் பெருந்தொண்டை மறக்கவே முடியாது. இவ்வித ஈடிணையற்ற பணிக்கே இறைவன் ஐயாவை, இவ்வுலகிலே தோற்றுவித்தார் என்று துணிவுடன் கூறமுடியும்.

இவ்வரிய தொண்டுகளைப் புரிந்த காலங்களில் நேர்மையை அணுவுளவேனும் பிசக விடாது கடைப்பிடித்தமையால் தாய் நாட்டிலும் சேய் நாட்டிலுமுள்ள பெரும்பாலான மக்களின் பாராட்டுக்களைப் போற்றத்தக்க முறையில் பெற்றார்.

வானொலித் தமிழ்ப் பகுதியை உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்த பெருமையும் ஐயாவிடே உரியது. பின்னர் கூட்டுப் பிரார்த்தனை இயக்கத்திற்கும் இலங்கை வானொலியில் திருவெம்பாவைப் பூசை, பாடல்கள், கூட்டுப்பிரார்த்தனைகள் பக்திப்பாடல்கள் முதலியவற்றைக் கிரமமாக அஞ்சல் செய்வதற்கும் அடிகோலியவரும் ஐயாவே. 1948-ல் மகாத்மா காந்தியின் அஸ்தியைக் கீரிமலைக் கடலிலே கரைப்பதையிட்டு அபிப்பிராய பேதங்கள் எழுந்தன. ஆனால், இதனால் மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் என்ற அடிப்படை நோக்கத்துடன் இக்கஷ்டமான பொறுப்பை பல நிபந்தனைகளுடன் ஏற்று சுற்றில் வெற்றிகரமாக முடித்து இலட்சக் கணக்கான மக்களின் மனப்பூர்வமான பாராட்டையும் பெற்றார். மகாத்மா காந்தியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளையேற்று அவைகளை மக்களிடையே பரப்புவதற்கும் அயராது உழைத்தார். அண்டிளேரைப் புன்முறுவலுடனும் முகமலர்ச்சியுடனும் ஆதரித்து அவரவர்க்கு வேண்டிய உதவிகளைப் பெரியவர் சிறியவரென்று பாராது, சாதி சமயம் பாராட்டாது நேர்மையுடன் நெடுங்காலம் பணிபுரிந்தார். சுருங்கக் கூறின் அவர் தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்த பெருந்தகையாளராவர்.

“சாது முருகதாசை” எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவரை அடிக்கடி இலங்கைக்கு வரவழைத்துச் சமயப் பணியில் ஈடுபடுத்திக் கூட்டுப்பிரார்த்தனை சிறந்தோங்கச் செய்தார். இச்சாதின் ஊக்கத்தால் முக்கியமாக எங்கள் பெண் குழந்தைகளுக்கு திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, பஜனைப் பாடல்கள் முதலியன ஒதும் முறையை இசைக்கலைமன்றத்தில் கற்பித்து இவர்களை இதில் தொடர்ந்து ஈடுபடச் செய்து இதனால் மக்கள் பயனடையும்படி ஊக்குவித்தார்.

எக்காலத்திலும் “மலையே வரினும் தலையே சுமப்பது” என்ற அரிய கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து பல அளப்பரிய பொதுநல சேவைகளிலே இளமைப்பருவம் தொட்டு ஈடுபட்டுக் கடமை யாற்றியதின் உண்மையை அறிந்த உற்ற நண்பர்கள் இவரைப் பற்றிப் பேசும்போது பெருமையுடன் பெரி(ய) ஐயா என்று அழைப்பார்கள். இனிமேல் இப்படியொருவரை யாம் அழைக்க முடியாது என்னும் உண்மையுணர்ந்து அல்லற்படுகின்றோம். அவருடைய இடத்தை நிரப்புவதற்கு ஒருவர் எங்கள் மத்தியில் இல்லையே என்று ஏங்குகின்றோம்.

சென்ற ஐம்பது ஆண்டுகளாக முத்தமிழாகிய இயல், இசை, நாடகத்துறைகளிலும் பொதுமக்களுக்குப் பயனளிக்கும் வண்ணம் மற்றும் பல்வேறு துறைகளிலும் அல்லும் பகலும் அயராது பணியாற்றிப் புகழீட்டிய இம்மகானின் பெயரால் ஆண்டு தோறும் சில மாணவர்களுக்கு இலவசக் கல்விகள் கற்பித்தற்கோ, பரிசில்கள் வழங்குதற்கோ ஒரு நிதியைச் சேர்த்தல் அவருக்கு செய்யும் கைம்மாறாகும் என்பது அடியேனின் அபிப்பிராயம். தமிழ்ப்பெருமக்கள் இதையேற்று ஊக்குவித்தால் மிக இலகுவிற்கைகூடத்தக்க தொண்டாகும்.

வாழ்க கனகரத்தினம் ஐயா அவர்கள் தொடங்கிய பல பணிகள்.

சாந்தி அடைக அவரின் ஆத்மா!

சாந்தி!

சாந்தி!!

சாந்தி!!!

L. A. KULATUNGAM

According to an old Chinese proverb "There are two perfectly good men, one dead and the other unborn." While we may not come across many 'perfectly' good men, has not our experience convinced us that there is a thousand times more goodness, wisdom and love than men imagine? In Mr. K. Kanagaratnam, whose death took place three weeks ago, we had a person who believed that man's glorious task in life was to be doing good, and translated that belief into action. To me, as to many others like me, he seemed to follow this advice of John Wesley: "Do all the good you can, in all the ways you can, to all the souls you can, in every place you can, with all the zeal you can, as long as ever you can." Service was the motto he held paramount in all his life. In whatever activity he was engaged in, he strove his hardest to be of real service, and countless were the people who benefited from it.

From the day he started to teach at the Vaddukoddai High School in 1910, after his education at Jaffna College, through his long career of 35 years as a Public Servant, later as a Member of Parliament and until his death he spent his life in serving people. The meteoric rise he had in the country's Public Service from a Class III Clerk in 1911 to a District Audit Examiner, the Chief Audit Examiner, the Chief Accountant of the Electrical Department, the Deputy Auditor-General, and finally to the Acting Auditor-General never turned his head nor effected his losing the common touch. These positions he attained by sheer dint of efficiency, ability, hard work, and integrity of character. And in these various capacities he was most popular because with his simplicity, humility, and genuine concern for his fellow-beings he was of the greatest service to them all. He had a word of sympathy and advice to all who went seeking his help. He would also do all he could to meet their needs or solve their problems. Whatever the question was—a humble clerk's personal or official difficulties, or of some person's family problems, or those of a body of officers—Mr. Kanagaratnam was there with his willing service. The Farewell Luncheon accorded to him by the Public Service in the Grand Oriental Hotel, Colombo, when he retired from his post of Acting Auditor-General in 1941, was a proof of the great regard and popularity he enjoyed during his long years of Government Service. Mr. E. W. Kannangara, the then Permanent Secretary to the Minister of Health, in toasting Mr. Kanagaratnam on that occasion called the gathering at the luncheon "the largest gathering I have seen at a farewell function to a Public Officer during the 30 years of my career." He added that that assembly—quite representative and large—was "without words full testimony to the high esteem and regard in which Mr. Kanagaratnam had been held both as a Government Servant and as a man."

In addition to the service Mr. Kanagaratnam gave his country as a Government Servant, he served it very faithfully and well during the last War as the Deputy Civil Defence Commissioner and Controller of Subsidiary Foodstuffs, and later as a Member of the first Parliament for five years. His seat in Parliament, which gave him a Junior Ministership of Education and for a period the Acting Ministership, was regarded by him not as source of personal advancement or glory, but as another opportunity to serve his people. It was due primarily to his efforts that the Moolai Hospital, the President of whose Board of Management he became in later years, was given by the Government an annual grant of Rs. 15,000/- and Victoria College a special vote of 5 lakhs of rupees for extension. The country also owes much to him for the service he rendered in various Commissions like those on Broadcasting, Omnibus Services, and Homeopathy. He also served in the Arts Council and the Board of Indigenous Medicine.

Moreover various other institutions and causes did enjoy his patronage and active support. Most important of them all were the cultural activities of the Tamils and the religious life of the Hindus. He was one of those active in the inauguration of the Tiruketheesvaram Restoration Society, and functioned at different times as the President of the Vivekananda Society and the Kathirgama Thondar Society. The Hindu Temporalities Ordinance is specially his handiwork. In this connection his espousal of the cause of the opening of the temples to the 'minority' Tamils antagonised a large number of people against him and even lost him his seat in Parliament. But that did not deter him from pursuing and propagating his right ideals. The service he rendered in the fostering of Tamil culture through resuscitating its drama and music is considerable. He was helped materially in this by his contacts with Tamil leaders and famed artistes of South India. He was responsible for bringing several of them to Ceylon. Without doubt Mr. Kanagaratnam drew great inspiration for his life and service from great Indian leaders like Mahatma Gandhi and Sir Annamalai Chettiar, and institutions like the Indian National Congress, Mahatma Gandhi's Ashram at Sevagram, Wardha, and Sri Arabindo Ashram at Pondichery. We do not want to forget that it was as a result of his invitation that the Fourth Madras Tamil Conference was held in Jaffna in 1950 ; nor that the Maha Sannithanam of Thiru Gnana Sampantha Madam, Madurai conferred the title of Arunkalai Pulavar on him in 1955.

A special word is due from me in grateful appreciation of what Mr. Kanagaratnam meant to Jaffna College. Without any fear of contradiction I may say it is difficult for the College to find another Old Boy to excel him in his depth of loyalty and anxiety to help it at all times. As a Vice-President of our Alumni Association at

Colombo for many years and as a member of our Board of Directors he has served the institution amply. Mr. Kanagaratnam incidentally was the first Hindu and the first Alumni Representative on the Board. But his service to the institution by way of immense active co-operation, encouragement and support given, sometimes sought and often unsought, to several teachers, students and administrators has been immeasurable. Two years ago when we decided to remain as a private, non-fee-levying institution, Mr. Kanagaratnam was foremost among our Alumni who helped us in our decision and later supported our stand. It was not easy for him to take that stand when most people around him wanted Jaffna College to become another State School. He believed along with us that it was a national service for at least some institutions like Jaffna College to continue as private schools. He was one of the enthusiastic members of our Welfare Committee. But for his illness he would have carried the begging bowl for us from door to door.

Mr. Kanagaratnam remained till his death a friend to all. His catholicity of mind naturally made him interested in, and concerned about, people of religions and races other than his own, like the Christians, the Buddhists, the Muslims and the Sinhalese. The present unhappy tensions due to the one religion, one language slogan of designing politicians were a source of the deepest sorrow to him. In 1956, when deep frustration and bitterness were caused among the Tamils when Sinhala was adopted as the only official language of the country, some of us as a result of a conference with some Sinhalese leaders, at the instance of the Jaffna Christian Union, wished to send a letter explaining the Tamil demands to our Sinhalese brethren in the South, Mr. Kanagaratnam supported us and led the signatories. This letter was translated into Sinhalese and copies of it were distributed in the South by the thousands by the Study Centre of the National Christian Council. We have reason to believe that they were received well. Mr. Kanagaratnam always stood for a Ceylon in which all races and religionists whose home it was would live in harmony with the freedom to develop their own distinctive culture and language.

புகழ்கொண்ட திரு கனகரத்தினத்தின் வாழ்வில் யான் கண்ட சில மு. வயிரவப்பிள்ளை

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக—அஃதிலார்
தோன்றலிற் தோன்றமை நன்று”.

என்ற தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவனார் திருவாக்குக் கமையத் தோன்றிப் புகழொடு வாழ்ந்து நின்றவர் திருவாளர் க. கனகரத்தினம் அவர்கள். சிலர் பிறக்கும் போதே பெரிய நிலையில் பிறந்து விடுகிறார்கள், சிலர் தம் பெருமுயற்சியால் பெரிய நிலையடைகிறார்கள், சிலர் மேல் வலிந்து பெரிய நிலை சுமத்தப் படுகின்றது என்ற கருத்துப்பட ஆங்கிலத்தில் ஒரு முது மொழியுண்டு. இதில் திரு கனகரத்தினம் அவர்கள் இரண்டாவது வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். தம் பெரு முயற்சியால் ஒரு உயர்ந்த நிலை யெய்தியவர்.

அவர் இயல்பாகவே விடாமுயற்சியும், புத்திக்கூர்மையும் அமையப்பெற்றவர். அதனால் தமது பதினெட்டாவது வயதிலே இயன்ற கல்வி கற்றுக்கொண்டு அரசாங்க சேவையில் சேர்வாராயினார். அது அக்காலத்தில் சிவில் சேவைக்கடுத்ததாய் மதிப்புப் பெற்றிருந்த கிளறிக்கல் சேவையாகும். அதில் கணக்குப் பரிசோதனைக்கந்தோரில் கடமையாற்றினார். அவருடைய புத்தி நுட்பமும் சொன்னயம், பொருணயம் பொருந்திய எழுத்துவன்மையும் புன்கிரிப்புக் குறையாத முக வசீகரமும் இன்சொலும், பதினாலு வருட சேவைக்குள்ளாக கிளறிக்கல் பதவியிலிருந்து அதிகாரம் வகிக்கும் பிரதம பரிசோதகர்ப் பதவிக்கு அவரை உயர்த்திவிட்டன. இங்ஙனம் சுருங்கிய காலத்தில் கிளறிக்கல் பதவியிலிருந்து முதன் முதல் இத்தகைய உயர்வுபெற்றவர் திரு கனகரத்தினம் ஆவர். இவரைப்போல் முன்னேறவேண்டுமென்று அச்சேவையிலிருந்த வல்லுனர் பலர் அவர் இருந்த கந்தோருக்கு மாற்றங்கேட்டு வருவாராயினரென்றால் அக்காலத்தில் அவர் எவ்வளவு புகழ்பெற்றிருந்தாரென்பது தெளிவாகும். அவரால் அவருடைய கந்தோருக்குமே பெருமை பெருகுவதாயிற்று. பின்னர் பன்னிராண்டுகள் மின்சாரப் பகுதியில் கணக்காளராயும், பிரதம கணக்காளராயும் கடமை புரிந்து மீண்டும் கணக்குப் பரிசோதனைக் கந்தோரில் துணை அதிபராகவும், தற்காலிக அதிபராகவும் ஏழு ஆண்டுகள் உத்தியோகம் வகித்து இளைப்பாறினார். அவருடைய பிற்காலப் பெருநிலைக்கு அரசாங்க சேவையிலிருந்து ஈட்டிய புகழும், மதிப்பும் பெருந்துணையாயின.

பொதுசன சேவையே தன் வாழ்க்கையின் இலட்சியம் என்ற கருத்துடையவராதலின் இளைப்பாறிய பின்னும் அரசியலிலும், பொதுக்கருமங்களிலும் ஈடுபடும் வாய்ப்புப் பெற்றார். பாராளுமன்ற பிரதிநிதியாயும், வித்தியாபகுதிப் பாராளுமன்றக் காரிய தரிசியாயும், சொற்ப காலம் கல்வி மந்திரியாயும் ஒரு வருடம் அரசாங்க கணக்குக் குழுவின் தலைவராயும் பதவி வகித்துப் பெரும் புகழ் கொண்டார். எவரும் அணுகிப் பழகக்கூடியதாய் “காட்சிக் கெளரியாய் கடுஞ்சொல்லனல்லாய்” வாழ்ந்தார். அதனால் அல்லற்பட்டோர்க்கு ஆறுதல் கூறியும் வில்லங்கத்துட்பட்டுப் புத்தி கேட்க வந்தோர்க்குப் புத்திமதி கூறியும் பலருடைய அன்புக்கும் ஆளானார். தமிழ் இசை வளர்ச்சிக்கும் சைவ சமய கலாச்சார முன்னேற்றத்திற்கும் அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் பல. இசைக்கலை மன்றத்தை வெள்ள வத்தையில் தாபித்து இந்நுண் கலையை வளர்க்க அயராது உழைத்தார். சமயத் தொண்டில் சிறந்த சேவை செய்து வரும் கொழும்பு விவேகானந்த சபையில் பொதுச் செயலாளராகவும் தலைவராகவும் நற்பணி புரிந்தது பலரும் அறிந்ததே. வெள்ள வத்தையில் எழுந்தருளியுள்ள மாணிக்கவியாகப் பெருமானது கோவிலில் வருடாவருடம் சிறப்புற நடந்து வரும் திருவெம்பாவைப் பூசைகள் இவரதும் இவர் நண்பர் சிரதும் பெரும் முயற்சியால் 1946-ம் ஆண்டு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதொண்டே.

இவருடைய முன்னேற்றத்துக்கு பல கருமங்களையும் ஒரே நேரத்தில் அவதானிக்கும் அபூர்வ ஆற்றலும் எதிலும் தளராத ஊக்கமும் பக்கபலமாயின. பிற்பகுதியில் இடையிடையே இருதயத் தொடர்பான நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த போதும் மனம் கலங்காது ஊக்கம் குறையாது எக்கருமங்களையும் கவனிக்கும் பேறு பெற்றிருந்தமை வியக்கத்தக்கது. இறக்குந் தறுவாயிலும் வந்து கண்டோர்க்குப் புத்தி கூறுவதிற் பின்னின்றிலார். உயிர் பிரிவதற்கு இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு முன் சைவமங்கையர் கழக வித்தியாலய முகாமைக்காரருடன் வித்தியாலயத்தின் சில கருமங்களைக் கேட்டு அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு தகுந்த வழிவகைகள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாரென்று முகாமைக்காரரிடமிருந்து அறிந்தேன். இவ்வித்தியாலயத்தை நடத்தும் கழகத்தில் இவர் பாரியார் உப தலைவியாகவும், மூத்தமகள் இணைச் செயலாளராகவும் தொண்டாற்றுவதற்கு இவர் நல்கிய பேராதரவு குறிப்பிடத்தக்கது. இவருடைய வாழ்க்கை முன்னேற்றம் ஓர் முன்மாதிரியாகவுள்ளது. இப்பெரியார் நிகழும் சுபகிருது வருடம் புரட்டாதிமாதம் 17-ம் திகதி புதன்கிழமை (3-10-62) பஞ்சமி திதியில் அநுட நட்சத்திரத்தில் தமது எழுபதாவது வயதில் பேராவியற்றுகையெய்தினார். அவருடைய ஆன்மா இறைவனடி சேர்ந்து சாந்தியடைவதாக.

தமிழ் விழா

ம. ப. பெரியசாமித்தூர்

திரு க. கனகரத்தினம் அவர்கள் காலமான செய்தி அறிந்து மிகவும் வருந்துகிறேன். அவர் எங்கள் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் உறுப்பினர்களுள் ஒருவராக இருந்து எங்களுக்குத் துணை புரிந்தார். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் நடத்தும் தமிழ் விழாவையாழ்ப்பாணத்தில் நடத்த எங்களை அழைத்து உற்சாகமூட்டியவர்களுள் அவரும் ஒருவராவார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த தமிழ் விழா மிகச் சிறப்பாக என்றும் மறக்க முடியாதவாறு அமைந்து இருந்தது. அந்த விழாவின் போது அவருடன் பழகும் வாய்ப்புப் பெற்றேன். சென்னைக்கு அவர் வரும் போதெல்லாம் சந்தித்து மகிழ்வேன். சிறந்த அன்பர்களில் ஒருவராகிய அவர் மறைந்து விட்டார். திரு கனகரத்தினம் அவர்களின் ஆன்மா சாந்தியடையுமாறு இறைவனைத் தொழுகின்றேன்.

ஈழத்துப் பெருமகன் திரு கனகரத்தினம் சேவை

ச. அம்பிகைபாகன்

திரு கனகரத்தினம் அவர்களின் மறைவால் நாட்டின் நலத் துக்காகப் பல துறைகளில் உழைத்த ஒரு பெருமகனை ஈழநாடு இழந்துவிட்டது. இவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்த காலத்திலும் அதில் இருந்து இளைப்பாறிய பின்னரும் நாட்டின் நலத்துக்காக உழைப்பதையே தமது குறிக்கோளாக கொண்டிருந்தார்கள்.

இவர்களின் அரசாங்க உத்தியோக வாழ்வு மிகவும் சிறப்புடையதாயும், இளைஞர்களுக்கெல்லாம் முன்மாதிரியாக விளங்கக் கூடியதாயும் காணப்படுகிறது. இவர்கள் 1911-ம் ஆண்டில், தமது பதினெட்டாவது வயதில் அரசாங்க லிகிதர் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து, அரசாங்கக் கணக்கு பரிசோதனைப் பகுதியில் ஒரு சாதாரண இலிகிதராகச் சேர்ந்தார். அந்தப் பகுதியிலேயே தமது உத்தியோக வாழ்க்கை முழுவதையும் கழித்ததோடு படிப்படியாக உத்தியோக உயர்வுபெற்று ஈற்றில் நாட்டின் தலைமைக் கணக்குப் பரிசோதகராகவும் கடமையாற்றினார். இப்படி இவர்கள் உயர்வு பெறுவதற்கு இவர்களின் அயராத உழைப்பும், அந்தக்காலத்து அரசியற் சூழ்நிலையும் உதவியாயிருந்தன.

திரு கனகரத்தினம் அவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகத்திற் சேர்ந்த காலத்தில் கொழும்பில் பல இலக்கிய கழகங்கள் செயலாற்றி வந்தன. இவற்றுள் பிரசித்திபெற்ற “டார்னி வீதிக் கழகத்தில்” இவர் அங்கத்தவராயிருந்து பல விவாதங்களிற் பங்குபற்றினார். இதோடு சிறந்த ஆங்கில நூல்களை வாசிப்பதில் தமது ஓய்வு நேரத்தைச் செலவழித்து வந்தார். இதனால் ஆங்கில மொழியில் திறமையோடு பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் கற்றுக் கொண்டார்.

அந்தக் காலத்தில் இலங்கையிற் குடியேற்ற ஆட்சிமுறை நடைமுறையிலிருந்தது. பிரதம அரசாங்க உத்தியோகத்த ரெல்லோரும் ஆங்கிலேயராகவிருந்தனர். தமக்குக் கீழ் வேலைபார்க்கும் திறமைசாலிகளை ஊக்கப்படுத்தி முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதில் ஆங்கிலேயர் சமர்த்தர். அவர்கள் சாதி சமய வேறுபாடுகளைப் பார்ப்பது கிடையாது. இப்படியான ஒரு சூழ்நிலை இருந்தபடியாற்றான் திரு கனகரத்தினம் போன்றவர்கள் முன்னுக்கு வர முடிந்தது.

யுத்தகாலத்தில் சேவை

இரண்டாவது உலக யுத்த காலத்தில் நமது நாட்டுக்குப் பல சோதனைகள் ஏற்பட்டன. இந்த நெருக்கடியான காலத்தில் உள் நாட்டுப் பாதுகாப்புக்குத் தலைவராக சேர் ஒலிவர் குணதிலகா நியமிக்கப்பட்டார். அவர் இப்பதவியிலிருந்து நாட்டுக்குப் பெரும் தொண்டாற்றினார். அந்தக் காலத்தில் தமக்கு உதவியாளராக திரு கனகரத்தினம் அவர்களை நியமித்தார். நாட்டுக்கு வேண்டிய உணவைச் சேகரித்து, மிகக் கடினமான அக்கடமைகளை இவர்கள் திறம்பட செய்து முடித்தார்கள்.

உத்தியோகத்திலிருந்து ஓய்வுபெறுதல்

அரசியலில் மாறுதல்கள் காரணமாக திரு கனகரத்தினமவர்கள் தமது உத்தியோகத்திலிருந்து 1946-ம் ஆண்டில் ஓய்வு பெற வேண்டி நேர்ந்தது. ஓய்வு பெற்றதும் திரு ஜி. ஜி. பொன்னம் பலம் தலைமையில் இயங்கி வந்த தமிழ்க் காங்கிரசில் சேர்ந்து அரசியலில் ஈடுபட்டார். தமிழ்க் காங்கிரசின் சார்பாக வட்டுக் கோட்டைத் தொகுதியில் போட்டியிட்டு அதில் வெற்றிபெற்றார். திரு பொன்னம்பலம் பெரிய சேனநாயக்காவின் மந்திரி சபையை சேரவே திரு கனகரத்தினமும் கல்விப் பகுதி உதவி மந்திரியானார். இப்பகுதியிலிருந்து கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பெரும் தொண்டாற்றினார். இந்தியாவில் நடந்த பல கல்வி மகாநாடுகளுக்கு இலங்கைப் பிரதிநிதியாகச் சென்றார். பெரிய நாயக்கன் பாளையத்தில் நடைபெற்ற ஆதாரக் கல்வி மகாநாட்டில் இவர்களை நான் சந்தித்தேன். அப்பொழுது இவர்களுக்கு கல்வி சம்பந்தமான விஷயங்களிலிருந்த ஆர்வத்தையறிந்தேன்.

இசைக்கலை வளர்ச்சிக்குத் தொண்டு

இவர்கள் அரசாங்க சேவையில் இருந்த காலந்தொட்டே இசைக்கலை வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு வந்தார்கள். தமது மூத்த மகளுக்கு சங்கீதத்தைத் திறம்படக் கற்பித்து வந்தார். பல பிள்ளைகள் சங்கீதம் கற்பதற்கு வசதி செய்யும் நோக்கத்தோடு கொழும்பில் ஓர் இசைக் கல்லூரியை ஆரம்பித்தார். இக் கல்லூரியின் சார்பில் திரு வி. வி. சடகோபன் போன்ற வித்துவான்களை அழைத்து பல கச்சேரிகளைச் செய்வித்தார். திருப்புகழ்மணி அவர்களை இலங்கைக்கு அழைத்த பெருமை திரு கனகரத்தினம் அவர்களையே சாரும். திரு கனகரத்தினம் அவர்களுக்கும், இசைக்கலைக்குமுள்ள தொடர்பைப்பற்றி கல்கி அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகிறார்கள்.

“இலங்கையில் உள்ள தமிழ்ப் பிரமுகர்களுள் ஸ்ரீ க. கனகரத்தினம் என்று ஒருவர் உள்ளார். இவர் இலங்கை அரசாங்கத்தில் பெரிய உத்தியோகம் வகித்தவர். சில காலத்துக்கு முன்பு உத்தியோகத்தை விட்டு விலகி அரசியலில் பிரவேசித்தார். இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் அங்கத்தினர் ஆனார். தற்சமயம் இலங்கை சர்க்கார் கல்வி பாராளுமன்ற காரியதரிசியாக இருந்து வருகிறார்.

தமிழிலும் தமிழிசையிலும் ஸ்ரீ கனகரத்தினம் கொண்டுள்ள பேரபிமானம் இவருக்கும் தமிழ் நாட்டுக்குமுள்ள சொந்தத்தை வளர்த்து வந்தது. சென்னையில் நடந்த முதலாவது தமிழிசை மகாநாட்டுக்கு வந்திருந்து கலந்து கொண்டார். பிறகு அநேகமாக ஒவ்வொரு ஆண்டின் இறுதியிலும் இவரை ஸெண்ட் மேரீஸ் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற தமிழிசைக் கச்சேரிகளில் கண்டிருக்கின்றேன். இவருடன் இவருடைய புதல்வியும் மருமகனும் கூடத் தவறாமல் வருவார்கள்''. (இலங்கையில் ஒரு வாரம்—பக்கம் 87—88).

தமிழ் விழா

யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் விழா நடப்பதற்கு மூலகாரணமாக இருந்தவர் திரு கனகரத்தினம் அவர்களே. கோயமுத்தூர் தமிழ் விழாவுக்குச் சென்றிருந்த இவர்கள் அடுத்த தமிழ் விழாவை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துமாறு அழைத்தார்கள். இதனாலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது இவ்விழாச் செலவுக்கு பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் சேர்த்துக் கொடுத்ததோடு விழாவுக்கேற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்வதில் முன்னணியில் நின்றார்கள். திரு கனகரத்தினமவர்கள் அந்தக் காலத்து அரசியல் வேற்றுமைகளை மறந்து திரு நடேசன் அவர்களை வர வேற்புச் சபைத் தலைவராக பிரேரித்தது ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

இந்து சமயச் சீர்திருத்தம்

இவர் தமது வாழ்நாள்முழுவதும் இந்து சமய முன்னேற்றத்தில் சிரத்தையுடையவராக இருந்தார். இதனாலேயே இந்து சமய விசாரணைச் சபைக்கு தலைவராக அரசாங்கம் நியமித்தது. இவ்விசாரணை நடைபெற்ற காலத்தில் மாற்றத்தை எதிர்த்த பலர் இவரைக் கடுமையாத் தாக்கினர். இதைப் பொருட்படுத்தாது இவர் தமது கடமையைச் செய்து வந்தார். தீண்டாமையை ஒழிப்பதில் இவர் கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்தார். காந்தியடிகள் தீண்டாமை நிலைக்குமாயின் இந்து சமயம் அழிந்து விடுமென்றும், இந்து சமயம் நிலைக்க வேண்டுமானால் தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்றும் கூறியுள்ளார். திரு கனகரத்தினமும் இதே கொள்கையுடையவராயிருந்தார்.

S. THILLIAR

The sudden death of Mr. K. Kanagaratnam, retired Auditor-General, has cast a veil of gloom over the members of his family, his relations, and friends.

Having joined the Public Service as a clerk in Class II of the Clerical Service he obtained speedy promotions on grounds of special merit and rose to the coveted position of Auditor-General.

He later contested the Vaddukoddai seat and was elected to the House of Representatives. He was also Parliamentary Secretary to the Minister of Education and acted for a short period as Minister of Education.

From the inception of his career in the Public Service till his death he dedicated his spare hours towards religious, social and cultural activities. He has also served in several committees, including the Public Accounts Committee. In short, he identified himself with every activity that called for his co-operation, guidance or leadership.

The activities in which he participated are too numerous to mention but the Vivekananda Society, the Saiva Mangayar Kalagam and the Dramatic Club of Wellawatte deserve special mention.

An able writer and an eloquent speaker, he captivated his audience and kept them spell-bound as his approach to a subject was characterised by orderly thoughts expressed in an orderly manner.

He was a person of genial disposition and affable manners and above all he was large-hearted. Everyone who approached him for any help or advice returned satisfied.

An ideal head of a Saivaite family, he has inspired the members of his household with all the characteristics essential for a happy, selfless and contented life.

His unassuming manner and child-like simplicity have won for him the esteem, affection and goodwill of all who came in contact with him regardless of caste, creed or colour. His charming manners tend to recall Oliver Goldsmith's words "His ready smile, a parent's warmth expressed."

During the latter part of his life, he devoted himself mostly to religious observances. He has also visited most of the universities and temples of India and his name is a household word not only in Ceylon, but also in South India.

During his visit to any institution or place, he left behind an indelible impression. When he visited Japan a few years ago, his conversation with the officials won for him a high appreciation of his versatility on subjects both political and religious.

His death is no doubt an irreparable loss to the members of his family, his relations, friends and acquaintances, but the fact that he has lived a full life should serve as a source of inspiration to them.

May his soul rest in peace.

க. கனகரத்தினக் காஞ்சி

அவ்வாயுர் கவிஞர் மு. செல்லையா

திடுக்கிட வைத்த செய்தி

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயி ரத்தறுபத் தோடிரண்டு
மேயா“அக்டோ பர்” மூன்று மேற்புதனால்—தூயகுண
“ஓடிற்றர்” மாண்டசெய்தி ஓடிற்றே! கேட்டசனம்
வாடிற்றே! கூடிற்று வந்து!

கூற்றுவன் சூழ்ச்சி

கட்டளைக் கவித்துறை

வாதித்துத் தன்னை மடக்கும் “பிறகற்றர்” மருகனென்றும்,
சோதித்து நோய்தவிர் “டாக்டர்” மகனென்றும், சூழ்ந்தறிந்து,
பேதித்த நோயென்றி யாரும் தெரியுமுன், பேரியமன்,
சாதித் தொருநொடிக் குள்ளே உயிர் கொண்டு தப்பினனே!

விண்ணக வாழ்வு மேலானதா?

நல்லொளி வீசும் நவமணி மக்களும்! நாயகியும்!
பல்புக லார்ந்த மருகரும்! நண்பரும்! பண்புதரும்
எல்லையில் சங்கமும்! ராசாங்க மேன்மையு! மீங்கிருக்க
அல்லலில் இன்பமெதை நாடி வான மடைந்தனனே!!

சிறந்த சமூக சேவையாளர்

சார்தரு சைவ நிலையங்கள்! செந்தமிழ்த் தாபனங்கள்!
பேர்தரு ராசவி சாரணை! தொண்டுசெய் பேரவைகள்!
சீர்தர ஓங்குற ஐயா புரிந்த திருப்பணிபோல்
ஆர்புரிந் தாரெங்கள் வாழ்வினி வித்துயர் ஆற்றறிதே!!

குன்றும் புகழ்க் குன்று

ஒன்றா உலகத் துயர்ந்த புகழன்றி ஒண்புவியிற்
பொன்றாது நிற்பதொன் றில்லெனும் வள்ளுவர் பொன்னுரையே
குன்றா தமைவுற வாழ்பெரியாரது கோதின முகம்
என்றாகும் காண்பதென் றந்தோ! பலர்சூழ்ந்திரங்கினரே!

மாண்ட பின்னும் வாழ்கின்றவர்

விருத்தம்

போற்றுமனை ராசலட்சு மிக்கோர் நேசன்!
 புகழ்பரவ ஊழியஞ்செய் கொழும்பு வாசன்!
 ஆற்றல்மிக அரசவினை புரிந்த ராசன்!
 அனைவரையும் வசப்படுத்தும் மந்த காசன்!
 தோற்றுபல சபை இயக்கும் தூய தர்சன்!
 தொல்லிலங்கை வாழுமக்கள் எவர்க்கும் பாசன்!
 மாற்றரிய மரணத்தா லிறந்தா னேனும்
 மதிக்குமெங்கள் நெஞ்சிலுயிர் வாழ்கின் றுனே!!

கலா விநோதம்

நாட்டினிலே இசை நடன வளர்ச்சிக் காக
 நலம்புரியும் மன்றமொன்றை முதலுண் டாக்கிக்
 கூட்டினிலே வாழ்கிளிபோன்ற மங்கை யர்க்குக்
 குன்றாத ஊக்கமுடன் பயிற்று வித்து
 வீட்டினிலும் வெளியூரி லுஞ்சி றந்த
 மேடைகளி லேற்றுவித்து விளங்க வைத்தோன்
 நாட்டமுடன் தாய்நாட்டின் இசைவல் லோரை
 நமக்குதவ அழைத்துவந்தும் நயஞ்செய்தானே.

அரசறிய வீற்றிருந்த அரிய வாழ்க்கை!
 மந்திரிமார்! தேசாதி பதியார்! மற்றும்
 மாண்புடைய பாராள்மன் றத்தோர்! ராஜ
 தந்திரிகள்! பிரபுக்கள்! சமயத் தொண்டர்!
 சால்புமிகு சங்கத்தோர்! நண்ப ரானோர்!
 இந்திரராம் கனக ரத்தினப் பெரியார் மாண்ட
 இருந்துயர்கேட் டிண்டிவந்து சூழ்ந்தே கண்ணீர்
 தந்திறுதி மரியாதை செலுத்தக் கண்டோர்
 தாமடைந்த துயரமது சாற்றப் போமோ!!

முனையிலே தெரிந்த வினையும் பயிர்

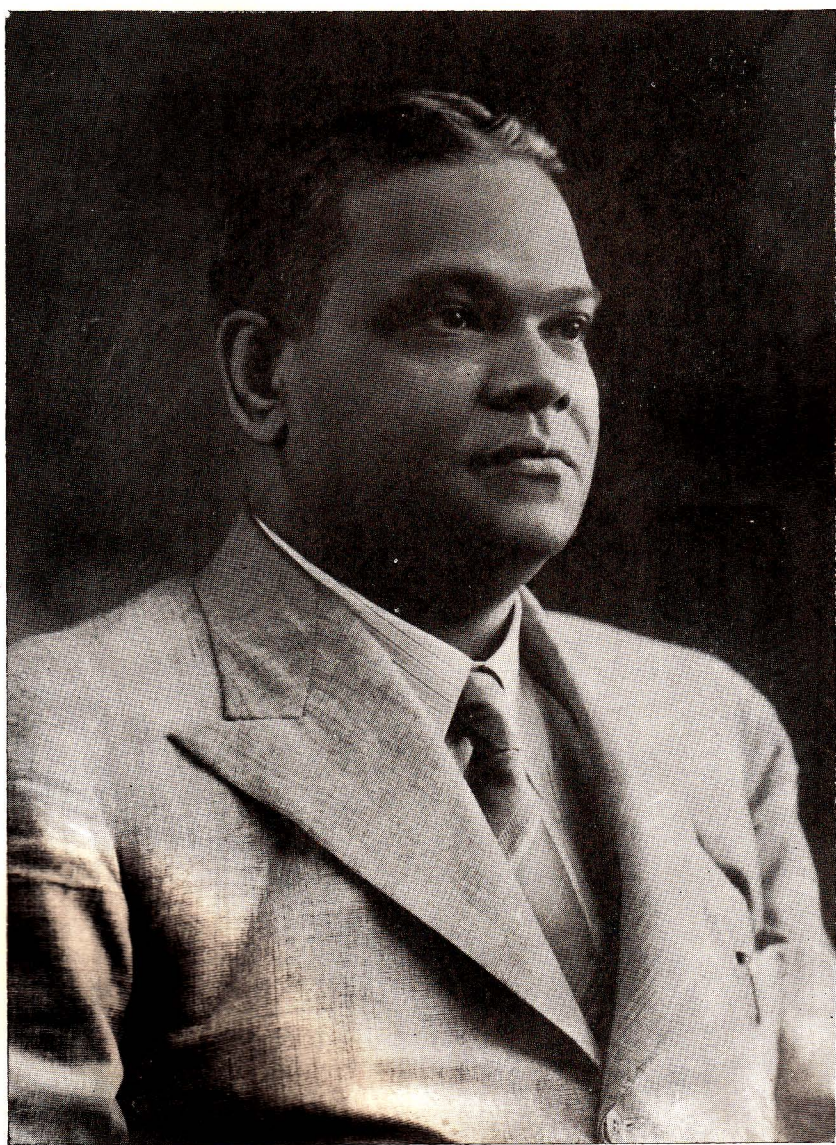
எழுதுவினை செய்சேவை முதற்றொ டங்கி
 ஏய்ந்தபல உத்யோக உயர்வை எய்திப்
 பழுதிலா “ஓடிற்றர் ஜெனற” லாகும்
 பதவிபெற்றே அரசாங்க மதிப்பை யுற்று,
 வழுவினாக் கடமை புரிந் திழைப்பே யாறி,
 வட்டுநகர்க் குறுப்பினராய் மன்றஞ் சேர்ந்து,
 கெழுதகுதிக் கல்விஉப அமைச்சரானார்!
 கீர்த்திமிகு கனகரத்தினம் கேடில் லாரே!!

ஸ்தாபனங்களை இயக்கியவர்

நந்துவிவே கானந்த சபையில்! மேன்மை
 நாடுகொழும் புத்தமிழ்ச்சங் கத்தில்! ஓசை
 வந்துரைக்கும் வாளுலிசே ரிந்து மார்க்கம்
 வளர்க்கின்ற ஆய்குழுவில்! மதிக்கும் மூளாய்
 அந்தமிலா மருத்துவசா லைச்சங் கத்தில்!
 அருங்கதிர்கா மத்தொண்டர் சபையில்! மேலாம்
 இந்துஅற நிலையவிசா ரணைச்ச பாவில்!
 இப்பெரியார் செய்பணிகள் இயம்பப் போமோ!!

தூய தொண்டு

கோவில்களில் மிருகபலி நீக்கு தற்கும்!
 கொடிதான தீண்டாமை போக்குதற்கும்!
 ஆவிதரு மாயுள்வே தக்கல் லூரி
 அமைப்புடைய சபை நன்மை ஆற்றுதற்கும்!
 நாவியலும் இசைநடனம் பரப்பு தற்கும்!
 நன்குதமிழ் விழாஈழம் நடப்பதற்கும்!
 சேவைபுரி கனகரத்தினச் செம்மை யாளர்,
 செயல்வீரஞ் சிறிதாமோ! செப்பவற் பாற்றோ!!

PARLIAMENTARY DEBATES

VOTE OF CONDOLENCE : MR. K. KANAGARATNAM

(The Hon. C. P. de Silva)

Mr. Speaker, it is with deep regret that I have to refer to the passing away of one of our former Members of Parliament, Mr. K. Kanagaratnam.

Mr. Kanagaratnam was the Member for Vaddukoddai in the First Parliament of Ceylon. Having had humble beginnings in life, he entered the Clerical Service in 1911, and rose very high in the Public Service, reaching the position of Deputy Auditor-General. He also acted in the post of Auditor-General on a few occasions.

After his retirement from Public Service he entered the political arena and gained distinction there too, contributing in no small measure in the field of education both as Parliamentary Secretary to the Minister of Education and as acting Minister of Education.

Mr. Kanagaratnam was an active member of the Tamil Congress, and he was returned as the Member for Vaddukoddai in 1947. Due to his distinguished career in the Public Service he was able to contribute much towards the welfare of the people and to social and cultural activities. I should in particular refer to the esteemed services he rendered to the building up of a new Lanka both as a Member of the Bus Commission and the Ayurvedic Committee. He was very polite towards his Parliamentary Colleagues, very sincere in his convictions, and he had always a balanced and dispassionate contribution to make in the Parliamentary debates in which he participated. He was one who rose to high positions in the hard way and he always had the human touch and showed forbearance in all his dealings whether as a high official in Government or as a Member of this House.

I have to request you, Mr. Speaker, to direct the Clerk of the House to send a copy of these proceedings to the Members of the bereaved family, to convey to them how deeply we sympathize with them in their sad loss, which also is an irreparable loss to all of us in this House. It may also be brought to their notice that we are very grateful for all services rendered by the late Mr. Kanagaratnam towards the building up of a new nation.

(Mr. J. R. Jayewardene)

Permit me to speak a few words in support of the remarks made by the Hon. Leader of the House. Mr. K. Kanagaratnam, after 35 years of Public Service, having joined as a clerk, retired in

1946 as Acting Auditor-General. After that he became a Member of the First Parliament and was a Colleague of ours in this House. He was a very conscientious Member not only to the electorate but also in regard to the duties appertaining to this House. After that, he was for a short time a Member of the Cabinet with us and we could not find a more loyal Colleague. We regret, therefore, that a very distinguished public servant, a conscientious Member of Parliament, and a loyal Colleague should have departed from us.

I associate myself with the Hon. Leader of the House in the remarks that he made.

(**Dr. E. M. V. Naganathan**—*Nallur*)

On behalf of the Ilankai Tamil Arasu Katchi, I associate myself fully with the words expressed by the Hon. Leader of the House and the Hon. the First Member for Colombo South (Mr. J. R. Jayewardene).

Mr. Kanagaratnam was personally known to me. I was his medical adviser and the doctor of his family for many years. I, therefore, knew him both officially and personally. He was a clerk in the Clerical Service and rose from the ranks to the high position of Acting Auditor-General after 35 years by dint of hard work, attention to duty and excellence of character. He had a very large family and perhaps that was the reason why he treated all the junior members of his staff, clerks, junior officers, peons and others like a patriarch. He looked after them and was not only concerned about their office work but also about their homes and about their family troubles as well. On many an occasion he has asked me to give medical attention to some poor clerk's or peon's child.

Later on during the war years, he became one of the Deputy Civil Defence Commissioners and he was in charge of food supply. He did that work very efficiently and there again his human touch was always evident. Secondly, at the end of his official career, he joined the ranks of the Tamil Congress, of which I was then the General Secretary. In the party too, he brought all his enthusiasm and his patriarchal qualities to bear. At the first Parliamentary Elections of 1947, he contested Vaddukoddai and won that seat brilliantly, all the other seven candidates losing their deposits.

In Parliament he was a very conscientious Member. After some time he joined the Government along with Mr. G. G. Ponnambalam, and we parted political company. But he was a very good

friend and a very charming companion to us all. Even after his defeat at the next elections, he continued to take a very lively interest in his constituency and in Jaffna and in other parts, and was always a friend and helper of junior officers of Government departments. I wish on behalf of my party to express to the members of his family our very deep sympathy and to pay a tribute to him for the services he rendered to this country. We wish that you would convey the same to the members of his family.

(Mr. R. Singleton-Salmon—Appointed Member)

As one of the few remaining Members of the First Parliament, I would like to add my tribute to the memory of the late Mr. Kanagaratnam. He was beloved by all of us and we hold his memory close to our heart. I would like to add my tribute to those already paid.

(Mr. W. Dahanayake)

Permit me to add a few words to the many tributes that have been paid to the late Mr. K. Kanagaratnam. I remember the time when he was in the Auditor-General's Department. As Members of the State Council at that time, we had often to refer to the work of the Auditor-General's Department and it was a pleasure to have been able to say at that time that the work of the Auditor-General's Department was up to the mark. The late Mr. Kanagaratnam was a very devoted public servant. He never left work undone. He was most exemplary as a public servant.

Later on I had the pleasure of meeting him as a Member of the First Parliament, and I remember the time when he was for a short period the Acting Minister of Education. At that time he went round the country listening to the grievances of many teachers, and he brought to bear on his work the same devotion that had been the hallmark of his character as a public servant. I feel sorry that he is no more with us, and I wish to associate myself with the remarks that have been made by the other hon. Members.

(Mr. M. Sivasithamparam—Uduppidi)

Mr. K. Kanagaratnam was a public servant for 35 years and, during that period, nobody would have been able to say anything wrong about him. He did not get the highest plums of office of the Public Service, but that did not make him bitter. He switched on to the service of the people and became a Member of the First Parliament. As a Member of Parliament he was a very conscientious person, and he served his electorate and the rest

of the people in the best way he could. After he retired from politics, he devoted his life to the development of co-operative work in Jaffna, and he was a respected member of the co-operative community in Jaffna. I wish to add to the sentiments that have already been expressed in memory of the late Mr. K. Kanagaratnam.

(Mr. Speaker)

I wish to associate myself with the sentiments expressed on both sides of the House in regard to the death of Mr. K. Kanagaratnam, ex-Member of Parliament. I shall request the Clerk of the House to make a minute of the proceedings of the Meeting and send a copy thereof to the members of the bereaved family.

PARLIAMENTARY DEBATES

Extract from the Hansard

Maiden Speech of Mr. K. Kanagaratnam M.P. for Vaddukoddai

Mr. Kanagaratnam : Mr. Speaker, I am glad that I follow the hon. Member for Kayts who represents a part of that Constituency which was formerly represented by your distinguished predecessor, and a part of which is represented by me, under the constituency of Vaddukoddai. It is a happy coincidence for me that after years of muzzled life in the Public Service I should be privileged to make my first speech in this distinguished House on a subject which has been dearest to me during the whole period of my life—I refer to the independence of this country. I remember, Sir, years partaking along with my hon. Friends, the Hon. Minister of Commerce and Trade, the Hon. Minister of Posts and Telecommunication and the Hon. Minister of Labour and Social Services, in debating societies where we used to freely discuss problems affecting our country, particularly the freedom of this country.

At that time, I remember, the Indian struggle for freedom was foremost, and 30 years ago, out of a desire to see how that country would evolve its future, I had the privilege of attending the Annual Session of the Indian National Congress in Calcutta in 1917 presided over by the late Mrs. Annie Besant. Emboldened by this desire to see our country too similarly launch out on a struggle to gain independence, I watched with great interest, even from the fettered atmosphere of a Government office, the progress that was being made in this country towards freedom.

I remember, during the time of the Colonial Government, in the Public Service to which I belonged, there was no opportunity provided for Ceylonese to rise to the higher services under Government. I also remember the time when such distinguished and brilliant men like the late Sir Ponnambalam Arunachalam or Dr. Paul Peiris, were not considered good enough to hold even the post of a Government Agent. But with the introduction of the Donoughmore Constitution in 1931, which marked the first stage towards the freedom of this country, the elected representatives of the former State Council were given a larger share in the administration of this country, and it should be said to the credit of the Hon. Prime Minister, who was then holding the post of Minister of Agriculture and Lands, that it was due to his endeavours that the door was thrown open for the appointment of the people of this country—I particularly refer to the Irrigation and the Survey Departments, which practically barred their doors to

Ceylonese to higher appointments. Since that time the Public Services have been almost Ceylonized, and achievement which is mainly due to the efforts of the elected representatives of the former State Council.

I was also watching the struggle for freedom in the political life of this country.

Mr. Speaker: If the hon. Member is coming on to a new point we will adjourn now for dinner.

Mr. Kanagaratnam : Yes, Sir, I am coming to a new point.

Mr. Speaker : The sitting is suspended until 9 p.m.

(Sitting accordingly suspended until 9 p.m. and then resumed).

Mr. Kanagaratnam : When we adjourned, Sir, I was referring to the Public Services, and the large concessions which this House, since the introduction of the Donoughmore Constitution, have secured for the people of this country.

I now come to the political and economic freedom for which our Leaders, most of whom as the Prime Minister said have gone to lands beyond, have fought hard, and it is very pleasing that in this very House which has just begun to function under the Soulbury Constitution we have leaders of this country who have made many sacrifices during the last sixteen years and secured for us a large measure of freedom. And frankly and sincerely I pay my tribute to the Hon. Prime Minister who has had a large share in this struggle.

But at the same time, I say that since World War I tremendous changes have taken place in various countries, and various movements came into being. People's right were being recognized by those in power, and whatever the political ideologies of these various groups of people may be, I should say that in addition to the struggle launched by our leaders, the pace of freedom which we are going to achieve in time has been accelerated by the existence of the various political parties in this Island. I will not hesitate to say that to a great extent the various organizations which are represented on this side of the House have contributed largely to the attainment of the freedom or the independence which we are going to get very soon. This Independence or Dominion Status or freedom, by whatever name you call it, is being given to us hardly before we have settled down after sixteen years to work under the new Soulbury Constitution. It has been argued that this independence has been obtained as a result of the fight put up by those

who are on the Government side today. On the other hand, some of us on this side feel that as a result of the great forces that are working today in the world after the second war there was no option for Great Britain but to grant this freedom. Smaller countries, much less advanced countries than Ceylon are fighting for independence today, and in most cases they have already secured independence without any reservations whatsoever. Today since we should get similar freedom as the freedom given to India and Burma, and as the freedom given to this country should not be subjected to any agreement or reservations, we in this House are fighting over the many limitations which have been placed on the independence referred to in this Motion.

It has been stated that although the words "Dominion Status" have not been expressly stated in the Bill, and no definite, unequivocal statement included in the Bill, this country is really getting full freedom, full independence. But I say that the independence which has been granted today is not of much value. The hon. Appointed Member (Mr. Gratiaen) in a most unbiassed speech, while paying a tribute to the great services rendered to this country by those who have secured this independence, deplored the fact that no specific mention has been made in the Bill with regard to the precise form and nature of the independence given to this country. I do not for a moment question the good intentions or the good faith of Great Britain in granting this independence at this stage of our development. But what I do say is that without giving any room whatsoever for lawyers or constitutional authorities to say that there are many ambiguities in the Bill to prevent complete freedom, the position should be clarified in the Bill, or a declaration to that effect should be made by those who are responsible in Great Britain for granting this independence on behalf of that country. After the last war the way in which rights are exercised by many countries which are intimately connected with Great Britain, either as subject countries or as Dominion countries and the way in which steps are being taken to clarify their position, make me feel that in the interest of this country now and in the future it is very desirable that if the people are called upon to rejoice over this great freedom which we are securing today after many years of subjection, there should be no matters of doubt arising out of this concession.

We know that after the first war the League of Nations was established. It made many decisions, and perhaps in many cases they were implemented. But the countries which were a party to this League of Nations disputed their decisions in a great many cases, and this League which was supposed to bring peace and goodwill among all the countries that had been previously involved in war, was not able to secure that peace and happiness to the

countries which were concerned with its decisions. Even today, soon after the termination of the second war, in order to secure mutual assistance from the various countries, both in Europe and America and Asia, they have by mutual agreement set up what is called the United Nations Organization, representing many countries which are exercising the right of freedom. And we have seen during the last one year or so since this Organization was set up, what tremendous difficulties they are experiencing in settling disputes among the various countries in the first place, and in the second place, in implementing their decisions. We have no legal rights, and today as things stand in the world, I am certain that nothing but war would be resorted to secure the freedom and independence of countries which otherwise have a legitimate claim to such freedom.

The Hon. Prime Minister in his very able and detailed speech clearly stated to us that in order to enjoy that freedom which is being given to us today, this country must have some allies to make its Defence permanent and secure. Nobody will question the statement of the Hon. Prime Minister. We are a small country with no resources in order to build up our own army, navy and air force. Our food supplies come to us from outside. We must have the means of transporting them to this country, and in times of difficulty we must have a powerful ally to come to our aid. And if we look for any country in this world who can with goodwill stand by us, it is Great Britain. Whether they are going to use Ceylon as a strategic point or not, Great Britain is perhaps the only country which, until we develop ourselves from the point of view of resources, should be with us. But I submit that Great Britain has great obligations to perform by Ceylon. First, in recognition of the great services this country has rendered to Britain during the time of war in producing their most essential requirement for the successful prosecution of the war, Great Britain should have extended its hand of fellowship, should have granted us complete independence, and then asked for a mutual treaty in the interests of this country and Great Britain.

It is on that point that we differ. Today, even on the eve of freedom, we are not on the same footing, although Great Britain may feel that she has given us complete freedom.

The view I have expressed is shared not merely by those on this side of the House, but also, I find, by my two hon. Friends the Member for Vavuniya and the Member for Mannar who are now in the Cabinet. I remember reading the manifesto issued by the hon. Member for Vavuniya, now Minister of Commerce and Trade. He gave a definite pledge to his constituents that he would safeguard the rights of Ceylon in the matter of the air and naval bases. Going

through my papers I find that the Minister for Posts and Telecommunication in a memorable and valiant speech delivered at Jaffna at a public reception given to Mr. G. G. Ponnambalam—

The Hon. Mr. R. S. S. Gunawardena : Your Fuehrer is not here !

Mr. Kanagaratnam : The Minister of Posts and Telecommunication made this statement on that occasion.

“I do not want the British to hold any power in this country. I have held this view all my life. I was trained by English school masters and from them I imbibed the ideals which led to that view. I want the British to surrender all power immediately.”

Then Sir, he continued :

“I am afraid that your great leader”

He was referring to the Member for Jaffna, the Presiden of the All-Ceylon Tamil Congress—

“I am afraid that your leader and I do not see eye to eye on certain questions, but I have absolute confidence in the Sinhalese masses The British should surrender all power immediately at any cost, and no British soldier as such should remain on the soil of Lanka. The British should agree that in no circumstances will they land a single soldier or sailor, except on the invitation of our Government for the sole purpose of repelling an aggression.”

That, Sir, is the view we on this side of the House also hold. We want undiluted, unfettered, freedom for this country.

Years ago, before this country became subject to foreign rule, there were absolute monarchs. We were ruled by Kings, and now, after we had rendered valuable services to the British during an eventful period in British history—I refer to the last war—the least we can ask is that Ceylon should be treated on an equal footing with India and Burma.

If Ceylon were given freedom, on her own merits, I am perfectly certain that Ceylon, solely in her own interest, would not hesitate to enter into a treaty with Great Britain, after Ceylon had been admitted as an equal partner with Britain in the mutual interest of the two countries.

Sir, my heart used to throb with yearning for complete freedom when I used to listen to speeches delivered by leaders of this country, including the Prime Minister. Those were the days when the Prime Minister spoke like a true patriot. Today, with the passing of years, perhaps his vigour and fervour in the cause of national freedom have begun to wane. He has fallen into a trap set by the British people and he has entered into an agreement which was never meant to see the light of day before it was signed.

Today, with the larger powers conferred on the people of this country, when the Membership of this House itself has been widened to embrace every shade of opinion in this country, one would have thought that any agreement or understanding of such significance and importance, would have been first placed before this House of Representatives of the people of Ceylon.

If only that had been done, if the valuable advice of the people who represent all classes and races in this Island had been obtained, all these difficulties and doubts would have been resolved. I am proud of the Members of this House. They include lawyers and jurists, and men who can speak with authority on constitutional matters and on forms of Government. If only this House had been taken into the confidence of the Prime Minister and his Cabinet, all our doubts and misgivings would have been cleared, for the betterment of our country.

Mr. Abeywickrama : What about 50-50 ?

Mr. Kanagaratnam : That would have been the most logical way to solve problems affecting the interest of the country. These problems would have been satisfactorily solved.

The Hon. Mr. R. S. S. Gunawardena : What about the proposal to have a Cabinet presided over by the Governor ?

Dr. Perera : Why not get up and speak ?

Mr. Kanagaratnam : Both the elders and the younger Members on the Government Benches have made some very unfair and uncomplimentary references to those on this side of the House, particularly to those younger Members who have expressed their view without fear or favour. May I remind Members on the other side that the younger generation of Members have been sent to this House, perhaps in preference to others more senior and mature, because they belong to a new world, because they hold new ideas, because they have sacrificed themselves in the service of their country.

Whether we agree or disagree in these matters of vital interest to the country, we must give credit to the Members who belong to the three different political groups on this side of the House. We may not see eye to eye with them, but I admire them, particularly the younger Member in those groups, for the manner in which they have placed their views before this House. They have acquitted themselves most creditably and shown to us that they are animated by the best of intentions.

After all, Sir, whether we are on this or that side of the House, we are all here to work for the good of our common motherland. For my part, I give the House the definite assurance that any measure brought up in this House which will serve the best interests of the country, irrespective of class, race or creed, will receive my full support. I shall render every assistance in the administration of the country. I have no doubt that those on that side of the House will also render service in that same spirit, and I trust that we shall all work in harmony for the common good of the country.

I thank the House.

FIRST APPROPRIATION BILL OF THE FIRST PARLIAMENT

Vol. I. 1947-48—9-12-47

(*Hansard Pages 995-1020*)

Mr. K. Kanagaratnam (*Vaddukoddai*) : Mr. Speaker, Sir, I rise to make a few observations on the Budget proposals presented to this House by the Minister of Finance.

It is not necessary for me to say anything about the manner in which these proposals have been presented to this House. Members both on the Government as well as the Opposition Benches, have paid eloquent tributes which are richly deserved by the Minister of Finance. I have no doubt that in the National Government of this Country he will emulate his predecessor in office, who did a great deal for this country, and initiated several schemes which have contributed greatly to the present satisfactory financial position of the country.

I shall confine myself to certain aspects of these Budget proposals on which I can usefully speak with the background of my experience in Government Service. The Department in which I served has, to some extent, been treated as an Opposition in its relation to the large number of Departments whose accounts it was the duty of that Department to examine and report upon.

We have been talking here during the last three days in terms of high finance. A survey of our financial position in relation to world economy was rightly made by the Minister of Finance, and I am glad that on the eve of self-government for this country we are asked to take stock of our position, so that when the new Government or administration is ushered in, the people would know whether under the new dispensation we are starting with a credit, or a debit, balance.

We have heard a good deal about our Sterling balances and about our investments both in England and in India. We were told that we have about Rs. 889,000,000 invested in Sterling and Rupee securities. A bald statement like that will not help us to know what the real position is. Some of the Members here, and a good many people outside this House, may not know what sum actually belongs to the Government, or what the actual assets of the Government will be when it starts on the road to self-government.

To put it briefly, all the funds that the Government can call its own are the following :—

According to the accounts of the Deputy Financial Secretary for the financial year 1945-46 we have Rs. 10,000,000 in a General Reserve Fund, and another Rs. 193,000,000 in our National Development Reserve Fund.

According to the recent figures published, showing the accounts of the Island for the first half of 1946-47, I find that against an estimated revenue of Rs. 352,000,000, during the first six months we have received Rs. 188,000,000 and against an estimated expenditure of Rs. 349,000,000, we have spent Rs. 165,000,000, so that working on the basis of that half year, our surplus for the half year will be roughly Rs. 32,000,000, and on that basis, for the entire financial year, 1946-47 our estimated surplus might be in the neighbourhood of Rs. 70,000,000.

The position therefore is that today, after the close of the last financial year, we shall have, roughly, about Rs. 300,000,000, or a little less,—which is all the money that actually belongs to the Ceylon Government. The remainder of our Sterling and Rupee investments and securities represent money which this Government has invested on behalf of a large number of depositors, either banks, corporations or institutions.

And as the Hon. Minister of Finance rightly pointed out in his speech, we are faced with the question of how to meet the big deficit of almost Rs. 123,000,000 on account of food, and this estimate of Rs. 123,000,000 deficit is at the end of a five year period during which we were subsidizing the purchase of foodstuffs on account of the great crisis created by the war. Today, according to the forecast of the Hon. Minister of Finance, the deficit for the current year will be at the rate of Rs. 10,000,000 a month and, at the end of the year, roughly Rs. 275,000,000.

I wish to put it in very simple words so that hon. Members of this House might understand. We are talking in terms of large investments in England for which we propose to send a deputation. We have to find out how much of that can be cleared. To begin with, if the new self-Government begins in February or March, within five months after its operation, at the end of September, 1948, we shall be scratched in our financial position. About that time we shall have Rs. 300,000,000, roughly on the debit side and Rs. 300,000,000 on the credit side which has been accumulated for a specific purpose.

With regard to this National Development Reserve Fund, I might say straightway that by a Resolution of the State Council Rs. 300,000,000 was set apart from the Surplus Fund at September 30, 1943, as a reserve for purposes of reconstruction and development. Another sum of Rs. 40,000,000 was transferred to this reserve fund from the Surplus Fund on September 30, 1944, pending sanction by Resolution of the State Council, and after that the balance money was transferred to this Fund making in all Rs. 193,000,000.

Now, Sir, according to the strict terms of the Resolution of the old State Council, this money cannot be utilised for the purchase of food. It was specifically earmarked for further national development. I am sure we must now carefully examine the position with regard to our debt of Rs. 125,000,000 today which will be Rs. 250,000,000, roughly, at the end of the current financial year. The history of the subsidies is well known to all of us.

In 1942 when we were faced with the last great war, in spite of what the Hon. Minister of Agriculture and Lands has stated to us of our criminal neglect—I do not put that blame on the new Council which was constituted under the Donoughmore Constitution—as a result of an accumulated criminal neglect since the time we were under foreign rule for the last 125 years, we had been looking for our food from outside this country.

Sir, today in the political upheaval of the world each country, which was importing its foodstuffs in order to subsist, was found to be deficient in its own food situation. India from where we got practically all our foodstuffs—coriander and other things, which we can very well cultivate in this land—is today on the verge of starvation and the food rations are being cut there. In the present situation in which we are placed we are going outside for help in the matter of food. I am glad that the Hon. Minister of Agriculture and Lands will re-survey the whole situation and make every attempt to bring under cultivation the rest of the land referred to in the able speech of the Hon. Minister of Finance.

At the outset owing to the nearness of Ceylon to Australia we were in the unique position of getting flour at a very cheap rate. We had to go for rice to far off places like Egypt and Brazil ; but we got flour and sugar from the nearest countries through fortuitous circumstances leaving us a very good margin of profit at the start. So that, during the first three years, we were able to tide over the losses which we were incurring over the subsidy on rice.

I say, Sir, that if rice was not subsidised, the position of the poor people in this country would have been most perilous, and I shall propose, later on in the course of my remarks, that until we are in a position to feed them with a sufficient quantity of rice we should take every step to see that every grain that comes into this Island and every grain that is produced in this Island is equitably distributed so that the ordinary people, who have no direct connection with the administrative machinery of distribution, might get their due share.

May I earnestly and seriously ask this House to consider this question as to what we propose to do with regard to this loss which stands at Rs. 125,000,000 today and which will stand in another few months, at roughly, Rs. 300,000,000, and whether we propose to examine all the proposals contained in this Budget against the revenue anticipated during the year without making any allowance whatsoever to write off these losses today when we are positive that there is absolutely no chance whatsoever of our retrieving any part of those losses even next year or the year after next until the world situation settles down and the day comes when the accumulated losses will be beyond settlement by this country even under self-government ?

I find on page 239 of the Budget proposals, under the Commissioner, Agricultural Corps, only two votes provided for his department. Vote No. 2 is provision for dealing with only the estimated loss in the working of the Corps—Rs. 750,200. So that, in this case, this Department was worked on an Advance Account. During the year this Department was unable to settle the full advance which Government had given it from the general funds of the Island, and in order to settle that Advance this money is to be found from current revenue.

According to the policy which has been followed hitherto, I think it is proposed to carry forward all the losses on rice against monies which are held in custody—sacred custody—on behalf of other people. The little that we can claim as our own has been prescribed by a definite Resolution of the State Council ; it is not to be touched for the purchase of rice. In these circumstances, I am asking whether this House is prepared to examine the proposals contained in the Estimates against the revenue we expect to earn during this year leaving aside this unsettled debt of Rs. 123,000,000 which we can never settle from our revenue unless we do it every year even by instalments from what we get.

I am making this criticism, not with the idea of obstructing the Government today in carrying out the proposals contained in the Budget but merely to assist them, to bring to the notice of hon-

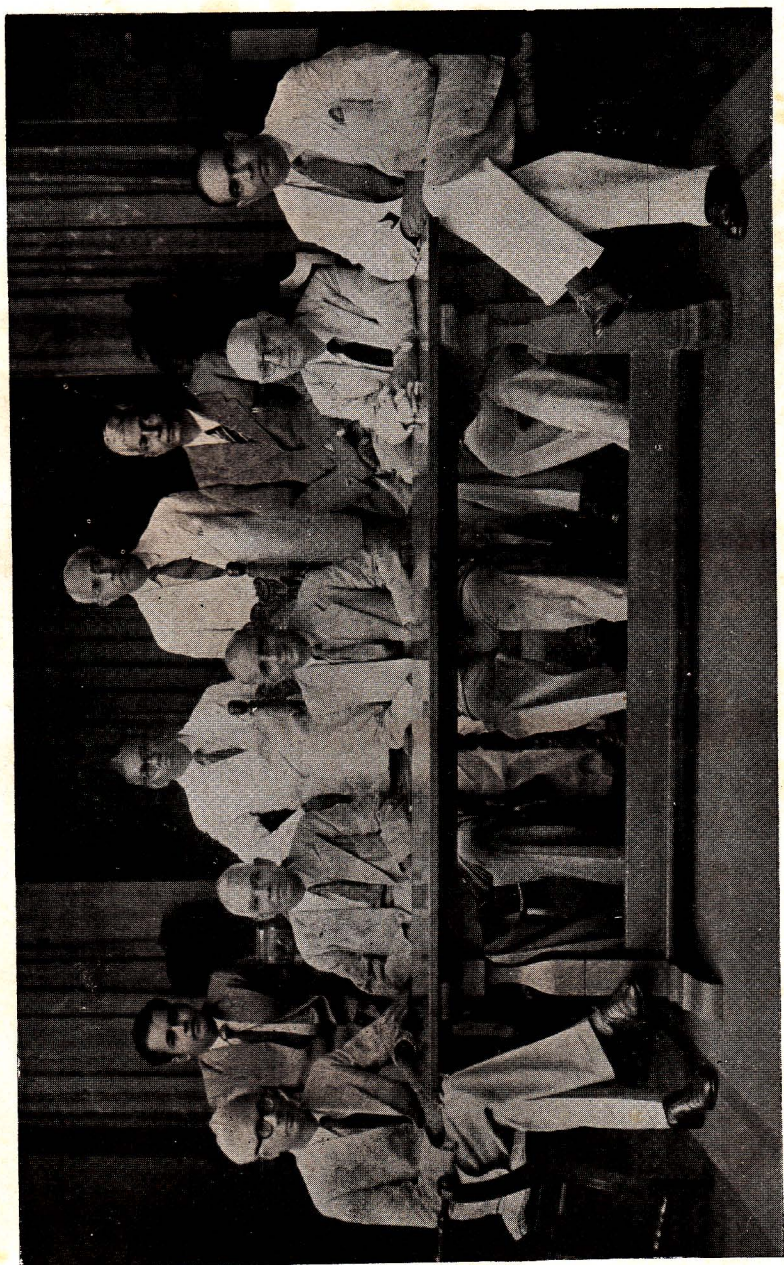
Members who I find are mostly new to this House like myself—one difference being that I have been in the Government Service, in a different category from that of the Hon. Minister of Commerce and Trade and the Hon. Minister of Post and Telecommunication. It should be realized that no Government can commit this country to undertake works to be paid for from funds which it expects to collect without clearing its past debts.

In examining these proposals I mean to confine myself to certain aspects of the Budget. I shall ask the House, both on that side as well as this—irrespective of whether we form the Government or the Opposition—to examine these aspects for their intrinsic value. Otherwise Members will have to answer to their constituents if anything goes wrong.

If I have any respect for Members on this side of the House it is for those represented by different groups. Ever since I came in contact with these groups indirectly I have had a respect for them. Here are young men who have given up their professions, who have given up their vocations, and dedicated themselves to the services of the people. Whatever their views may be—they may have imbibed revolutionary ideas—they have gone into the country, they have served the country and they have come here to form the Opposition. They therefore feel that they must ask those who are responsible for carrying on this Government to look after the poorer classes well.

After being in the Public Service for 35 years, considering myself, not as a capitalist—I have not had the means to become a capitalist—but as one who has segregated himself from the poorer classes and been with the upper classes, with those holding high posts, I was shocked to find, when I went back to the country and visited even at my age every nook and corner in the villages, that there is so much misery. There are still many things to do to raise the standard of living of the people and to give them a decent chance to earn a livelihood.

It is with that object that we have come to this House. It does not matter who brings forward the proposals. They are all people who feel for the country, whether they are seated on this side of the House or on the other side. And therefore I shall, in all earnestness and sincerity, put before you in broad outline certain ways of examining the proposals before us so that the House might know, once and for all, the many items which will have to be scrutinized during the Committee stage of the Appropriation Bill. I shall place before the House the benefit of my little experience so that hon. Members may know how to examine the proposals when the time comes for doing so.

We are just beginning a new era in our political life. At this time we have been told that we had no voice in the administration of this country, and if we had had any chance to make useful comments, they were either rejected or put off. But the same position cannot be maintained any longer. Today this House is one hundred per cent. representative of the people of this country and whether or not these proposals come from the Government—which after all consists of only 14 Members elected by the people, leaving 87 people outside who have had no hand in framing these proposals they must weigh carefully all the implications contained in them, and be able to convince the people that what they have accepted at the end of this Debate on these proposals was in the best interests of the country.

Sir, we are now moving from one system of Government to another—from the colonial system of administration to a national Government—and during our election campaigns we went about the country telling the people that we were going to take over the administration, and that our first and primary care was going to be the solution of the vast problems of unemployment, health and food in order to maintain our peasantry, and that we were going into the House of Representatives on their behalf to get them the things they need.

I have been accustomed to deal with these Budget proposals, not in the capacity of one who had any hand in framing the proposals or in framing the policy which is behind these proposals, but as one entrusted with the task of examining them in relation to the revenue which is collected and the expenditure which is incurred from year to year. But I can find no difference between the proposals contained in this book and the proposals under the system of budgeting in the days when we were not fully responsible for them.

Perhaps, as the Hon. Minister of Finance has stated in his Budget speech, there was not much time for the Cabinet to consider the schemes of the various Ministers and to present to this House a co-ordinated plan for national development.

Apart from the normal routine which has been followed in all previous Budgets, there are only three new items which have been provided in this Budget and which may be considered as having been provided in this Budget and which may be considered as having a bearing on the national development of this country. One is under Head 110—Commissioner of Labour. Unemployment Relief Measures, Rs. 382,000. The other is under Head 111, Department of Social Services, Relief of distress due to failure of crops, Rs. 5,500,000 as against a provision of Rs. 500,000 last year.

The third is under the Loan Schemes, Rs. 1,000,000, under the Minister of Home Affairs and Rural Development, for Rural Reconstruction schemes.

With regard to the Ministries, Sir, I might point out that in the memorandum submitted by the Board of Ministers in 1944 it was expressly provided that, until Parliament otherwise decided, there should be 10 Ministries. That was the provision clearly made in that memorandum of the Board of Ministers and they were perfectly justified in assuming that even under an enlarged Council it would not become necessary to provide for a large number of Ministries. If you go to other countries you will find that Ministries have been formed of the same size as adumbrated by us in the memorandum of the Board of Ministers in 1944. It was only recently that I read in the newspapers that France had reduced the number of its Ministries to 13. (An Hon. Member : Bad number) The Central Legislative Assembly in India is running the whole Government with 18 Ministries. Yesterday I found that Pakistan had increased the number of Ministries from 7 to 9.

In Bombay where the population is 20,000,000 there are 13 Ministries. In Central Province and Bihar there are only 9 Ministries. In Madras with a population of 49,000,000 there are only 13 Ministries.

Sir, in making these criticisms I do not wish to give the impression that we in this House are jealous that the Government has been able to provide executive appointments to almost one fourth of the number of Members returned to this House. Far from it. Outside those Ministries we are prepared to offer our best co-operation, but in the financial situation in which we are placed today I am seriously asking the Government whether it can justify the creation of so many Ministries. I do not want to impute motives, but with all my experience of the manner in which things are done in various Departments of Government I can with a certain amount of confidence say that the creation of so many Ministries is not justified at least by the financial resources at the disposal of this House.

I now come to the salary aspect of the provision made under the Ministries. I find that under the old Order in Council Members of the State Council were paid an allowance of Rs. 500 a month. However, the Members of this House are to be paid Rs. 600 a month and payment has already been made to them accordingly although the new Constitution definitely lays down that until the Parliament makes a decision the old rate of payment shall be made.

I do not know whether any payments have been suggested or have been made in respect of the Members of the Senate. The Ministers are being paid Rs. 1,500 per mensem each, with an allowance of Rs. 1,500 per mensem to the Prime Minister, and Rs. 500 per mensem to each of the other Ministers, for entertainment. I am not suggesting that these salaries and allowances are excessive.

I am only appealing to all Members, including those in the Cabinet, in the face of the clear statement made by the Hon. Minister of Finance that we required Rs. 100,000,000 per annum to implement the recommendations of the Commission on Social Services and Rs. 150,000,000 for the post-war plans of Government, to make every effort to save as much as possible in order to find the money to meet these essential needs of the people of the country.

May I suggest that we in this House, who are outside the Cabinet, should voluntarily forego a portion of our allowances? May I also similarly ask Hon. Ministers to forego their entertainment allowances which are provided in the Budget for the first time this year as the seven Ministers of the State Council did not receive any payment on account of entertainment?

I shall touch only on two or three important matters, particularly in regard to Education, Health and Agriculture. In the matter of Health and Education, I trust that a definite advance will be made with the change from the Hon. Ministers who have administered these two Ministries under the old regime to the Hon. Ministers who are administering them under the new regime. There has been no co-ordination as regards requirements with specific reference to the locality. I find today, as we have seen before, a number of hospitals and a number of schools started at various places, and I know definitely that expenditure has been incurred on these undertakings without reference whatsoever to their necessity in the particular places concerned. I trust that, before a co-ordinated and well defined policy is laid before the Cabinet, the Hon. Ministers concerned will themselves, in dealing with these matters see that the money provided in the Budget is well spent.

I am glad that the Hon. Minister of Agriculture and Lands has vehemently and with all the warmth of one who feels that he should do something for the people in that most important department, dealt with some of the proposals made by an hon. Member on this side of the House. Therefore, if I make some suggestions, I hope that the Hon. Minister will take them in the spirit in which I propose to make them.

With regard to food production and agricultural development I find that provision is made both under the votes of the Land Commissioner and the Director of Agriculture. I know that, with regard to food production, it will be rather difficult for the whole work to be entrusted to the Department of Agriculture as that department should primarily undertake farms of an experimental nature and see that modern agricultural methods are adopted in regard to the agriculture of this country.

With regard to the extent of food cultivation, the Land Commissioner has undertaken this work during the last three or four years since the food problem became very acute. In my experience I found that supervision in regard to the expenditure incurred in these two departments has not been very satisfactory and I am glad that reference to it has been made even by the present Auditor General. Two years ago we found that in starting these colonization schemes a certain amount of waste had occurred, and in one particular instance sites had been selected without reference to their suitability for production schemes.

I wish now to refer briefly to the observations that were made, particularly from this side of the House, on the Co-operative Movement in this country. Apart from the recent organisation of co-operative stores, I might say, I am directly concerned with a unique institution which is being run on co-operative lines. I am referring to the Co-operative Union Hospital in one of the villages in Jaffna which was visited some years ago by the Hon. Prime Minister and Hon. Minister of Health and Local Government. I am very glad to say that during the 11 years since it was instituted it has been a tremendous success.

There are, I find, two aspects to this new Co-operative Movement, one the supply of food by Government and the other, the distribution of food by the people. These are two aspects of this movement which we much consider Sir, the little food that was sent, owing to the acute shortage of supplies, to the Co-operative Societies run by the people themselves, was distributed by Government through the Central Co-operative Wholesale Establishment established in Colombo. I, therefore, admit that the very serious criticisms that were levelled against the manner in which this establishment seems to have been organised and run may, to some extent, be justified. That may be due to the fact that people may have found it almost impossible, during the early days of this movement, to have got, not only an adequate supply of food, but also a fair, generous and an equitable distribution of food. However, Sir, from the way in which this Co-operative Movement has taken root all over the world, it can, I think, be safely said that with honesty and integrity not only on the part of the Government but also on the part of the people, this movement could be made a great success.

I do not want to say anything further with regard to that. I trust that from what I have stated to be some of the lines on which we could examine the various proposals contained in the Budget, we can find ample means of cutting down all unnecessary expenditure, so that when the proposals are finally passed, after scrutiny, we shall have enough money left out of current revenue to meet, at least, a portion of the loss which we have incurred during the last 5 years on granting subsidies on food.

PARLIAMENTARY DEBATES

Gal Oya Reservoir Scheme—1948-49 Session, 21-5-1948

Pages : 334-336

Mr. K. Kanagaratnam (*Vaddukoddai*) : I wish to speak a few words before you put the Question to the House. I shall be very brief and shall refer only to one or two matters concerning the financial procedure that is proposed to be followed in undertaking this Scheme.

In the first place, Sir, it should be very gratifying to the young and energetic Minister of Agriculture and Lands that the largest project brought forward in this House within recent months has had practically the unanimous approval of this House. There is no doubt that this scheme will go a great way in developing the natural resources of this country. If I venture to offer a few remarks, it is because of the large sum that this House is called upon to vote for this project and because I wish to see that control will be exercised by the Department on behalf of this House in regard to the expenditure that is proposed to be incurred.

I find that in his explanation of the proposal the Minister states that he estimates the total cost at Rs. 41,448,000 and in paragraph 3 of his statement he says :—

“This does not provide for the Irrigation channels in the area below the proposed reservoir nor for the electric transmission lines from the power station to the points at which power is to be used. Except for these 2 items, the estimate allows for everything including the cost of construction, transport of materials from Colombo to work site and salaries of all personnel.”

Reference has been made in this connection to the Hydro-Electric Scheme. As one who had been associated with this scheme both in the Audit Department and in the Government Electric Department may I say, without in any way casting any reflection on the present Minister of Transport and Works, that this scheme which was started 25 years ago has not yet been completed. I remember that after spending money on this scheme for 5 or 6 years the Government had to suspend activities because they had good reasons to think that the money spent on the scheme was not being well spent. The Government then appointed a Committee consisting of the Colonial Auditor of the time and two members of the Engineering Department to investigate the matter. The decision arrived at by this Committee was that on the surface the work did not represent even 50 per cent. of the money spent.

It was after this Report was submitted that Sir James Pitkeithly was asked to make a comprehensive investigation into the working of the entire scheme and submit estimates.

I draw attention to these matters, Sir, so that they may serve as warnings and that whatever estimates we may prepare in respect of future schemes or projects will be firm estimates.

I would now draw the attention of the House to the fact that the estimated cost mentioned in the statement of the Minister does not reflect the entire cost of the scheme, and I would earnestly ask the Minister of Agriculture and Lands, before a start is made, to see that every possible and conceivable item of expenditure is taken into account in preparing the final estimates.

The second point I wish to refer to is that for the first time perhaps in the history of any construction scheme in this country, so far as I know from my 35 years' experience in the Public Service, we are dispensing with the well established and well recognized procedure of inviting tenders. For the first time we are going to adopt a new procedure the details of which were clearly indicated in the speech of the Hon. Minister.

So far as I can see, the method of controlling expenditure on this large project that has been suggested is to have two representatives, one representing the Government of this country and the other representing presumably the contractors or the Consulting Engineers to see that the works are properly carried out with reference to rates, specifications, bills of quantities and so on. While I shall not say that this is a very satisfactory position with regard to the control of expenditure on such a large scheme, I would suggest to the Hon. Minister to have a Board on which there would be Engineers and Cost Accountants, who have had a specialized training and knowledge in the various aspects of these works, associated with representatives of the contracting firm so that they may have a careful and close check on this expenditure. I make this suggestion because we are going to give this work not on contract for a specified sum previously agreed upon but on the actual basis of what is being incurred and certified by the representatives of the contractors and the Government. It may be that the contractors may prolong the work for reasons which they may well advance, although a time limit is laid down by the Minister that the whole work has to be completed within 4 years. This may result in labour being employed for a longer time than necessary. It may be that more time than contemplated will be taken in installing machinery and plant.

In the light of experience gained in the past through mistakes committed and allowed to be committed, I would earnestly ask the Hon. Minister on behalf of this House to see that when work on a scheme is undertaken it is undertaken with a firm estimate and with competent staff to control expenditure.

EXTRACTS FROM APPRECIATIONS

Mr. W. Dahanayake in Council on 13-2-46.

Mr. Kanagaratnam has submitted 3 brilliant Audit reports, reports that were accepted by the Press, by Public opinion in this Country and by the State Council as Masterpieces in their own line.

If you peruse my 12 hour speech last year during the Budget Debate, you will see that I had no bouquets for any member of the Public Service except for one and that was the acting Auditor General, Mr. Kanagaratnam.

I can say of Mr. Kanagaratnam that today he is the brightest ornament in the Public Service.

The Times of Ceylon in a leading article on 13-8-1945.

The report of the Auditor-General for 1943/44 is in the best tradition of this important State Document. The writer of the report, Mr. K. Kanagaratnam was even called upon to perform C.I.D. duties when he was despatched to India to enquire into the transactions of Ceylon's Trade Representative in Bombay. If these irregularities were successfully exposed, the credit is mainly due to Mr. Kanagaratnam. The Kantawala affair is not the only one to Mr. Kanagaratnam's credit. It was he who threw the first light on the Live Stock Officers activities. In his present reports, extravagance of emergency departments has been exposed. All this constitutes a record of no mean achievement.

The Ceylon Observer in 1945.

To hold the key position of utmost trust and responsibility, only an officer born of the people nurtured in the customs and manners of the race knowing his own people through and through, a tried public servant of the calibre of Mr. Kanagaratnam's high integrity, fearless honesty and mature experience of 35 years unstinted services is all that New Ceylon should have and not a raw recruit from Africa even though he be a hopeful Scion of another race.

Times of Ceylon John Blunt on 17-9-44.

There is a publication by the Ceylon Government which is as heavy as any book on economics and as light as any piece of detective fiction with the advantage that in it we find that truth is

sometimes stranger than fiction. Here and there, there is also a touch of whimsicality or humour. I refer to the report of the Auditor-General (Mr. Kanagaratnam) which has been my effective bedside book for a matter of a week. Here we have the whole record of human endeavour in the public service under review.

New Delhi Correspondent in "A Window in India" 8-11-1951.

Youth Seminar in Simla :

The Ceylon Delegation led by Mr. Kanagaratnam appears to be playing a prominent role in the U.N.E.S.Co Youth Seminar now taking place in Simla. The delegation is stated to be better prepared with data about youth problems and activities than perhaps any other delegation **not excluding India**. The countries represented at the Seminar include India, Burma, Ceylon, Indonesia, the Phillippines, Singapore, Thailand, Finland and the U.K. Territories in South East Asia.

G. D. Sondhi, Director, Youth Welfare Seminar in Simla on 29-11-1951.

I should like to mention what a great pleasure it was to meet a gentleman of your personality. You charmed us all by your oratory, kindness, audacity of manner and courtesy. If there are a few others like you in South East Asia then there will be greater friendship and co-operation between us all. It was a real treat to be associated with you.

Mr. G. G. Ponnambalam, in the House of Representatives on 18-2-1955 speaking on the Second Reading on the Bill.

Mr. Speaker, before I proceed to comment on the Bill proper, I should like to pay on the floor of this House my very humble but very sincere tribute to the extraordinary job of work that the members of that Committee, and, if I may mention one individual, the Chairman, Mr. K. K. Kanagaratnam, seemed to have put into the investigation. It was so elaborate, so detailed and so painstaking, as is shown by the report which they eventually produced ... It is almost a magnum opus in which you find concentrated a great deal of very valuable information, if I may say so, information which would have been considerably helpful to my Hon. Friend, the Minister for Home Affairs.

Shri. S. Sivapathasundram, B.A., the Saiva Scholar, Kandanam, commenting on the report on Hindu Temporalities in a letter to me on 26-11-1950.

You have certainly done your best without fear or favour, besides satisfying yourself, you have the rare achievement that you have given satisfaction to all parties. Your report is very learned. You have every right to express your views, whether others accept them or reject them.

Sir Edwin Wijeratne, High Commissioner for Ceylon in India in a letter dated 19-10-1956.

I am glad to learn that Jayasuriya (Home Minister) has promised to reintroduce the Hindu Temporalities Bill early. I am sorry to hear that you have not been keeping too well. You and I must reconcile ourselves to the realisation that we cannot continue much longer. After all, we have had our innings and can say with a feeling of satisfaction that we have not been found wanting in the services of our country.

15.6.1948

Charitable Allowances*Pages 696—697*

Mr. K. Kanagaratnam (*Vaddukoddai*) : I am glad that this question has been discussed today and that the Hon. Minister of Labour and Social Services has come to this House for a sum of money in order to make provision for payment of increased allowances to people who are in need.

It was only last week that several people in my constituency came to me and complained of the inadequacy of the allowances they are now receiving from the Government. I interviewed the Divisional Revenue Officer of the area, and he states, to my surprise, that even in cases where after personal investigation he recommended payments to people in actual need the Government Agent disallowed many such cases on the footing that the percentage of applications recommended by this particular D.R.O. was more than the percentage of cases recommended in respect of other Districts. In other words, when the officer, the representative of Government in these particular villages, after full investigation recommends a case for consideration, the Government Agent who has never been in a position to examine the case himself disallows that case because otherwise the number on the waiting list will increase. As a matter of fact, he has laid down the maximum number of cases in which such allowances can be granted in respect of each District and states that people can get on the waiting list only when vacancies occur. In other words, they have to wait for the time when those on the lists will be removed from this world.

With regard to the description of these allowances as "charitable allowances", I entirely endorse the request of the hon. Members for Galle and Ruanwella. In the old days, what were called "paupers' allowances" were provided under the votes of the respective Government Agents and the maximum payment laid down was Rs. 2.50 per mensem. And, Sir, to receive even this sum of Rs. 2.50 people had to go either to the residence of the Maniagar or to the Kachcheri.

May I ask the Hon. Minister of Labour and Social Services, in formulating this new scheme, to issue a comprehensive statement of the conditions or terms on which allowances would be paid by the various Government Agents? Today payments vary with the persons who for the time being hold the position of Government Agent and the methods of assessing the requirements of these people also vary.

I would emphasize that there are many widows who do not like to come forward and make applications to Kachcheries for assistance from Government particularly for the education of their children. If even in the circular that will be issued to Government Agents, this allowance is described as "assistance to needy people", it will help many people who are today in need of funds who will not come forward to ask for charitable allowances.

May I also ask the Hon. Minister of Labour and Social Services to see that these allowances are paid to these people in their own homes through Chief Headmen or Vidanes of the areas? To get these allowances they will either have to go to the Kachcheri or to a central spot.

FOOD SUBSIDIES**22.7.1948***Pages 1182 - 1186*

Mr. Kanagaratnam : I shall be very brief as the Hon. Minister of Food will have to catch the train to Jaffna tonight on a very important engagement.

I am in a somewhat difficult situation when speaking on this Estimate because I myself belonged to the organisation of Government which was in charge of the distribution of food during a most difficult and serious crisis in the history of this country. As a colleague of mine, the hon. Member for Galle, stated, we are just now sitting on the Public Accounts Committee to examine the various observations made in the Reports of the Auditor-General on various irregularities connected with the distribution of food during this period. Whatever that may be, I must pay, not taking any credit for myself, my own personal tribute to my colleagues in the Public Service for the manner in which they handled this situation.

Public servants who were never accustomed to trade were converted overnight into shop-keepers, and in spite of the deficiencies in the organisation and the various malpractices which have been severely condemned by me in my capacity as Acting Auditor-General of this Island, I must say that they acquitted themselves most creditably.

Without asking for any appreciation from this House, may I say that the day after the Japanese raid I was asked by the Civil Defence Commissioner to take charge of a load of dry fish which was in harbour and which the master of the ship had threatened to throw overboard.

Mr. Dahanayake : Did he not threaten to throw you overboard ?

Mr. Kanagaratnam : I volunteered to undertake that most odious task of handling and selling dry fish. I must say that, in spite of lack of experience in this kind of trade, I did well in supplying the people at that time with a commodity that was most essentially needed. Not only did I have the opportunity of rendering that service, but I also brought in to the coffers of Government a handsome profit of about Rs. 100,000.

Mr. Wilmot A. Perera : Profiteering.

Mr. Kanagaratnam : I entirely associate myself with what the hon. Member for Galle said with regard to the manner in which this organisation was handled at that time. It was absolutely necessary in order to cope with the volume of work to employ a number of people on a temporary basis, and it is true that many of them made it the opportunity to make money, but it should be said to the credit of most of the public servants who held permanent appointments under Government that they treated this work as work which they owed to the country at a time when the people needed their services most.

I am glad, Sir, that today the Minister of Food has come to this House for a vote to cover the losses on the subsidies that have been granted in respect of the supply of food during that period. You will remember that I raised this question during the Budget Debate last year, and I told this House that, in spite of the anticipations at the beginning of the food organisation, a time will come when we shall not be in a position to make sufficient profits to cover all these losses. We have realised even at this late hour that if any subsidy is continued, it will be a definite loss and a charge on the revenue of this country. May I, in this connection ask the Hon. Minister of Food how he proposes to find the money ?

From the point of view of purity of financial procedure, it would have been wiser for the Government to have met these losses as they occurred during each of the years in which the losses occurred ; and, today, I definitely ask the House to seriously consider whether we have sufficient funds to meet the losses. At the end of 1945-46, all our surplus revenue was credited to a fund called the National Development Reserve Fund, which stood at Rs. 193,000,000 at the end of September, 1946. According to a decision of the State Council, it is clear that this Fund cannot be touched to meet these losses. This Fund was inaugurated by a Resolution of the State Council with a transfer of Rs. 30,000,000 from the surplus funds at September 30, 1943, as a reserve for purposes of reconstruction and development. Expenditure from the National Development Reserve will therefore require legislative authority. This Fund stood at Rs. 193,000,000 at the end of 1945-46.

The Accounts for 1946-47 have not yet been published by the Treasury, and I would draw the serious attention of the Hon. Minister of Finance to the inordinate delay in the publication of those accounts. It was only two days ago that they gave us a statement of the Profit and Loss Accounts of the various trading activities for 1943-44 and 1944-45. The delay has a very serious bearing on the consideration of the finances of this country, and,

when we take up the Budget Debate next week, we may not have these accounts. So, it is of the utmost importance that the Treasury should furnish the figures as promptly as possible for the information of the House.

I understand that the surplus available at the end of the year 1946-47 was in the neighbourhood of Rs. 55,000,000, which has not yet been transferred to the Reserve Fund, and the anticipated surplus for 1947-48, we may assume Rs. 50,000,000. So that, roughly about Rs. 100,000,000 only will be available to meet the total of the two Supplementary Votes amounting to Rs. 212,500,000.

You will find in the Budget that is submitted for the year 1948-49, that after providing for a sum of Rs. 50,000,000 to meet the losses on subsidies, there is hardly any balance left. When the time comes for the consideration of the Budget for 1948-49, I shall raise the question as to how that sum is assessed. If the subsidy which the Government is giving is to continue, the loss will amount to much more than Rs. 50,000,000 which will result in a deficit Budget and not a surplus Budget.

Sir, I am glad that today we close this chapter of the losses which have accumulated from year to year and on which various Members on this side of the House have rightly condemned the Administration.

May I say that it was my share of duty to check up the accounts during a most anxious period when this organisation was in force, and I must say, although I will refer to it at the proper time and place, that there was general laxity on the part of the Government in organising and in carrying out the Food Control administration. The way in which the Treasury, in particular, did not exercise sufficient control over this organisation, led to serious malpractices which were pointed out in all the reports of the Auditor General for the last five years. If only those reports were considered in the spirit in which they were written, most of those malpractices would have been avoided long ago.

I congratulate the Hon. Minister on the able manner in which he marshalled all the facts and stated to the House how difficult it was for the Government at that time, to feed the people when they had not the opportunity of finding the food at a price within their means. I am glad that although the Government incurred such losses, yet we have survived a period during which many other countries had undergone much greater hardships. I support the Supplementary Vote on the understanding that the Hon. Minister will clearly indicate to the House how he proposes to meet he losses.

APPROPRIATION BILL—3.8.1949*Hansard Vol. 6—Pages 1150 to 1160.*

Mr. K. Kanagaratnam (*Parliamentary Secretary to the Minister of Education*): Mr. Speaker, Sir, the hon. Member for Nuwara Eliya (Mr. Thondaman) in his speech this morning referred to the fact that the Hon. Minister of Industries (Mr. G. G. Ponnambalam) left the House when the hon. Member for Nawalapitiya (Mr. Rajalingam) was speaking in Tamil. I do not know whether the hon. Member made the suggestion that the Hon. Minister of Industries was not in any way supporting the use of the mother tongue in the speeches delivered in this House, but I must remind the hon. Member for Nuwara Eliya that it was the Hon. Minister of Industries himself who made the first speech in Tamil in this House. I myself had intended to speak in Tamil on this occasion, but owing to the very restricted time allotted, I have decided to make my observations on this Budget Debate in English, and I trust that with the appointment of a full-time Tamil reporter to the staff, for which provision is included in the draft Estimates, it will be possible for the hon. Members—Tamil speaking members, to make use of their mother tongue in delivering their speeches in this House.

I would first of all deal with some of the observations made by hon. Members both on this side of the House and on the Opposition side with regard to certain matters connected with the present educational problems. The hon. Member for Gampaha (Mr. P. D. Jayawardena) referred to certain schools which are unable to present students for public examinations owing to the fact that they have not yet been admitted for registration by the Department. The hon. Member may not be aware of the fact that, when the last Amendment was made to the Education Ordinance, registration of new denominational schools ceased and Government took upon itself the responsibility for providing schools wherever necessary; but if the hon. Member referred to any schools that were on the waiting list to be recognised by the Department, I shall ask the Hon. Minister to look into the complaints made by the Hon. Member if specific cases are brought to my notice.

The hon. Member for Deniyaya (Mr. V. G. W. Ratnayaka) said that there are many Government schools which are understaffed and that in the course of a conversation with the Minister he suggested to him that relief teachers should be appointed to vacant posts. If the Hon. Member will look into the draft Estimates for the next year, he will find that provision has been made for 50 relief teachers for English schools, and 350 relief teachers for Vernacular schools. As regards the understaffing of the English schools and the Vernacular Schools run by Government, there were complaints made from time to time that many teachers who had

obtained their certificates and who had been trained in the various training schools and colleges were waiting to be employed. The Department has taken the necessary action, and when all the particulars called for from the various Government schools are received, steps will be taken to give employment to all those teachers who are on the waiting list provided there are enough vacancies.

In the morning the hon. Member for Medawachchiya (Mr. M. Senanayake) made a bitter complaint that a Central School is to be opened in the southern part of the City of Colombo, whereas his request for a Central School in his constituency has not yet been granted. The Central School referred to by him which has been opened in the South of Colombo is one which has been in existence for some time. It has only been shifted to a new building which is now being put up to accommodate this school. As regards provision for new schools, with the appointment of the new Assistant Secretary, Mr. Pearce, a comprehensive scheme is being prepared to provide schools in every part of the country according to the demand and the necessity arising in that part. I can assure the hon. Member for Medawachchiya that, when this scheme is finally completed and submitted to the Minister, his request for a Central School in his electorate will be considered.

The hon. Second Member for Badulla (Mr. J. C. T. Kotalawela, yesterday asked the Hon. Minister what he had done in regard to education. The hon. Minister himself in his speech last week outlined the present policy of Government in regard to free education and assured this House that it was not the intention of the Government to deviate from the system of free education. Perhaps, hon. Members will be interested to know that the system of free education, which was introduced as a result of the majority report of a Committee which was appointed in 1943, provided for free education from the Kindergarten up to the university. Many complaints were made when the recommendations of this Committee were considered by the last State Council that free education is not merely giving the opportunity to a particular boy or girl to get education free in a school, but that according to the paying capacity of the parents enough facilities should be provided for children in poorer homes to get books and to get, if necessary, assistance by way of lodging and board in any school to which he or she may be sent.

In this connection, I should like to make a few observations on the policy of free education specially in view of the fact that while its character is being retained, certain changes are contemplated in the new recommendations of the Hon. Minister of Education which have been submitted for consideration by the Cabinet.

I have been reading some literature on the system of education which was introduced in India about ten years ago what today is known as the Wardha Scheme. It was the result of a very careful study of the economic conditions prevailing in India, and the system of education that had been in vogue there during so many years of foreign rule. When Mahatma Gandhi asked the educational experts to adumbrate a new scheme suited to the conditions in India, having regard to the vast masses that live in villages, he stated categorically that there should be free and compulsory education, for a period of seven years on a nation-wide scale. He also stated that he was opposed to the cost of higher education being met from public revenue. It is on that basis that you find today basic education under the new scheme conducted in India.

In Ceylon, we still give unfettered opportunities to children to get free education from the Kindergarten to the university, provided they are fit for it.

I do not propose to go into the details of the changes contemplated under the recommendations which have just been made to the Cabinet. Members of the House will have ample opportunities to examine the new proposals.

I shall now make a few observations on the Budgetary proposals before the House. A number of criticisms have been levelled, both from the Government side as well as from the Opposition against the Government. One specially significant feature in this Debate is the freedom with which Members, particularly on the Government side, have criticized the policies and the work of some of the Ministers. Constructive criticism is necessary for the proper working of a democratic system of Government. I myself, when I occupied a seat on the Opposition side—

Dr. Perera : Those were the days !

Mr. Kanagaratnam: freely criticized some of the measures adopted by Government in carrying out its responsibilities. At the same time, I was not slow to recognise the good work that was being done by some of the Ministries, not merely after the country had attained independence but even before that.

I referred particularly to the fact that, since the inauguration of the Donoughmore Constitution and the partial transfer of power to the people of this country, vast strides had been made in developing the national resources of the country.

No democratic Government can claim immunity from criticism. Particularly in the case of a young democratic Government, which is now feeling its way and exercising the powers it has obtained

under the new independence, a certain amount of criticism is inevitable. I would go even further and say that there is room for criticism. Self-government had been granted after a period of over a hundred years during which opportunities had not been given to the people to develop the whole of their resources. It must necessarily be difficult for any Government to satisfy the requirements of even its mildest critic.

I would earnestly ask hon. Members to view with some indulgence the work of the various Ministries, especially those entrusted with the task of national development.

I do not propose to go into details, as the Ministers entrusted with some of the more important departments have explained their policy and programme of work. Other Ministers are yet to follow on.

In regard to the major industries and the utility and social services which have been launched since this Government came into power, I would refer to the total expenditure provided in the Estimates from time to time, in order to show Members that the Government is well on its onward march in providing the necessary amenities and facilities for the people.

I shall compare the amounts spent in 1937-38 with the amounts provided in the new Budget proposals, firstly in relation to the main activities of the Government, namely—development of agriculture and industry. In 1937-38, the amount spent on agriculture was Rs. 1 $\frac{3}{4}$ million, and the provision for the next year is Rs. 16 $\frac{1}{2}$ million, In addition to Rs. 62 million from Loan Funds. For industrial development, which was then in its early stages, in 1937-38, the provision was Rs. 545,000, and the provision for the next year is Rs. 8 million. Similarly, the Irrigation Department spent Rs. 2 million in 1937-38, and Rs. 15 million is provided for next year. In the matter of social services, in 1937-38 there was no separate department for social services, but anyway, the amount that was spent in doing out assistance to people who were not in a position to find their own means of livelihood was only Rs. 65,000 and the provision for next year is Rs. 12 million. In regard to utility services, the Public Works Department spent Rs. 10 million in 1937-38, and there is provision in the sum of Rs. 37 million for next year. The expenditure on the telecommunication and postal services has risen from Rs. 7 million in 1937-38 to Rs. 27 million in 1949-50.

In addition to these provisions for the development of the national resources, facilities for transport and communication, particularly to those who have not hitherto enjoyed these amenities,

have been granted in an abundant degree by the present Government. It does not mean that any people can be satisfied with what the Government is doing now, but at the same time we cannot expect to work miracles all of a sudden, especially in a country where such facilities had not been given for years. I can only say that, from the programme of work drawn up by this Government, it is evident that it is fully alive to the responsibilities entrusted to it, particularly in giving all facilities to the common man and woman living in the villages to secure the fullest benefit from a Government which they can claim as their own.

In regard to rural development, a certain amount of criticism has also been made by Members on the Government side. One hon. Member said that it was a huge joke perpetrated on the people of this country. Rural development requires careful planning. A department was started only recently, and it is necessary to co-ordinate the activities of the various departments which should act in concert in order to produce the desired results in the uplift of the villages. In my own electorate, with the efforts made by the people and the assistance given by the Government through its various officers, a considerable amount of work is being done through a number of societies started in the various parts of my electorate.

In this connection, I desire to refer to a matter on which I spoke at length in the last Budget Debate. I refer to the problem of drink. During the last Village Committee Elections, there were many disturbances of the peace in various villages, so much so, that even the Government, with the aid of the Police Stations, in the outlying places, could not check these disturbances. I happened to be in my electorate during one of these elections, and the Government Agent who also happened to be there on his visit to that part of the electorate, told me that unless active steps were taken to put down these disturbances, it would be necessary to do away with these elections altogether. Ever since I was returned to this House by a rural constituency, I have been flooded with requests from people that I should take early steps to do away with the Tree Tax system under which toddy is tapped at present in Jaffna.

Dr. Perera : Under the tree tax system ?

Mr. Kanagaratnam : This system under which toddy is freely available in all parts of Jaffna, and even in every house, has created a position whereby poverty and misery have been brought into practically, every home.

Mr. Dahanayake : There was a Select Committee on Excise, the Chairman of which was Mr. Speaker, that went into the question.

Mr. Kanagaratnam : There are several complaints from parents that even their children have taken to drink and do not attend school regularly. I was hoping that, in drawing up its national programme Government will give due consideration to this important question. I do not know what the policy of the present Government is, but I find that one of its Ministers at a public meeting stated that prohibition must be introduced into this country if a national Government is to assure prosperity and happiness to its people. I hope that, in spite of the fact that the considerable revenue which is derived from the sale of liquor has become deep-rooted in our financial structure, it will still be done, so that the people will be freed from opportunities to drink.

The Debate on the Budget mainly centred on the statement of the Hon. Minister of Finance that this is a Budget providing full employment to the people of this country. The hon. Member for Ruanwella devoted his entire speech to this one question, and the Hon. Minister of Labour and Social Services referred to employment and education, particularly to the Wardha Scheme which has been started in India and under which education is imparted, not only to enable anyone to reach the highest pinnacle of an academic career but also to receive that education which will enable him to make use of it to earn a living. In any new changes that will be introduced in the present system of education to enable a practical education to be given to those who are not fit for an academic career, I trust that the principles underlying basic education will be duly considered.

It is not enough to say that, after a boy has reached the age of fourteen, he should be asked to go through a practical training. He should be given an opportunity from the very start of his educational career to earn some handicraft which will, not only inculcate in him a sense of the dignity of labour, but also help him in the long run to appreciate that whatever education he receives should be an education to enable him to earn his own living. In the system of basic education, provision is made for students to produce such articles that will help them to earn a living.

It was only recently that this question was discussed at the All-India Basic Education Rally in Coimbatore. On a review of the work of eleven continuous years in the field of basic education, it was ascertained that with the articles produced by the children during the seven year period of their training the children were able to contribute nearly 40 per cent of the expenditure incurred by

Government in imparting that system of education. In view of our soaring Education Vote, it will be worth while considering at least in the new scheme of primary education, the introduction of the system of basic education that has been tried with success in India.

Another department which incurs considerable expenditure and in which expenditure is bound to rise, is the Department of Medical and Sanitary Services. The Hon. Minister dwelt at length on the various facilities provided for preserving the health of the nation and the expert advice he is getting from outside to help him in the various activities of the Department. But no mention has been made of the indigenous system of medicine existing in this country. I happened to be present at the conference of the Siddha medical practitioners held in Jaffna, and I read an account of a similar conference held near about Colombo. Complaints were made that Government was not giving adequate assistance to promote this most useful system that had been in vogue in the country for centuries. Hon. Members will observe that in the Budget the amount provided for the Western system of medicine under the Health Vote is Rs. 66,000,000, while the amount provided for the system of indigenous medicine is only Rs. 689,867.

I do not think that even with the very large sums of money now being spent on the maintenance of the health of the nation we can get a complete system to satisfy the demands of the people.

I would, therefore, earnestly ask that Government do take early steps to encourage the indigenous system of Ayurveda and provide Government dispensaries and hospitals in the various parts of the country.

Finally, Sir, I would refer to the introduction of national languages. The Hon. Minister of Finance mentioned in his speech about the work done by Government to give to our national languages their proper place in the life of the country. He said that in the English schools, with the gradual introduction of teaching through the mother tongue, it was very necessary that adequate provision should be made for the training of teachers and for providing facilities for a larger number of people who are likely to enter Government Service.

In this connection, I would refer to the suppression of two important posts in the Department of Education, namely, the post of Chief Translators of Sinhalese and Tamil. It was intended that these posts should be transferred to the Department of Information and provision was accordingly not made under the votes of the Education Department. I now find that the provision made under the Department of Information is for the normal

posts of translators and not for these two important posts provided for under the votes of the Governor as these officers did not only the important translation work of the various Government Departments but also took part on ceremonial occasions when interpretations had to be done. It is rather unfortunate that at this time when every encouragement should be given to the study of our national languages that posts of such an important nature and responsibility should have been suppressed.

A Select Committee of the State Council in its Report on the introduction of Sinhalese and Tamil as Official Languages recommended the appointment of a Commissioner of National Languages and the creation of a Department of National Languages. It also recommended the establishment of a Translation Bureau and a Research Institute under that Department. The translation of such important documents of Sessional Papers, Administration Reports, Government notifications and other work of a similar type cannot be undertaken without proper supervision by competent men, who are well trained, and who possess sufficient knowledge both in the mother tongue and in English.

I would therefore ask that the posts of two Chief Translators be restored and money provided under some department, preferably the Department of Information.

I would also, in this connection, urge the necessity for the creation of a cultural trust. It is very essential that with the introduction of the national languages our ancient culture and heritage should be preserved, and our fine arts, particularly music and drama revived, and the Government should appoint competent men to do the necessary research work in order to preserve our culture.

WELCOME ADDRESS

TO DR. & MRS. MURTHY

**At Jaffna on 6-9-1960 at the Reception accorded by the
Homeopathic Practitioners of the Jaffna District
and Students of the Indian Institute
of Homeopaths**

DR. MURTHY, PRACTITIONERS AND FRIENDS,

I thank the Homeopathic practitioners of the Jaffna District, particularly the students of the Indian Institute of Homeopaths for the great privilege accorded to me to preside over this reception to Dr. and Mrs. Murthy who have come to us from India as friend and promoters of the Homeopathic system of medicine.

My first contact with Dr. Murthy is of special significance. In March 1955, the Minister for Health appointed a Committee to examine and report on the extent to which Homeopathy is practised in Ceylon and whether Homeopathy should be recognised by the State. I was appointed to this Committee on the strength of a report which I had previously made on the History of Ayurveda in Ceylon as a Member of the Board of Indigenous Medicine. As a Member of the Homeopathic Committee, I had the opportunity to study the Homeopathic system of Medicine, its history and principles and the extent to which it is practised in various countries.

In the course of our inquiry, many practitioners of Homeopathy gave evidence and although they produced their degrees, diplomas and certificates of no less than 96 varieties, yet the bulk of them produced certificates issued by the Indian Institute of Homeopaths of which Dr. Murthy is the Managing Director. Frankly, I assigned the same merit to all the certificates, in the absence of personal knowledge of any of the organisations which issued them but I was curious to learn more of the Indian Institute of Homeopaths, Kumbakonam as those who produced the certificates from this Institute appeared to me of a superior type from the evidence given by them. After the report was signed, I requested the Ministry of Health to arrange for me to visit this Institute. Accordingly, I went to Kumbakonam in July, 1955 and was cordially received by Dr. Murthy and shown round the various sections including the laboratory where he manufactures medicines on the lines laid down by the founder of Homeopathy. I was a disillusioned man when I inspected the institution. I had gone

there with a prejudice to see only a manufactory of certificates without any organised effort for training and imparting of knowledge but I was a virile and lively institution organised on best modern and scientific lines, the like of which I have not seen even in a Government Medical Institution. This Institute commenced to impart education in Homeopathy in 1939 and it has the proud distinction of claiming over 20,000 candidates from various parts of India and Ceylon receiving instruction by postal tuition. His office organisation is one which is seldom seen even in a well organised Government Department. He maintains a file for each candidate and his certificates are issued only after a complete satisfaction that the student has disclosed in his answers sufficient knowledge of the system of medicine to enable him to practise his profession.

I have since learnt that he had organised a Federation of the Registered Homeopathic Medical Practitioners' Associations of the entire Madras State and this federation celebrated its first anniversary on the 31st of July this year. This Federation also checks the indiscriminate growth of mushroom Institute of doubtful reputation and prescribes high standards for the practitioners in order to raise the level and the dignity of the practitioners. In recognition of the great services rendered by Dr. Murthy, he had been re-elected President of the Federation for the ensuing year.

It is therefore a matter of the greatest pleasure to us to have Dr. Murthy in our midst and I believe this is his first visit to Ceylon. One special feature in this great protagonist of Homeopathy is his close contact with those of his students who have shown a desire to study Homeopathy even after they have obtained their certificates and many of his students have told me of the valuable advice and guidance they received by post even today, free of charge and given with a missionary zeal to propagate this system of medicine. It is this desire to help his students that has brought Dr. Murthy to see them in person and do whatever to help them to advance their knowledge. May I in this connection make an appeal to Dr. Murthy to establish a centre in Ceylon which he can visit periodically. He can also organise periodical courses in practical training on the same lines as he has organised at Kumbakonam. To enable him to do this, the practitioners in Ceylon should first form themselves into an association.

In this connection I might state that there were 295 practitioners in Ceylon at the time the Committee sat in 1955 of which only 120 were full-time practitioners of Homeopathy. According to the latest pronouncement of the Minister of Health at a meeting of the Ceylon Homeopathic Society there is every possibility of Homeopathy being recognised by Government and legislation

introduced to control the practice and regulate the teaching of Homeopathy in Ceylon. The visit of Dr. Murthy at this juncture is a happy augury for us and I have no doubt that he will help us with his valuable advice and experience when Government starts the project.

To you, Mrs. Murthy we offer a hearty welcome to our country and particularly to Jaffna which is the ancient home of the Tamils who came from your own district to Tanjore and Kumbakonam. We have many points of civilisation and customs in common and we trust you will persuade your husband to bring you here more frequently and keep alive our contact. Incidentally I might state here that Dr. and Mrs. Murthy are the promoters of our ancient culture, Dance and Music and one of his daughters, Indubala, gave recently in Colombo an exquisite performance of Bharata Natiya as a member of the Padmini and Ragini Troupe.

K. KANAGARATNAM,
Chairman,
Reception Committee.

MR. KANAGARATNAM'S LAST LETTER TO THE PRESS

(*"Ceylon Daily News"* 21st May, 1962)

PUBLIC SERVICE AND CORRUPTION

The "Ceylon Daily News" of the 12th instant contained a news item that "the Minister for Finance is considering the introduction of legislation to deal deterrently and speedily with corruption in the Public Service".

Recently the Minister of Commerce, Trade, Food and Shipping suggested that Government Servants under interdiction should be placed on "No Pay" and the Ceylon Observer had a news item on the 10th inst. that "at Mr. Illangaratne's insistence the Justice Ministry is now drawing up legislation for stricter measures against "suspect Public Servants". About the same time, the Times of Ceylon published in its issue of the 11th inst. under broad head lines "lakhs lost in Rice Frauds" and the Daily News published "Food Chief bares big G.P.S. (Guaranteed Purchase Scheme) Racket".

These would no doubt give the impression to the Public that the public services as a whole is rotten to the core, compelling Government to bring such strong and drastic legislative measures to prevent corruption, notwithstanding the existence of adequate Financial Regulations to deal with all cases of fraud and corruption. In this connection, the Secretary of the Public Service Workers' Trade Union Federation poses the pertinent question to the Minister for Food "To Mr. Illangaratne, I can only say physician, heal thyself. Corruption, fraud and dishonesty have not been exclusive monopolies of the public services. Politicians and even Ministers have been found guilty of such offences. The scandals about appointments in the public services, transfers and promotions and mercenary considerations on which they are made on the interference of politicians stink to high heavens."

As an old public servant who first started life in the General Clerical Service, then rose to three staff appointments ending in the position of Acting Auditor-General, I felt sad to find why the public service has come to such a pass, specially because during my 35 years' service which ended in 1946 the public service was held in high esteem, both during the colonial regime and when the administration passed into the hands of elected representatives under the Donoughmore Constitution. There was corruption but it was negligible, considering the size of the public services. Even after my retirement, my interest in the public services continued, when I was a member of the first Parliament under the Soulbury Constitution and later in my days of retirement.

Even today, my faith in the efficiency, honesty and integrity of the public services as a whole remains unshaken, although I concede, that after the last war, when Government had necessarily to embark on some trading activities and later established several Corporations as autonomous bodies, corruption had crept in to a large extent, not because the services were inherently corrupt but many factors have contributed to the growth of this corruption. In the first place, Government was new to these enterprises and was not ready with properly trained staff with good accounting knowledge both to do and supervise the work. The services too grew unwieldy with the establishment of many new departments to handle these new projects. There was no proper screening of the new recruits to the services and many of them who were taken on a temporary basis got themselves confirmed in permanent appointments. Many of the big frauds during the recent years have been committed by these recruits. They took advantage of the loose systems of accounting and inadequate supervision at the top.

I have served 20 years under the colonial system and 15 years under the Donoughmore constitution, both as an Audit Officer and as an Accountant and had dealt with a number of frauds and defalcations. They were few and far between and not on the colossal type of the present ones. The largest services in Government are the General Clerical Service and the clerical services of specialised departments, such as the Postal, Railway, Survey, Customs, etc., and they formed the back bone of the administration. These services were so efficient that a Colonial Secretary of those days described them as the brazen wheel of the public services.

Admittedly, the deterioration of the public services started with the taking of all and sundry after the last war without proper screening and this more or less synchronised with the attainment of independence, when politicians unused to power and untrained in correct constitutional procedure, considered public services as a domain in which they have a certain claim for interference. What contributed to this false notion was the precedent already established by the reference of public service appointments, questions of discipline etc., to the various Executive Committees functioning as Ministries composed of elected representatives under the Donoughmore constitution. Corruptions started in these Committees and it was checked immediately it was discovered and some members of the State Council had to face an inquiry by a Bribery Commission and disappear from the political arena when charges of corruption were proved against them.

But things took a different turn when complete independence was attained and political parties were formed. Prior to independence, elections were fought on an individual basis but after

independence, the contesting parties requisitioned the assistance of public servants during elections though not openly, and when a party came to power Government Servants who opposed them or did not give their support to them had to face their odium. Political interference was frequent and even the first Chairman of the newly created Public Services Commission had to protest vehemently against interference. Appointments were in some cases made on the political leanings of the candidates concerned.

Weak-kneed officials succumbed to the machinations of politicians because they courted their assistance in the matter of their own preferments in the service. The low ranks of the public services who had none to help them became a frustrated body. They formed the largest number in the public services. On the top of this, inexperienced politicians in the exercise of their new power threw volleys of abuse on public servants at public meetings in their own electorates and elsewhere calling them stooges, saboteurs and what not. Even seasoned politicians attacked them within the precincts of Parliament knowing very well that there were well defined procedures to deal with them by reporting them to the authorities and that the poor public servants could not even defend themselves through the medium of the press.

What is the position today in the public services ? Lightning Strikes, go slow in work, open defiance of authority, disappearance of important office files, indiscipline and impertinent behaviour towards the public are the order of the day. Through sheer frustration public servants have lost interest in their work with the result that supervision slackened and those inclined to corruption resorted to thefts of public funds. In the Postal Department alone, large sums of money and cheques running into millions are being robbed or lost in transit. The chain of loyalty which has hitherto tied the public servants to the Government has almost snapped and it will not be long before complete chaos begins to rear its head.

Now, coming to the sordid story of corruption and the pungent punitive measures contemplated by the Ministers for Finance and Food, I would respectfully ask the Government to ponder over these matters with restraint before they are put into effect. When children are cautioned about their behaviour they point to their parents who had set the pattern for them. Similarly, the Government Servants who become corrupt receive their inspiration from politicians who are far more corrupt and still escape with impunity. For the last 15 years or more, severe indictments have been made against politicians both by the public and the press and even by Public Service Unions who are barred by departmental regulations from criticising those in power.

Take the present challenge to the Minister for Food by the Secretary of the PSWTUF. No Government Servant of the olden days would have escaped punishment after making such a challenge but fortunately, the Government of that day did not give any room or occasion for such a challenge. Unfortunately, the reverse is the case today. A Bribery Commission was appointed at the persistent demand of the public. Two Members of the Parliament and two Ministers were found guilty of bribery and corruption. The Press spotlighted the other day two of them sitting with the Prime Minister on a public platform and participating in an important public meeting. One of them has, I understand, even been to a Conference in Ottawa as an emissary of the Government. The two Ministers have gone into oblivion.

It is the general talk among public servants and the public too that these corrupt members were not punished because they belonged to the party in power. You cannot blame the public servants nor the public for drawing this conclusion and becoming corrupt in their own turn. More serious than this, a responsible Minister of the Government made animadversions against the Bribery Commissioner although he was selected for the job by the same Government, apparently on his own merits of high character and integrity. Things have come to such a pass that, even members of the Government Parliamentary Group are making open charges against their own men.

Another cause of discontent among public servants is the unreasonable attitude which the Government takes sometimes even in regard to their just and fair demands. It has been my painful experience during the past few years to see Government settling disputes with the public servants only after they had shown a stiff stand and sometimes had staged a strike. The Government should consider every question with firmness in the first instance and come to a correct decision and it should not swerve from that position. Instead of doing this it has shown its weakness in many cases, by giving in only after a threat made by public servants.

Government does not realise how much of its prestige and sense of justice is lost by such delayed action. Considerable delays in dealing with cases of interdicted officers, publication of reports of Committees or Commissions appointed to investigate frauds in some of the departments have also made the Government servants feel that there was no room for justice and fair play. A Commission was appointed years ago to investigate irregularities in the Irrigation Department and later a Commission was appointed to investigate irregularities in the Public Works Department. These reports were never published although some of the officers in the Public Works Department were punished.

The publication of these reports would have acted as a deterrent on public officers and prevented further frauds. Two or more Committees were appointed to inquire into certain disputes between the Head of a Department and some of its officers but neither the reports have been published nor punishment meted out, although more than two years had elapsed. These delays do not inspire confidence in the Government ; on the other hand they indicate its weakness to deal firmly with the miscreant.

The time has now come to cry halt. Government should not stand on its prestige but should come to a good understanding with the public services. No Government can run efficiently without the full and spontaneous support and loyalty on the public services. The public servant must be made to feel that, whatever the political views of the party in power may be, he will receive just and due treatment at its hands. This is how the administrative service in England is functioning and ought to function here. Let the Government build up a good bridge of mutual trust and confidence with the public servants and efficiency and good service to the public will follow automatically.

K. KANAGARATNAM.

Colombo.

உ

பெரியார்
திரு. க. கனகரத்தினம் அவர்களின்
ஞாபகார்த்தமாக

வெள்ளவத்தை இசைக்கலை மன்றம்
வெளியிட்ட

பிரார்த்தனைப் பாடல்கள்.

ஸ்ரீ
கணபதி துணை

விநாயகர் வணக்கம்

வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம்
மாமலரான் நோக்குண்டாம் மேனி நுடங்காது-பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனித் தும்பிக்கையான் பாதம்
தப்பாமற் சார்வார் தமக்கு.

திருவாக்கும் செய்கருமம் கைகூட்டும் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்-உருவாக்கும்
ஆதலால் வாணோரும் ஆனை முகத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தங்கை.

ஒரு கோட்டன் இருசெவியன் மும்மதத்தன் நாவாய்
ஐங்கரத்தன் ஆறு
தரு கோட்டம் பிறையிதளித் தாழ் சடையான்
தருமொருவாரணத்தின் தாள்கள்
உருகோட்டன் பொடும் வணங்கி ஓவாதே
உணர்வோர் சிந்தைத்
திருகோட்டும் அயன் திருமால் செல்வமும்
ஒன்றோவெனச்செய்யும் தேவே.

தேவாரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

1. பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர வருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே.
2. பூவார் மலர்கொண்டடியார் தொழுவார்
புகழ்வார்வானோர்கள்
மூவார் புரங்கொளித்தவன்று மூவர்க்கருள் செய்தார்
தூமா மழை நின்றதிரவெருவித் தொறு
வின்னிரையோடும்
ஆமாம் பிணைவந் தணையும் சாரல் அண்ணமலையாரே.
3. காத லாகிக் கசிந்துகண்ணீர் மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே.
—திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார்.
4. நெஞ்சம் உமக்கே யிடமாக வைத்தேன்
நினையா தொருபோ துமிருந் தறியேன்
வஞ்சம் மிதுவொப் பதுகண்ட றியேன்
வயிரோடு துடக் கிழுடக் கியிட
நஞ்சா கிவந்தென் னைநலி வதனை
நணுகா மற்றுரந் துகரந் துமிடிக்
அஞ்சே லுமென்னீ ரதிகைக் கெடில
வீரட்டானத் துறையம் மானே.
5. சலம்பூ வொடுதூ பம்மறந் தறியேன்
தமிழோ டிசைபா டல்மறந் தறியேன்
நலந்தீங் கிலுமுன் னைமறந் தறியேன்
உன்நா மம்என்நா வில்மறந் தறியேன்
உலந்தார் தலையிற் பலிகொண்டு முல்வாய்
உடலுள் ளுறுகு லைதவிர்த் தருளாய்
அலந்தே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட்டானத் துறையம் மானே.

6. பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை
ஆவினுக் கருங்கலம் அரன் அஞ்சாடுதல்
கோவினுக் கருங்கலம் கோட்டமில்லது
நாவினுக் கருங்கலம் நமச்சி வாயவே.
—திருநாவுக்கரசு நாயனார்

7. பொன்னும் மெய்ப்பொரு ளுந்தரு வாணைப்
போகமுந்திரு வும்புணர்ப் பாணைப்
பின்னை யென்பிழை யைப்பொறுப் பாணைப்
பிழையெலாந்தவி ரப்பணிப் பாணை
இன்ன தன்மைய னென்றறி வொண்ண
எம்மா னையெளி வந்தபி ராணை
அன்னமவை கும்வ யற்பழ னத்தணி
யாரு ராணை மறக்கலு மாமே.

8. கறையார் கடல் சூழ்ந்தகழி மாதோட்ட நன்னகருள்
சிறையார் பொழில் வண்டியாழ்செயுங்
கேதீச்சரத்தாணை
மறையார்புக மூரன்னடித் தொண்டன்னுரை செய்த
குறையாத்தமிழ் பத்துஞ்சொலக் கூடாகொடுவினையே

9. மற்றுப்பற்றெனக் கின்றிநின்றிருப்
பாதமே மனம் பாவித்தேன்
பெற்றலும்பிறந் தேனினிப் பிற
வாததன் மைவந் தெய்தினேன்
கற்றவர்தொழு தேத்துஞ்சீர்க்கறை
யூரிற்பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்றவாவுணை நான்மறக்கினுஞ்
சொல்லும்நா நமச்சிவாயவே.
—சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்

திருத்தாண்டகம்

10. நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலை இல்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோ மல்லோம்
இன்பமே எந்நாளுந் துன்பமில்லை
தாமார்க்குங்குடியல்லாத் தன்மையான
சங்கரநற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகினோமே.

11. அப்பநீ யம்மைநீ யையனுநீ
 யன்புடைய மாமனு மாமி யுநீ
 ஒப்புடைய மாதரு மொண்பொருளுநீ
 யொருகுலமுஞ் சுற்றமு மோருருநீ
 துய்ப்பனவு முய்ப்பனவுந் தோற்றுவாய் நீ
 துணையாயென்னெஞ்சந் துறப்பிப் பாய் நீ
 இப்பொன்னீ யிம்மணி நீ இம்முத்து நீ
 யிறைவனீ யேறார்ந்த செல்வனீயே.
12. திருநாமமஞ் செழுத்துஞ் செப்பாராகில்
 தீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசாராகில்
 ஒருக் காலுந்திருக்கோயில் சூழாராகில்
 உண்பதன் முன்மலர்பறித்திட்டுண்ணாராகில்
 அருநோய்கள்கெட வெண்ணீ றணியாராகில்
 அளியற்றார் பிறந்த வாறேதோவென்னில்
 பெருநோய் கண்மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப்
 பிறப்பதற்கே தொழிலாகியிறக்கின்றாரே.
13. சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந்தந்து
 தரணியொடுவாணைத் தருவரேனும்
 மங்குவாரவர் செல்வம் மதிப்போமல்லோம்
 மாதேவர்க் கேகாந்தரல்லா ராகில்
 அங்கமெலாங் குறைந் தழுகு தொழுநோயராய்
 ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும்
 கங்கைவார் சடைக் கரந்தார்க் கன்பராகில்
 அவர் கண்டீர் நாம் வணங்குங் கடவுளாரே.
14. சங்கரனேநின் பாதம் போற்றி போற்றி
 சதாசிவனே நின்பாதம் போற்றி போற்றி
 பொங்கரவா நின்பாதம் போற்றி போற்றி
 புண்ணியனே நின்பாதம் போற்றி போற்றி
 அங்கமலத் தயனோடு மாலுங் காணு
 அனலுருவா நின்பாதம் போற்றி போற்றி
 செங்கமலத் திருப்பாதம் போற்றி போற்றி
 திருமூலட்டானனே போற்றி போற்றி.

—திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

திருவாசகம்

15. மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்த்து (உ)ன் விரையார்
கழற்கென்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி
உள்ளம்
பொய்தான் தவிர்த்து (உ) ன்னைப் போற்றி
சயசயபோற்றியென்னுங்,
கைதான் நெகிழவிடேன் உடையாய் என்னைக்
கண்டுகொள்ளே.
16. பால்நினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப் பரிந்து நீ
பாவியேனுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளொளிபெருக்கி உலப்பிலா
ஆனந்தமாய்
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந்திரிந்த செல்வமே
சிவபெருமானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந்தருளுவ தினியே.
17. சாதி குலம் பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆத மிலி நாயேனை அல்லலறுத்தாட்கொண்டு
பேதை குணம் பிறருருவம் யான்
எனதென்னுரை மாய்த்துக்
கோதிலமு தானுனைக் குலாவு தில்லை கண்டேனே.
18. பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத்துரைப்பேன்
ஆண்ட நீ அருளிலை யானால்
வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருக என்றருள் புரி யாயே.

19. அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
 அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
 பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
 புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
 செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
 செல்வமே சிவபெருமானே
 இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

திருவிசைப்பா

20. ஒளிவளர் விளக்கே யுலப்பிலா வொன்றே
 உணர்வு சூழ் கடந்ததோருணர்வே
 தெளிவளர் பளிங்கின் நிரண்மணிக்குன்றே
 சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே
 அளிவளருள்ளத் தானந்தக் கனியே
 அம்பலமாடரங்காக
 வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந்தாயைத்
 தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.
21. கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக்
 கரையிலாக் கருணைமா கடலை
 மற்ற வரறியா மாணிக்க மலையை
 மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
 செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ்சிவனைத்
 திருவீழிமிழலை வீற்றிருந்த
 கொற்றவன் றன்னைக் கண்டு கண்டுள்ளங்
 குளிரவென் கண்குளிர்ந்தனவே.
22. நீறணி பவளக் குன்றமே நின்ற
 நெற்றிக் கண்ணுடைய யதோர்நெருப்பே
 வேறணி புவன போகமே யோக
 வெள்ளமே மேருவில் வீரா
 ஆறணி சடையெம் மற்புதக் கூத்தா
 அம்பொன் செயம்பலத்தரசே
 ஏறணி கொடி யெம் மீசனே யுன்னைத்
 தொண்டனேனிசையு மாறிசையே.

திருப்பல்லாண்டு

23. சீருந்திருவும் பொலியச் சிவலோக
நாயகன் சேவடிக் கீழ்
ஆரும்பெருத வறிவுபெற்றேன்
பெற்றதார் பெறுவாருலகில்
ஊருமுலகுங் கழறவுழறியுமை
மணவாளனுக் காட்
பாரும் விசம்பு மறியும் பரிசுநாம்
பல்லாண்டு கூறுதுமே.
24. பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டியமுதிடப்
பாற் கடலீந்த பிரான்
மாலுக்குச் சக்கர மன்றருள் செய்தவன்
மன்னிய தில்லை தன்னுள்
ஆலிக்கு மந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
பலமே யிடமாகப்
பாலித்து நடட்டம் பயிலவல்லானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.
25. மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள் மெய்யடியார்கள்
விரைந்து வம்மின்
கொண்டுங் கொடுத்துங் குடிசுடி ஈசற்காட்
செய்ம்மின் குழாம்புகுந்
தண்டங் கடந்த பொருளள வில்லதோ
ரானந்த வெள்ளப் பொருள்
பண்டு மின்றுமென்று முள்ள பொருளென்றே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருப்புராணம்

26. திருவுங் கல்வியுஞ் சீருந்தழைக்கவுங்
கருணைபூக்கவும் தீமையைக் காய்க்கவும்
பருவமாய் நம துள்ளம பழுக்கவும்
பெருகுமாழத்துப் பிள்ளையைப் பேணுவாம்.
27. அருவமு முருவமாகி அனாதியாய்ப் பலவாயொன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்றசோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறுங் கரங்கள் பன்னிரண்டுங்
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலகமுய்ய. கொண்டே

28. நண்ணினர்க் கினியாய் ஓலம் ஞானநாயகனே ஓலம்
பண்ணவர்க் கிறையே ஓலம் பரஞ்சடர் முதலே ஓலம்
எண்ணுதர்க் கரியாய் ஓலம் யாவையும் படைத்தாய்
ஓலம்
கண்ணுதற் பெருமானல்கும் கடவுளே ஓலம் ஓலம்.
29. தேவர்கள் தேவே ஓலம் சிறந்த சிற்பரனே ஓலம்
மேவர்க்கிடயே ஓலம் வேற்படை விமலா ஓலம்
பாவலர்க் கெனியாய் ஓலம் பன்னிருபுயத்தாய் ஓலம்
முவருமாகி நின்ற மூர்த்தியே ஓலம் ஓலம்.
30. துய்யதோர் மறைகளாலுந் துதித்திடற் கரிய செவ்வேள்
செய்யபே ரடிகள் வாழ்க சேவலும் மயிலும் வாழ்க
வெய்யசூர் மார்பு கீண்டவேற்படை வாழ்க வன்னான்
பொய்யில் சீரடியார் வாழ்க வாழ்கவிப் புவனமெல்லாம்
31. பரமனை மதித்திடாப் பங்கயாசனன்
ஒருதலை கிள்ளியே யொழிந்தவானவர்
குருதியு மகந்தையுங் கொண்டு தண்டமுன்
புரிதரு வடுகனைப் போற்றி செய்குவாம்.

திருப்புகழ்

32. கைத்தல நிறைகனி அப்பமோடவல்பொரி
கப்பிய கரிமுக னடிபேணிக்
கற்றிடு மடியவர் புத்தியி லுறைபவர்
கற்பக மெனவினை கடிதேகும்
மத்தமும் மதியமும் வைத்திடு மரன் மகன்
மற்பொரு திரள்புய மதயானே
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மலர்கொடு பணிவேனே
முத்தமி முடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே
முப்புர மெரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்
அச்சது பொடி செய்த அதி தீரா
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்
அப்புன மதனிலை இபமாகி
அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள் பெருமானே.

33. தொந்தி சரிய மயிரே வெளிற் நிரை
 தந்த மசைய முதுகே வளையஇதழ்
 தொங்க ஒருகை தடிமேல் வரமகளிர் நகையாடித்
 தொண்டு கிழவ னிவனா ரென இருமல்
 கிண்கி ணெனமு னுரையே குழறவிழி
 துஞ்ச குருடு படவே செவிடுபடு செவியாகி
 வந்த பிணியு மதிலே மடையு மொரு
 பண்டி தனுமெ யுறவே தனையுமிள
 மைந்த ருடைமை கடனே தென முடுகு
 துயர்மேவி

மங்கை அழுது விழவே யமபடர்கள்
 நின்று சருவ மலமே ஒழுகவயிர்
 மங்குபொழுது கடிதே மயிலின் மிசை
 வரவேணும்

எந்தை வருக ரகுநா யகவருக
 மைந்த வருக மகனே இனிவருக அபிராம
 இங்கு வருக அரசேவருக முலை
 உண்க வருக மலர் சூடிடவருக
 என்று பரிவி னொடு கோசலை புகல வருமாயன்
 சிந்தை மகிழு மருகா குறவரிள
 வஞ்சி மருவு மழகா அமரர் சிறை
 சிந்த அசுரர் கிளைவே ரொடுமடிய அடுத்தீரா
 திங்க ளரவு நதிசூ டிய பரமர்
 தந்த குமர அலையே கரைபொருத
 செந்தி னகரி லினிதே மருவிவளர் பெருமானே.

34. அபசார நிந்தைபட் டுழலாதே
 அறியாத வஞ்சரைக் குறியாதே
 உபதேச மந்திரப் பொருளாலே
 உணைநானி னைந்தருட் பெறுவேனோ
 இபமாழு கன்றனக் கிளையோனே
 இமவான் மடந்தையுத் தமிழ் பாலா
 செப மாலை தந்தசற் குரு நாதா
 திருவாவி னன்குடிப் பெருமானே

35. இறவாமற் பிறவாமல் எனையாள்சற் குருவாகிப்
 பிறவாகித் திரமான பெருவாழ்வைத் தருவாயே
 குறமாதைப் புணர்வோனே குகனேசற் குமரேசா
 கறையானைக் கிளையோனே கதிர்காமப் பெருமானே.

திருமொழி

36. குலந்தரும் செல்வம் தந்திடும் அடியார்
படுதுயராயின எல்லாம்
நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள்விசும் பருளும் அருளொடு
பெருநிலம் அளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும் பெற்ற தாயினும்
ஆயின செய்யும்
நலந்தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணுவென்னும் நாமம்.
37. பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய்க்
கமலச்செங்கண்
அச்சுதா அமரரேறே ஆயர்தங் கொழுந்தே
யென்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திர லோகமானும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா
நகரு ளானே.
38. கண்ட இன்பம், துன்பம், கலகங்களும்,
தேற்றமும் ஆய்,
தண்டமும், தன்மையும், தழலும், நிழலும் ஆய்
கண்டு கோடற்கு அரிய பெருமான், என்னை
ஆள்வான் ஊர்
தெண் திரைப் புனல் சூழ் திருவண்ணகர் நல் நகரே.
39. புண்ணியம், பாவம், புணர்ச்சி, பிரிவு என்று
இவை ஆய்,
எண்ணம் ஆய், மறப்பு ஆய், உண்மை ஆய்,
இன்மை ஆய், அல்லன் ஆய்,
திண்ண மாடங்கள் சூழ் திருவிண்ணகர்
சேர்ந்தபிரான்,
கண்ணன் இன் அருளே கண்டுகொள்மின்கள்
கைதவமே.
40. அங்குற்றேன் அல்லேன், இங்குற்றேன் அல்லேன்,
உன்னைக்காணும் அவாவில் வீழ்ந்து நான்
எங்குற்றேனும் அல்லேன், இலங்கைசெற்ற
அம்மானே!
திங்கள் சேர் மணிமாடம் நீடு சீரிவர மங்கல
நகர் உறை
சங்கு சக்கரத்தாய்! தமிழேனுக்கு அருளாயே,

திருமந்திரம்

41. ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
யிந்தி னிளம்பிறை போலு மெயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்று கின்றேனே.
42. அன்புஞ் சிவமுமிரண் டென்பரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருப்பாரே.
43. யாவர்க்கு மாமிறை வற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்கொரு வாயறுகு
யாவர்க்கு மாமுண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம்பிறக் கின்னுரைதானே.

பதினொந் திருமுறை

44. விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்கவல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான்—விநாயகனே
விண்ணிற்கு மண்ணிற்கு நாதனுமாந் தன்மையினாற்
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து.
45. உன்னையொழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன் [கைக்
பின்னையொருவரை யான் பின்செல்லேன்-பன்னிரு
கோலப்பா வாடோர் கொடிய வினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செத்தில் வாழ்வே.
46. முருகனே செந்தி முதல்வனே மாயோன்
மருகனே ஈசன் மகனே—ஒருகை முகன்
தம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்காலெப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவேனான்.

இராமலிங்கசுவாமி பாடல்கள்

47. வாழையடி வாழையென வந்ததிருக் கூட்ட
மரபினில் யானொருவனன்றோ வகையறியேனிந்த
ஏழைபடும் பாடுனக்குத் திருவுளச்சம்மதமோ
இது தகுமோ இது முறையோ இது தருமந்தானோ
மாழை மணிப்பொது நடஞ்செய்வள்ளால் யானுனக்கு
மகனலனோ நீயெனக்கு வாய்த்த தந்தையலையோ
கோழை யுலகுயிர்த் துயர மினிப் பொறுக்கமாட்டேன்
கொடுத்தருள் நின் னருளொளியைக் கொடுத்தருளிப்பொழுதே.

48. படமுடியா தினித்துயரம் படமுடியாதரசே
பட்டதெல்லாம் போதுமிந்தப் பயந்தீர்த்திப் பொழுதென்
உடலுயிராதியவெல்லாம் நீ யெடுத்துக் கொண்டுன்
உடலுயிராதியவெல்லா முவந்தெனக்கேயளிப்பாய்
வடலுறு சிற்றம்பலத்தே வாழ்வாயென் கண்ணுண்
மணியே யென் குருமணியே மாணிக்கமணியே
நடனசிகாமணியே யென் னவமணியே ஞான
நன் மணியே பொன்மணியே நடராஜமணியே.

49. ஒருமையுடனினது திருமலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்த முறவு வேண்டும்
உள்ளொன்றுவைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
உறவு கலவாமை வேண்டும்
பெருமைபெறு நினது புகழ் பேசவேண்டும் பொய்மை
பேசாதிருக்க வேண்டும்
பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும் மதமான பேய்
பிடியாதிருக்க வேண்டும்
மருவு பெண்ணையை மறக்கவேண்டுமுனை
மறவா திருக்கவேண்டும்
மதிவேண்டும் நின் கருணை நிதிவேண்டும் நோயற்ற
வாழ்வு நான் வாழவேண்டும்
தருமமிகு சென்னையிற் கந்தகோட்டத்துள் வளர்
தலமோங்கு கந்தவேளே
தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வமணியே.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பாடல்கள்

50. நல்லா ரிணக்கமும் தின்பூசை நேசமும் ஞானமுமே
அல்லாது வேறு நிலையுளதோவகமும் பொருளும்
இல்லாளுஞ் சுற்றமும் மைந்தரும் வாழ்வு மெழிலுடம்பும்
எல்லாம் வெளிமயக்கே யிறைவாகச்சி யேகம்பனே.

51. முடிசார்ந்த மன்னரு மற்றுமுள்ளோரு முடிவிலொரு
பிடிசாம்பராய் வெந்து மண்ணுவதுங்கண்டு பின்னுமிந்தப்
படிசார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல்லாற் பொன்னினம் பலவர்
அடிசார்ந்து நாமுய்ய வேண்டுமென்றே யறிவாரில்லையே.

52. கல்லாப் பிழையுங் கருத்தாப்பிழையுங் கசிந்துருகி
நில்லாப் பிழையு நினையாப்பிழையு நின்னஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப்பிழையுந் துதியாப்பிழையுந் தொழாப்பிழையு
எல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள்வாய் கச்சி யேகம்பனே.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்கள்

53. இனியேதெமக்குன் னருள் வருமோ வெனக்கருதி
 யேங்குதே நெஞ்சமையோ
 இன்றைக்கிருந்தாரை நானேக்கிருப்பரென்
 றெண்ணவோ திடமில்லையே
 அநியாயமாயிந்த வுடலைநா னென்றுவரு
 மந்தகற் காளாக்கவோ?
 ஆடித்திரிந்து நான் கற்றதுங்கேட்டது
 மவலமாய்ப் போதனன்றோ?
 கனியேனும் வறிய செங்காயேனு முதிர்சருகு
 கந்தமு லங்களேனும்
 கனல்வாதை வந்தெய்தி னள்ளிப்புசித்து நான்
 கண்மூடி மௌனியாகித்
 தனியே யிருப்பதற் கெண்ணினே னெண்ணமிது
 சாமிநீ யறியாததோ?
 சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
 சச்சிதானந்த சிவமே.
54. ஆசைக்கோரளவில்லை அகிலமெல்லாங் கட்டி
 யாளினுங் கடன்மீதிலே
 ஆணைசெல வேநினைவர் அளகேசனிகராக
 அம்பொன் மிக வைத்தபேரும்
 நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
 நெடுநா ளிருந்த பேரும்
 நிலையாக வேஇனுங் காயகற் பந்தேடி
 நெச்சுபுண் ணாவர், எல்லாம்
 யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பதும்
 உறங்குவது மாகமுடியும்
 உள்ளதே போதுநான் நானெனக் குளறியே
 யொன்றை விட்டொன்று பற்றிப்
 பாசக் கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற
 பரிசுத்த நிலையை யருள்வாய்
 பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
 பரிபூரண நந்தமே.

55. எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதான்
 யாதினும் அரிதரிதுகாண்
 இப்பிறவி தப்பினு லெப்பிறவி வாய்க்குமோ
 ஏதுவருமோ வறிகிலேன்
 கண்ணக னிலத்துநாலுள்ள பொழுதேயருட்
 ககன வட்டத்தினின்று
 காலூன்றி நின்றுபொழி யானந்த முகிலோடு
 கலந்துமதி யவசமுறவே
 பண்ணுவது நன்மை, இந்நிலை பதியுமட்டுமே
 பதியா யிருந்த தேகப்
 பரிவுகுலையாமலே கௌரி குண்டலியாயி
 பண்ணவித னருளினிலே
 விண்ணிலவு மதியமுத மொழி யாது பொழியவே
 வேண்டுவே னுமதடிமை நான்
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற
 வித்தகச் சித்தர் கணமே.

பரமபதி துணை

நடராஜப்பத்து

—:0:—

1. மண்ணாதி பூதமொடு விண்ணாதி யண்டம் நீ
 மறைநான்கி னடிமுடியும் நீ
 மதியும்நீ ரவியும்நீ புனலும்நீ யனலும்நீ
 மண்டல மிரண் டேழும்நீ
 பெண்ணும்நீ யாணும்நீ பல்லுயிர்க் குயிரும்நீ
 பிறவியும்நீ யொருவ நீயே
 பேதாதி பேதம்நீ பாதாதி கேசம்நீ
 பெற்றதாய் தந்தை நீயே
 நண்ணுநற் பொருளும்நீ யிருளும்நீ யொளியும்நீ
 நாதனாய் வந்தவனும் நீ
 நவில்கின்ற கிரகங்க ளொன்பதும் நீயிந்த
 நானிலந் தந்தவனும்நீ
 எண்ணரிய சீவகோடிகளீன்றவப்பனே
 என்குறைக ளார்க் குரைப்பேன்
 ஈசனே சிவகாமி நேசனே
 எனையீன்ற தில்லைவாழ் நடராஜனே.
2. மானாட மழுவாட மதியாடப் புனலாட
 மங்கைசிவ காமியாட
 மாலாட நூலாட மறையாடத் திரையாட
 மறைதந்த பிரமனாடக்
 கோனாட வானுலகு கூட்டமெல்லா மாடக்
 குஞ்சீர முகத்தா னாடக்
 குண்டல மிரண்டாடத் தண்டைபுலி யுடையாடக்
 குழந்தை முருகேசனாடத்
 ஞானசம்பந்தரோடிந்திராதி பதினெட்டு
 முனி அட்டபாலகருமாட
 நறுதும்பை யருமாட நந்திவா கனமாடத்
 தாளநெறி மாதராட.

யானாட வினையோட உணைப்பாடி இதுவேளை
எனைநாடி ஓடிவருவாய்
ஈசனே சிவகாமி நேசனே
எனையின்ற தில்லைவாழ் நடராஜனே.

3. கடலென்ற புவிமீ திலலையென்ற வருக்கொண்டு
கனவென்ற வாழ்வை நம்பிக்
காற்றென்ற மூவாசை யாற்றொணுச் சுழலிலே
கட்டுண்டு நித்தநித்தம்
உடலென்ற கும்பிக்கு உணவென்ற விரைதேடி
ஓயாம விரவுபகலாய்
உண்டுண் டுறங்குவது கண்டதே யல்லாம
லொருபய னடைந்திலேனைத்
தடமென்ற விடிகரையிற் பந்தபா சங்களெனுந்
தாபரம் பின்னலிட்டுத்
தாயென்று சேயென்று நீயென்று நானென்று
தமியேனை யிவ்வண்ணமாய்
இடைநின்று தடைசெய்ய வேனென்று கேளா
திருப்பதுன் அழகாமோ
ஈசனே சிவகாமி நேசனே
எனையின்ற தில்லைவாழ் நடராஜனே.

4. காயா முன்மரமீதிற் பூபிஞ் சறுத்தெனே
கன்னியர்கள் பழிகொண்டெனே
கடனென்று பொருள்பறித் தேவயி நெறித்தெனே
கடுவழியில் முள்ளிட்டெனே
தாயா ருடற்குள் வரவென்ன வினைசெய்தெனே
தந்தைபொரு ளிலையென்றுநான்
தானென்ற கெர்வமொடு கொலைகளவு செய்தெனே
தபசிகளை யேசினேனே
வாயார நின்றுபல பொய்சொன் னெனேவித்து
வாமிசரை வசைசொன்னெனே
வந்தவரை மரியாதை செய்யா தடித்தெனே
வழக்கிலேரஞ் சொன்னெனே

ஈயாத லோபியே யானாலு மென்பிழைகள்
எல்லாம் பொறுத்தருள்வாய்
ஈசனே சிவகாமி நேசனே
எனையின்ற தில்லைவாழ் நடராஜனே.

5. இன்னமுஞ் சொல்லவோ வுன்மனங் கல்லோ
இரும்போ பெரும்பாறையோ
இருசெவியு மந்தமோ கருமபல வந்தமோ
ஏழைபங் கினனல்லவோ
என்னன்னை மோகமோ யாரிட்ட சாபமோ
ஈதுனக் கழகுதானே
இருபிள்ளை தாபமோ யார்மீது கோபமோ
இனியுமுன் றனைவிடுவெனே
உன்னைவிட் டெங்குச் சென் றுலுமுய்ந் திடுவெனே
உனையடுத் துங்கெடுவெனே
ஓயாவி தென்குற்ற முன்குற்ற மொன்றுமிலை
யுற்றுப்பார் பெற்றவையா
என்னையாள் பவனும்நீ யடிமைநா னாதலா
லினியருளளிக்கநினைவாய்
ஈசனே சிவகாமி நேசனே
எனையின்ற தில்லைவாழ் நடராஜனே.

கோளறு பதிகம்

—0—

திருச்சிற்றம்பலம்

வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிக நல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி
சனி பாம்பிரண்டும் உடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே. (1)

என்பொடு கொம்பொடாமை இவைமார் பிலங்க
எருதேறி ஏழையுடனே
பொன்பொதி மத்த மாலை புனல்குடி வந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஒன்பதொடொன்றெடேழு பதினெட்டாறும்
உடனாய நாள்கள் அவைதாம்
அன்பொடு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே. (2)

உருவளர் பவழமேனி ஒளிநீ றணிந்து
உமையோடும் வெள்ளை விடைமேல்
முருகலர் கொன்றை திங்கள் முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
திருமகள் கலைய தூர்தி செயமாது பூமி
திசைதெய்வ மான பலவும்
அருநெறி நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே, (3)

மதிநுதல் மங்கையோடு வடபாலிருந்து
மறையோதும் எங்கள் பரமன்
நதியொடு கொன்றை மாலை முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்

கொதியுறு காலன் அங்கி நமனோடு தூதர்
கொடு நோய்களான பலவும்
அதிசுணம் நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே. (4)

நஞ்சணி கண்டன் எந்தை மடவாள் தனோடும்
விடையேறும் நங்கள் பரமன்
துஞ்சிருள் வன்னிகொன்றை முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
வெஞ்சின அவுணரோடும் உருமிடியும் மின்னும்
மிகையான பூதமவையும்
அஞ்சிடும் நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே. (5)

வாள்வரி அதள தாடை வரிகோவணத்தர்
மடவாள் தனோடும் உடனாய்
நாள் மலர் வன்னி கொன்றை நதிசூடிவந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
கோளரி உழுவையோடு கொலையான கேழல்
கொடுநாகமோடு கரடி
ஆளரி நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே. (6)

செப்பிள முலைநன் மங்கை ஒருபாகமாக
விடையேறு செல்வன் அடைவார்
ஒப்பிள மதியும் அப்பும் முடிமேலணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
வெப்பொடு குளிரும் வாதம் மிகையான பித்தும்
வினையான வந்து நலியா
அப்படி நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே. (7)

வேள்பட விழிசெய்தன்று விடைமேலிருந்து
மடவாள் தனோடும் உடனாய்
வாள்மதி வின்னி கொன்றை மலர்கூடி வந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்

ஏழ்கடல் சூழிலங்கை அரையன் தனோடும்
இடரான வந்து நலியா
ஆழ்கடல் நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே. (8)

பலபல வேடமாகும் பரநாரி பாகன்
பசுவேறும் எங்கள் பரமன்
சலமகளோடெருக்கு முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
மலர்மிசையோனும் மாலும் மறையோடு தேவர்
வருகால மானபலவும்
அலைகடல் மேரு நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே. (9)

கொத்தலர் சூழலியோடு விசையற்கு நல்கு
குணமாய வேட விகிர் தன்
மத்தமும் மதியும் நாகம் முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
புத்த ரொடமனை வாதில் அழிவிக்கும் அண்ணல்
திருநீறு செம்மை திடமே
அத்தகு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியாரவர்க்கு மிகவே. (10)

தேனமர் பொழில் கொள் ஆலை விளை செந்நெல்
வளர் செம்பொன் எங்கும் நிகழ [துன்னி
நான்முகன் ஆதி ஆய பிரமாபுரத்து
மறைஞான ஞான முனிவன்
தானுறு கோளும் நாளும் அடியாரை வந்து
நலியாத வண்ணம் உரைசெய்
ஆனசொல் மாலை ஓதும் அடியார்கள் வானில்
அரசாள்வர் ஆனை நமதே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவபுரணம்

கலிவெண்பா

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
 இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
 கோகழியாண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க
 ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
 ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க
 வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
 பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
 புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
 கரங்குவிவா ரோங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல் வெல்க
 ஈசனடி போற்றி எந்தையடி போற்றி
 தேசனடி போற்றி சிவன் சேவடி போற்றி
 நேயத்தே நின்ற நிமலனடி போற்றி
 மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்னனடி போற்றி
 சீரார் பெருந்துறை நந் தேவனடி போற்றி
 ஆராத விற்பம் அருளுமலை போற்றி
 சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுரா ணந்தன்னை
 முந்தை வினை முழுதும் ஓயவுரைப்பனியான்
 கண்ணுதலான் தன் கருணைக் கண் காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழல் இறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
 எண்ணிறந்து எல்லையிலாதானே நின் பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமாருன்றறியேன்
 புல்லாகிப்பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லாஅ நின் றவித்தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யேயுள் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்ய என் னுள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்

ஐயா வென ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
வெய்யாய் தணியாய் இயமான னும் விமலா
பொய்யா யின வெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
ஆக்கம் அளவு இறுதி யில்லாய் அனைத்துலகும்.
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள் தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின் ரெழும்பின்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனாறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்கனோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன்றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றிற்கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் பழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்த அன் பாகிக் கசிந்துள்ளருகும்
நலந்தானிலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன் மேல் வந்தருளி நீள் கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனாரமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ் சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆராவமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதருள்ளத் தொளிக்கு மொளியானே
நீராயுருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றனே
இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே யுள்ளானே
அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாஞ்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே

ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்தென்னை யாட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்தமெஞ்ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வு மிலாப் புண்ணியனே
 காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய் நின்ற
 தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
 தேற்றனே தேற்றத்தெளிவேயென் சிந்தனையுள்
 ஊற்றின உண்ணுரமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
 ஆற்றேன் எம்மையா அரனே ஓ என்றென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நடட்டம் பயின்றிடும் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற் பிறவி அறுப்பானேயோவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக் கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தினுள்ளார் சிவனடிக் கீழ்ப்
 பல்லோருமேத்தப் பணிந்து.

சுப்பிரமணியர் தோத்திரம்

—o—

காப்பு

ஒருமுருகா வென்றென்னுள்ளங் கிளிர உவந்துடனே
வருமுருகா வென்று வாய்வெருவா நிற்பக் கையிங்ஙனே
தருமுருகா வென்று தான் புலம்பா நிற்பப் தையல்முன்னே
திருமுருகாற்றுப் படையுடனே வரும் சேவகனே.

1. அருவமுமுருவுமாகி யனாதியாய்ப் பலவாயொன்றாய்ப்
பிரமமாய்நின்றசோதிப் பிழம்பதோர்மேனியாகிக்
கருணைகூர் முகங்களாறுங்கரங்கள்பன்னிரண்டுங்கொண்டே
ஒருதிருமுருகன் வந்தாங் குதித்தன்னுலகமுய்ய.
2. காவிக்கமலக்கழலுடன் சேர்த்தெனைக் காத்தருளாய்
தூவிக்குலமயில் வாகனனே துணையேதுமின்றித்
தாவிப்படரக் கொழுகொம்பிலாத தனிக்கொடிபோற்
பாவித்தனி மனந்தள்ளாடி, வாடிப் பதைக்கின்றதே.
3. கார்க்கக் கடவுயநீ காவாது இருந்தக்கால்
ஆர்க்குப் பரமாம் அறுமுகவாநீ-பூக்கும்
கடம்பா, முருகா, கதிர்வேலா, நல்ல
இடம்காண இரங்காயினி.
4. ஆடும் பரிவேல் அணிசேவல்எனப்
பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்
தேடும் கயமா முகனைச் செருவில்
சாடும் தனி யானை சகோதரனே.
5. எந்தையு மெனக்கருள் தந்தையும் நீ
சிந்தாகுல மானவை தீர்த்தெனையாள்
கந்தா கதிர்வேலவனே உமையாள்
மைந்தா குமரா மறை நாயகனே.
6. விழிக்குத்துணை திருமென் மலர்ப்பாதங்கள் மெய்மைகுன்று
மொழிக்குத்துணை முருகாவெனும் நாமங்கள் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்தனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ் செங்கோடன் மயூரமுமே.

7. சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச்
செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித்தோனை விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துனைப் போதும் மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வினையே.
8. படிக்கின் நிலைபழ னித்திருநாமம் படிப்பவர்தான்
முடிக்கின் நிலைமுரு காவென் கிலைமுசியாயமலிட்டு
மிடிக்கின் நிலைபர மானந்தம் மேற்கொள விம்மினிம்மி
நடிக்கின் நிலைநெஞ்ச மேதஞ்ச மேது நமக்கினியே.
9. பன்னிரு கரத்தாய்போற்றி பசும்பொன் மாமயிலாய்போற்றி
முன்னிய கருணையாறு முகப்பரம் பொருளேபோற்றி
கன்னியரிருவர் நீங்காக்கருணை வாரிதியேபோற்றி
என்னிரு கண்ணே கண்ணுளிருக்கு மாமணியேபோற்றி.
10. படிக்குந் திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்தினால்
பிடிக்கும்பொழுது வந்து அஞ்சல் என்பாய், பெரும்
பாம்பில் நின்று
நடிக்கும் பிரான் மருகா, கொடுஞ்சூரன் நடுங்க வெற்பை
இடிக்கும் கலாபத் தனிமயில் ஏறும் இராவுத்தனே.
11. ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க அறுமுகம்வாழ்க வெற்பை
கூறு செய்தனிவேல் வாழ்கக் குக்குடம்வாழ்க செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞைவாழ்க யானை தனணங்கும் வாழ்க
மாறிலா வள்ளிவாழ்க, வாழ்கவிப்புவனமெல்லாம்.
12. பேராதரிக்குமடியவர்தம் பிறப்பை யொழித்துப்
பெருவாழ்வும் பேறும் கொடுக்கவரும்
பிள்ளைப்பெருமாளென்னும் பேராளா
சேரா நிருதர் குலகலகா சேவற்கொடியாய்
திருச்செந்தூர்த்தேவா தேவார்சிறை
மீட்டசெல்வா என்னுன் திருமுகத்தைப்
பாராமகிழ்ந்து முலைத்தாயார் பரவிப்புகழ்ந்து
பரிவுடன் அப்பா வாவாவென்று
பரிந்து மகிழ்ந்து வரவழைத்தால்
வாராதிருக்க வழக்குண்டோ வடிவேல்
முருகா வருகவே வளருங்களபக்
குரும்பைமுலை வள்ளி கணவ வருகவருகவே.

திருப்பள்ளியெழுச்சி

0

எண் சீர்கழி நெடிஹி யாசிரிய விருந்தம்.

போற்றியென் வாழ்முதலாகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணை துணை மலர் கொண்
டேற்றி நின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
எழில் நகை கொண்டு நின் திருவடி தொழுகோஞ்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்குழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
ஏற்றுயர் கொடியுடையாயெனை யுடையாய்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.

அருணன் இந்திரன் திசை அணுகினன் இருள் போய்
அகன்றது உதயம் நின் மலர்த்திரு முகத்தின்
கருணை யின் சூரியன் எழ எழ நயனக்
கடிமலர் மலரமற் றண்ணலங் கண்ணாம்
திரள் நிரையறுபதம் முரல்வன இவையோர்
திருப் பெருந்துறையுறை சிவபெருமானே
அருள் நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே
அலைகடலே பள்ளி எழுந்தருளாயே.

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம் பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை யொழியொழி யுதயத்
தொருப்படுகின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழற்றுகிணை காட்டாய்
திருப்பெருந்துறையுறை சிவபெருமானே
யாவரும் அறிவரி யாய் எமக் கெளியாய்
எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
துன்னிய பிணை மலர்க் கையினர் ஒருபால்
தொழுகையர் அழுகையர் துவள் கையர் ஒருபால்

சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
 திருப்பெருந்துறை யுறை சிவபெருமானே
 என்னையும் ஆண்டு கொண்டின்ருள் புரியும்
 எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.

பூதங்கள் தோறும் நின்றயெனின் அல்லாற்
 போக்கிலன் வரவிலன் என நினைப்புலவோர்
 கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
 கேட்டறி யோம் உனைக்கண்டறிவாரைச்
 சீதங்கொள் வயற்றிருப் பெருந்துறை மன்னா
 சிந்தனைக்கும் ஆரியாயெங்கள் முன்வந்
 தேதங்கள் அறுத்தெம்மை ஆண்டருள் புரியும்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.

பப்பற வீட்டிருந் துணரும் நின் அடியார்
 பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
 மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத்தியல்பின்
 வணங்குகின்றார் அணங்கின் மண வாளா
 செப்புறு கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்குழ்
 திருப்பெருந்துறை யுறை சிவபெருமானே
 இப்பிறப்பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.

அதுபழச்சுவையென அமுதென அறிதற்
 கரிதென எளிதென அமரரும் அறியார்
 இது அவன் திருவுரு இவனவன் எனவே
 எங்களை ஆண்டுகொண்டிங் கெழுந்தருளும்
 மதுவளர் பொழிற்றிரு வுத்தர கோச
 மங்கையுள் ளாய்திருப்பெருந்துறை மன்னா
 எது எமைப் பணி கொளும் ஆறது கேட்போம்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.

முந்திய முதல் நடு இறுதியு மானாய்
 மூவரும் அறிகிலர் யாவர் மற்றறிவார்
 பந்தனை விரலியும் நீயும்நின் அடியார்
 பழங்குடில் தொறும் எழுந்தருளிய பரனே

செந்தழல் புகர திருமேனியுங் காட்டித்
 திருப்பெருந்துறையுறை கோயிலுங்காட்டி
 அந்தணனாவதுங் காட்டி வந்தாண்டாய்
 ஆரமுதே பள்ளி எழுந்தருளாயே.

விண்ணகத்தே வரும் நண்ணவும் மாட்டா
 விழுப்பொருளேயுன தொழுப்படி யோங்கள்
 மண்ணகத்தே வந்து வாழாச் செய்தானே
 வண்திருப் பெருந்துறை யாய் வழி யடியோம்
 கண்ணகத்தே நின்று களிதருதேனே
 கடலமுதேகரும் பேவீரும் படியார்
 எண்ணகத்தாய் உல குக்குயிரானாய்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையில் நாள் நாம்
 போக்குகின்றோம் அவமே யிந்தப் பூமி
 சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வானென்று நோக்கித்
 திருப்பெருந்துறையுறை வாய்திருமாலாம்
 அவன் விருப்பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
 படவும் நின் அலர்ந்த மெய்க்கருணையும் நீயும்
 அவனியிற் புகுந்தெம்மை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
 ஆரமுதே பள்ளி எழுந்தருளாயே.

திருவெம்பாவை

— 0 —

ஆதியு மந்தமு மில்லா அரும்பெருஞ்
 சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாட்டங்கண்
 மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
 மாதேவன் வार्கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
 வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
 போதா ரமளியின்மேனின்றும் புரண்டிங்ஙன்
 ஏதேனு மாகாள் கிடந்தா ளென்னே யென்னே
 ஈதே யெந்தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (1)

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பா யிராப்பகல் நாம்
 பேசும்போ தெப்போதிப் போதா ரமளிக்கே
 நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
 சீசி யிவையுஞ் சிலவோ வினையாடி
 ஏசுமிடமீதோ விண்ணோர்க ளேத்துதற்குக்
 கூசு மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்
 தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற்றம்பலத்துள்
 ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோ ரெம்பாவாய். (2)

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
 அத்தனா னந்த னமுதனென் றள்ளுறித்
 தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
 பத்துடையீ ரீசன் பழவடியீர் பாங்குடையீர்
 புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
 எத்தோநின் னன்புடைமை யெல்லோ மறியோமோ
 சித்தமழகியார் பாடாரோ நஞ்சிவனை
 இத்தனையும் வேண்டுமெமக்கேலோ ரெம்பாவாய். (3)

ஒண்ணித் திலநகையா யின்னும் புலர்ந்தின்றோ
 வண்ணக் கிளிமொழியா ரெல்லாரும் வந்தாரோ
 எண்ணிக்கொ ளுள்ளவா சொல்லுகோ மவ்வளவுங்
 கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
 விண்ணுக் கொருமருந்தை வேதவிழுப் பொருளைக்
 கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
 உண்ணெக்கு நின்றுருக யாமாட்டோம் நீயேவந்
 தெண்ணிக் குறையிற்றுகிலேலோ ரெம்பாவாய். (4)

மாலறியா நான்முகனுங் காணுமலையினை நாம்
 போலறிவோ மென்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
 பாலாறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்
 ஞாலமே விண்ணே பிறவே யறிவரியான்
 கோலமு நம்மையாட் கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
 சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனையென்
 ரோல மிடினு முணராய் உணராய்காண்
 ஏலக் குழவி பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (5)

மானேநீ நென்னலை நானைவந் துங்களை
 நானே யெழுப்புவ னென்றலு நாணுமே
 போனதிசை பகரா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ
 வானே நிலனே பிறவே யறிவரியான்
 தானைவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
 வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்திறவாய்
 ஊனே யுருகா யுனக்கே யுறுமெமக்கும்
 ஏனோர்க்குங் தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய். (6)

அன்னே யிவையுஞ் சிலவோ பலவமரர்
 உன்னற் கரியா னொருவ னிருஞ்சீரான்
 சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னு வென்னு முன்னந் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
 என்னனை யென்னரைய னின்னமுதென் நெல்லோமுஞ்
 சொன்னோங்கேள் வெவ்வேறு யின்னந் துயிலுதியோ
 வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (7)

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கு
 மேழி லியம்ப இயம்பும் வெண் சங்கெங்குங்
 கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோங் கேட்டிலையோ
 வாழியீ தென்ன வுறக்கமோ வாய்திறவாய்
 ஆழியா னன்புடமை யாமாறு மிவ்வாரோ
 ஊழி முதல்வனாய் நின்ற வொருவனை
 ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய், (8)

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம் [வேம்
 உன்னடியார் தாள்பணிவோ மாங்கவர்க்கே பாங்கா
 அன்னவரே யெங்கணவராவா ரவருகந்து
 சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
 இன்ன வகையே யெமக்கெங்கோ னல்குதியேல்
 என்ன குறையு மிலோமேலோ ரெம்பாவாய். (9)

பாதாள மேழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியு மெல்லாப் பொருண்முடிவே
 பேதை யொருபாற் றிருமேனி யொன்றல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணுந் துதித்தாலும்
 ஒத வுலவா வொருதோழன் தொண்டருளன்
 கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற் றிணப்பிள்ளைகள்
 ஏதவனா ரேதவன்பே ராருற்ற ராரயலார்
 ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (10)

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்குமுகேரென்னக்
 கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
 ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்கா னூரழல்போற்
 செய்யாவெண் ணீரூடி செல்வா சிறுமருங்குன்
 மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
 ஐயா நீயாட்கொண் டருளும் வினையாட்டின்
 உய்வார்க ளுய்யும்வகை யெல்லா முய்ந்தொழிந்தோம்
 எய்யாமற் காப்பா யெமையேலோ ரெம்பாவாய். (11)

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடாநா மார்த்தாடுந்
 தீர்த்தனற் றிலைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடுங்
 கூத்தனிவ் வானுங் குவலயமு மெல்லோமுங்
 காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் வினையாடி
 வார்த்தை யும்பேசி வளைசிலம்ப வார்கழல்கள்
 ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய வணிகுழன்மேல் வண்டார்ப்பப்
 பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
 ஏத்தியிருஞ் சுனைநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். (12)

பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால்
 அங்கங் குருகினத்தாற் பின்னு மரவத்தால்
 தங்கண் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
 எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
 பொங்கு மடுவிற் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துறஞ்
 சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
 கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல் பொங்கப்
 பங்கையப் பூம் புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (13)

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
 கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
 சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
 வேதப் பொருள்பாடி யப்பொருளா மாபாடிச்
 சோதி திறம்பாடிச் சூழ் கொன்றைத் தார்பாடி
 ஆதி திறம்பாடி யந்தமா மாபாடிப்
 பேதித்து நம்மை வளர்த் தெடுத்த பெய்வளைதன்
 பாதத் திறம்பாடி யாடேலோ ரெம்பாவாய். (14)

ஓரொருகா லெம்பெருமா னென்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
 நீரொருகாலோவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப் [பணியாள்
 பாரொருகால் வந்தெனையான் விண்ணோரைத்தான்
 பேரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவ ராமாறும்
 ஆரொருவரிவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
 வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
 ஏருருவப் பூம்புனல் பாய்ந்தாடேலோ ரெம்பாவாய். (15)

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்
 என்னத் திகழ்ந்தெம்மை யாளுடையா னிட்டிடையின்
 மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
 பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
 என்னச் சிலைகுலைவி நந்தம்மை யாளுடையாள்
 தன்னிற் பிரிவிலா வெங்கோமா னன்பர்க்கு
 முன்னியவ ணமக்கு முன் அரக்கு மின்னருளே
 என்னப்பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய். (16)

செங்க ணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கு மிலாததோ ரின்பநம் பாலதாக்
குங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதாந் தந்தருளுஞ் சேவகனை
அங்ங ணரசை யடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்தாடேலோ ரெம்பாவாய். (17)

அண்ணு மீலையா னடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகை வீற்றருற்போற்
கண்ணு ரிரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணு ரொளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணுகி யாணு யலியாய்ப் பிறங்கொளிகேர்
விண்ணுகி மண்ணுகி யித்தனையும் வேருகிக்
கண்ணு ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணையிப்பூம்புனல் பாய்ந்தாடேலோ ரெம்பாவாய். (18)

உங்கையிற் பிள்ளை யுனக்கே யடைக்கலமென்
றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமா னுனக்கொன் றுரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லாதோள் சேரற்க
எங்கை யுனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கிப் பரிசே யெமக்கெங்கோ னல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயிறெமக்கேலோ ரெம்பாவாய். (19)

போற்றி யருளுகநின் னைதியாம் பாதமலர்
போற்றி யருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
போற்றியேல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றியேல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றியேல் லாவுயிர்க்கு மீரு மிணையடிகள்
போற்றிமா னன்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்
போற்றியா முய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியா மார்கழிநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். (20)

தேவி துதி

—0—

“பூரணி புராதனி சுமங்கலை சுதந்தரி
 புராந்தகி த்ரியம்பகி யெழிற்
 புங்கவி விளங்குசிவ சங்கரி சகஸ்ரதள
 புட்பமிசை வீற்றிருக்கும்
 நாரணி மனாதீத நாயகி குணாதீத
 நாகாந்த சத்தி” யென்றுள்
 நாமமே யுச்சரித் திடுமடியர் நாமமே
 நானுச்ச ரிக்க வசமோ?
 ஆரணி சடைக்கடவு ளாரணி யெனப்புகழ்
 வகிலாண்ட கோடியீன்ற
 அன்னையே பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசும்
 ஆனந்த ரூப மயிலே!
 வாரணியு மிருகொங்கை மாதர் மகிழ் கங்கைகுழ்
 வளமருவு தேவையரசே
 வரைராச னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
 வளர்காத லிப்பெ ணுமையே.

—தாயுமானவர்.

தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற்
 ரெடையின் பயனே நறைபழுத்த
 துறைத்தீந் தமிழி னெழுது நறுஞ்
 சுவையே யகந்தைக் கிழங்கையகழ்ந்
 தெடுக்குந் தொழும்ப ருளக்கோயிற்
 கேற்றும் விளக்கே வளர்சிமய
 இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
 இளமென் பிடியே யெறிதரங்கம்
 உடுக்கும் புவனங் கடந்துநின்ற
 ஒருவன் திருவுள் ளத்திலழ்
 கொழுக வெழுதிப் பார்த்திருக்கும்
 உயிரோ வியமே மதுகரம்வாய்
 மடுக்குங் குழற்கா டேந்துமிள
 வஞ்சிக் கொடியே வருகவே
 மலையத் துவசன் பெற்ற பெரு
 வாழ்வே வருக வருகவே!

பெருந்தே னிறைக்கு நறைக்கூந்தற்

• பிடியே வருக முழுஞானப்

பெருக்கே வருக பிறைமௌலிப்

பெம்மான் முக்கட் சுடர்க்கிருநல்

விருந்தே வருக மும்முதற்கும்

வித்தே வருக வித்தின்றி

விளைந்த பரமானந் தத்தின்

• விளைவே வருக பழமறையின்

குருந்தே வருக அருள் பழுத்த

கொம்பே வருக திருக்கடைக்கண்

கொழித்த கருணைப் பெருவெள்ளம்

குடைவார் பிறவிப் பெரும்பிணிக்கோர்

மருந்தே வருக பசுங் குதலை

மழலைக் கிளியே வருகவே

மலயத்துவசன் பெற்ற பெரு

வாழ்வே வருக வருகவே!

—குமர குருபர சுவாமிகள்

இலக்குமி துதி

—0—

பொருளற்றவர்க்கிவ் வுலகில்லை என்றிப் புனிபுகழும் [தான்
தெருளுற்ற ஞானிஅப் பொய்யா மொழியில் தெரிந்துரைத்
மருளுற்ற மாந்தம் வற்றாத செல்வம் இவ்வையகத்துன்
அருளுற்ற லாதடைவரோ? செந்தாமரை ஆண்டவளே! (1)

சித்தம் தெளிந்திடும், செய்வினை யாவும் திருத்தமுறும்
நித்தம் மறிந்தெழு செல்வமும் தங்கி நிலைபெறும்நல்
முத்தர்க்குரிய பெரும்பதம் வாய்க்கும், இம்முதுலகில்
பத்தர்க் கருளும் திருமகள் பாதம் பணிபவர்க்கே. (2)

—தேசிக விநாயகம்பிள்ளை

நித்தமுனை வேண்டி மனம்
நினைப்பதெல்லாம் நீயாய்ப்
பித்தனைப்போல் வாழ்வதிலே
பெருமையுண்டோ? திருவே!
சித்தவுறுதி கொண்டிருந்தார்
செய்கையெல்லாம் வெற்றிகொண்டே
உத்தமநிலை சேர்வரென்றே
உயர்ந்த வேதமுரைப்பதெல்லாம்
சுத்த வெறும் பொய்யோடீ?
சுடர்மணியே! திருவே!
மெத்தமயல் கொண்டு விட்டேன்
மேவிடுவாய் திருவே!

—

சகலகலா வல்லி மாலை

—o—

வெண்டா மரைக்கன்றி நின் பதந்
தாங்கவென் வெள்ளையுள்ளத்
தண்டா மரைக்குத் தகாது கொ
லோசக மேழு மளித்
துண்டா னுறங்க வொழித்தான்பித்
தாகவுண் டாக்கும் வண்ணம்
கண்டான் சுவைகொள் கரும்பே
சகல கலாவல்லியே.

(1)

நாடும் பொருட்சுவை சொற்சுவை
தோய்தர நாற்கவியும்
பாடும் பணியிற் பணித்தருள்
வாய்பங்க யாசனத்திற்
கூடும் பசும்பொற் கொடியே
கனதனக் குன்றுமைம்பாற்
காடுஞ் சமக்குங் கரும்பே
சகல கலாவல்லியே.

(2)

அளிக்குஞ் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமு
தார்ந்துன் னாருட்கடலிற்
குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுங்கொ
லோவுளங் கொண்டு தெள்ளித்
தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர்
கவிமழை சிந்தக்கண்டு
களிக்குங் கலாப மயிலே
சகல கலாவல்லியே.

(3)

தூக்கும் பனுவற் றுறைதோய்ந்த
கல்வியுஞ் சொற்சுவை தோய்
வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்
வாய்வட நூற்கடலும்
தேக்குஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமுந்
தொண்டர்செந் நாவினின்று
காக்குங் கருணைக் கடலே
சகல கலாவல்லியே.

(4)

பஞ்சப் பிதந்தரு செய்ய பொற்
பாதபங் கேருகமென்
நெஞ்சத் தடத்தல ராததென்
னேநெடுந் தாட்கமலத்
தஞ்சத் துவச முயர்த்தோன்செந்
நாவு மகமும் வெள்ளைக்
கஞ்சத் தவிசொத் திருந்தாய்
சகல கலாவல்லியே.

(5)

பண்ணும் பரதமுங் கல்வியுந்
தீஞ்சொற் பனுவலும் யான்
எண்ணும் பொழுதெளி செய்தநல்
காயெழு தாமறையும்
விண்ணும் புவியும் புனலுங்
கனலும் வெங் காலுமன்பர்
கண்ணுங் கருத்து நிறைந்தாய்
சகல கலாவல்லியே.

(6)

பாட்டும் பொருளும் பொருளாற்
பொருந்தும் பயனுமென்பாற்
கூட்டும் படிநின் கடைக்கணல்
காயுளங் கொண்டு தொண்டர்
தீட்டுங் கலைத்தமிழ்ப் தீம்பா
லமுதந் தெளிக்கும் வண்ணம்
காட்டும் வெள் ளோதிமப் பேடே
சகல கலாவல்லியே.

(7)

சொல்விற் பனமு மவதான
முங்கவி சொல்லவல்ல
நல்வித்தை யுந்தந் தடிமை கொள்
வாய்நளி னுசனஞ் சேர்
செல்விக் கரிதென் றெருகால
முஞ்சிதை யாமை நல்கும்
கல்விப் பெருஞ் செல்வப் பேறே
சகல கலாவல்லியே,

(8)

சொற்கும் பொருட்டு முயிராமெய்ஞ்
 ஞானத்தின் ஞேற்றமென்ன
 நிற்கின்ற நின்னை நினைப்பவர்
 யார்நிலந் தோய்புழைக்கை
 நற்குஞ்சரத்தின் பிடியோ
 டரசன்ன நாணநடை
 கற்கும் பதாப்புயத்தாயே
 சகல கலாவல்லியே.

(9)

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக
 மேற்பட்ட மன்னருமென்
 பண்கண்டளவிற்பணியச்செய்
 வாய்படைப் போன் முதலாம்
 விண்கண்ட தெய்வம்பல் கோடியுண்
 டேனும் விளம்பிலுன் போற்
 கண்கண்ட தெய்வ முளதோ
 சகல கலாவல்லியே.

(10)

—குமரகுருபர சுவாமிகள்.

பிரார்த்தனைப் பாடல்கள், பிழை திருத்தம்

பக்கம்	பாடல்	வரி	பிழை	திருத்தம்
5	13	2	தரணியோடுவாணாத்	தரணியோடு வானாத்
8	25	1	போமின்கள்	போமின்கண்
8	26	3	நமதுள்ளம்	நமதுள்ளம்
8	27	1	அருவமுருவமாகி	அருவமுருவமாகி
15	55	5	கண்ணகனிலத்து நாலுள்ள	கண்ணக னிலத்து நானுள்ள
19	2	5	பதினெட்டாறும்	பதினெட்டாடாறும்
20	8	3	வாழ்மதி வின்னி	வாள் மதிவின்னி
25	காப்பு	1	கிளிர உவந்துடனே	குளிர உவந்துடனே
25	காப்பு	3	புலம்பாநிற்பப்	புலம்பாநிற்பத்
25	1	2	மேனியாகிக்	மேனியாகக்
25	3	1	கார்க்கடவுயநீ	காக்கக் கடவியநீ
25	3	2	அறுமுகவாநீ—	அறு முகவா—
25	3	4	இடம்காண	இடங்காண்
25	5	1	எந்தையு	எந்தாயு
34	20	8	போற்றியா	போற்றியா
37	1	3	மருளுற்ற மாந்தம்	மருளுற்ற மாந்தர் தம்
37	1	3	இவ்வையகத்துள்	இவ்வையகத்துள்
37	1	4	அருளுற்றலாதடைவரோ	அருளுற்றலாதடை வாரோ

வான் முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்கமன்னன்
கோன் முறை அரசசெய்க குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க
நான் மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

முற்றும்

50/-